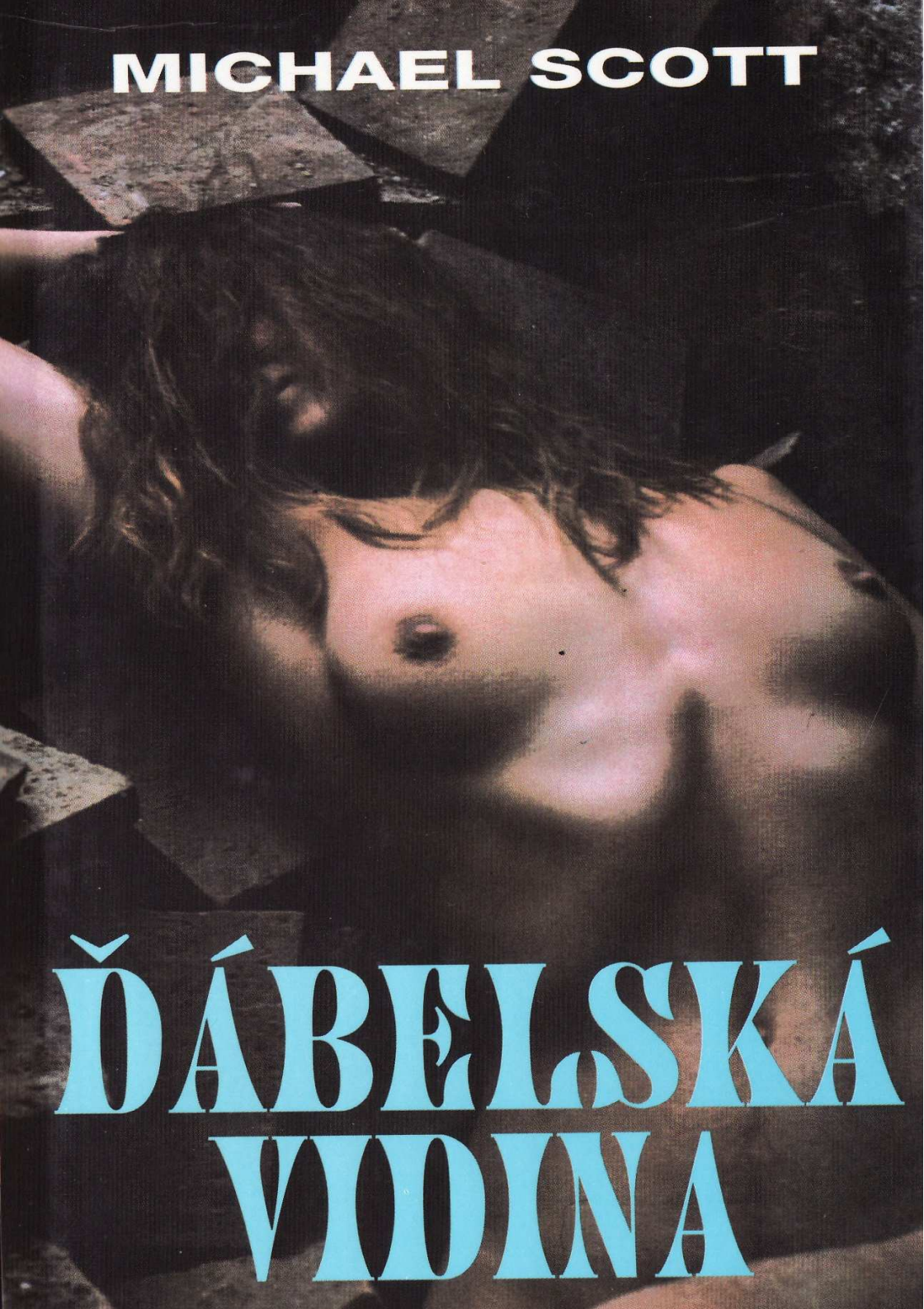
MICHAEL SCOTT

ĎÁBELSKÁ VIDINA

MICHAEL SCOTT

ĎÁBELSKÁ VIDINA

CESTY

Poprvé vydáno ve Velké Británii roku 1992
nakladatelstvím Warner Books
Copyright © 1992 by Michael Scott
Translation © 1993 by Jana Rovenská a Dušan Rovenský
Cover © by Martin Jansa 1993
© 1994 Nakladatelství a vydavatelství CESTY

Všechny postavy této knihy jsou vymyšleny a jakákoli
podobnost se skutečnými osobami, mrtvými nebo žijícími,
je čistě náhodná.

All Rights Reserved.
Všechna práva vyhrazena.

První české vydání pro Nakladatelství a vydavatelství CESTY
přeložili Jana Rovenská a Dušan Rovenský

Warner Books
A Division of Little,
Brown and Company (UK) Limited
165 Great Dover Street
London SE1 4YA

ISBN 80-85363-82-8

Protože krev je život.
Kniha Starého zákona 12:23

„Kdo jsi?“ zeptal se Robbie se zuřivě blýskajícíma očima. Zavětřil a rukou si promnul rozbolavěné a šilhající oči. Postava před ním se rozplynula jako odraz na vodní hladině. Její rysy se rozpouštěly, smývaly a spojovaly zároveň. Cítil, jak její prsty vískají jeho mastné vlasy. Zvrátila mu hlavu. Ovanul ho těžký, ledově drsný dech, ucítil její jazyk na kůži, pak kousnutí do obličeje.

Cítil bolest, která spalovala, trhala mu rty, jazyk i tváře. Pohltila jeho ústa i hrdlo. Nemohl dýchat, nemohl křičet, obličej s vyvalenýma očima. Poslední, co na tomto světě viděl, byla zakrvácená tvář zlatovlasé ženy. Usmívala se a labužnicky si olizovala krev ze rtů. Od úst jí visely cáry jeho roztrhané kůže.

Nahá žena ležela na obrovské skleněné tabuli, objímajíc svůj nejasný, rozptýlený odraz. Chlad se jí zakousl do těla. Dostal se jí pod kůži, na níž nabíhala jedna vráska za druhou, až celá zkrabatěla. Vzrušené a tvrdé bradavky trčely do skla, břichem jí probíhalo chvění, které probouzelo její klín.

Ucítila chladný polibek nože vzadu na krku. Jako by viděla, jak si razí rudě vřící a zároveň ledově studenou cestičku po celé délce jejích zad, pronikajíc skrz kůži podél páteře. Její dlouhé nalakované nehty se pevně držely skleněné tabule. Snažila se ještě více přitisknout k nepříjemnému povrchu ve snaze uniknout přibližujícímu se ostří. Dech jí ztěžkl. Na skle zanechával vlhké krvavé skvrny. Bolestí se kousala do rtů.

Byla v agónii. Cítila bolest, kterou už nebyla schopna vydržet. Krev stříkala z dlouhého úzkého řezu po celé délce jejích zad, hledala si cestu dolů po kůži, odkud kapala do připravené číše. Z místa, kde se horká tekutina dotkla studeného zrcadla, stoupala pára a kouř. Pak se tam utvořila černohnědá matná sedlina.

I v mlžném oparu agónie cítila, jak někdo zdvihl nůž od její páteře. Studené prsty jí zlehka masírovaly tváře, než přešly na hlavu, jež byla zcela vyholená. Studené rty jako by kartáčovaly její krk právě tam, kde začínala první rána.

„Do chvíle, než se opět setkáme, sestro.“

Podařilo se jí přikývnout.

„Udělej to brzo,“ procedila skrz zaťaté zuby.

Jak ženské tělo ucítilo ostří nože pomalu putující přes vyholenou lebku, celé se křečovitě napjalo. Teď už slyšela, jak jí páře kůži, jak se její kůže postupně trhá.

Zvuk připomínal praskání starého pergamenu. Krev jí crčela přes obličej, stékala do očí a do úst, vytvářela malé rudé jezírko na skle pod jejími rty. Vyplazený trčící jazyk, který připomínal rozeklaný jazyk hada, slastně vychutnával slanou, teplou tekutinu.

Jakmile skončila práci s nožem, začala žena drápy, ostrými jako břitva, opatrně stahovat kůži z těla své sestry. Velmi záleželo na tom, aby zůstala jako jeden jediný neporušený celek.

Kus krvavého masa na tabuli skla ještě žil. Bylo vidět nahé, obnažené, chvějící se svaly a šlachy, nyní pokryté bledou tekutinou.

Pomalu nechala ledově studené prsty putovat přes levou stranu otevřených zad. Pak sevřela prsty do kornoutu, opřela se rukou o tělo. Její drápy lehce pronikaly do krvavého masa, oddělovaly žebra a protrhly jednu z plic, než se konečně dostaly k pulsujícímu srdci. Najednou ho s nečekaným škubnutím vytrhla. Držela jej posvátně ve výši, jako by ho chtěla obětovat. Krev jí crčela dolů přes natažené paže, točila se jí na prsou, shromažďovala se na ztvrdlých bradavkách. Nevědomky si levou rukou stírala prsa, zachycujíc rudou tekutinu, kterou sála plnými rty, náruživě si olizujíc zkrvavené prsty.

Měla tvář anděla, ale její ústa s rozeklaným jazykem a vyčnívajícími špičáky – byla ústy šelmy. Stiskla srdce tak silně, až sval pukl a celou ji potřísnil. Trhla hlavou nazad, zalykajíce se smíchem. Ten pomalu dutě prostupoval prázdnou, kamennou místností. Změnil se ve vítězný, ďábelský výkřik. Obrátila ležící mrtvolu a políbila její krvavé rty.

„Brzo, sestro, brzo. Brzo nás zase spojím.“

KAPITOLA 1

První sněhová vločka byla jako polibek, vlhká, studená a lákající. Robbie si znechuceně odplivl a vykročil do ulice, na níž byly už z předchozí vánice hluboké sněhové vrstvy, které se postupně měnily v odpornou břečku. Zdvihl si límec až po šlachovitý krk a snažil se zachumlat co nehlouběji do kabátu, který před třemi dny ukradl v obchodě s pánskými oděvy. Než se nadál, začalo hustě sněžit. Obrovské sněhové vločky promočily i silný kabát a utvořily na něm tenkou ledovou tříšť.

Vysoký muž s divokýma očima se zastavil uprostřed cesty. Snažil se zorientovat a přesně zjistit, kde se nachází. Měl dny – ten dnešní mezi ně patřil – kdy se strašně těžce soustředil a téměř na nic si nevzpomínal. Hrozně zapomínal. Často si nemohl ani vzpomenout, jak se jmenuje. Ve světlých okamžicích si mnohdy říkal, že právě tohle byl jeden z důvodů, proč skončil na ulici. Rád se vžíval do situace, že má někde rodinu, hezký dům a možná i manželku… ostatně, byl už na to dost starý. Robbie vlastně ani nevěděl, kolik mu přesně je. Asi třicet. Věděl, že vypadá skoro na padesát, ale když jeden žije na ulici, tak mu to moc nepřidá. Dokonce ani nevěděl, jak dlouho žije bez domova, vzpomínal si nejméně na čtyři zimy, to ano, žiješ-li pod širákem v zimě, tak lehce na to nezapomeneš. Ale něco jako letos ještě nezažil.

Z toho, co se doslechl, pochopil, že to je rekordní zima. V celé Británii, ale i po celé Evropě ji komentátoři nazývali „arktickou zimou“. Útržky novin, do nichž se balil na noc, byly plné titulků, které dávaly vinu jakési ozónové vrstvě a nebývalému znečištění ovzduší, hlavně díky naftovým požárům v Kuvajtu.

O tom Robbie moc nevěděl. Ale bezpečně věděl, že je mu zima, strašná zima.

Rozhodl se. Vysoký, třesoucí se muž se dal na pochod. Vykročil přímo do vozovky a zcela ignoroval skřípění brzd a houkání klaksonů. Naštěstí provoz na zmrzlých ulicích nebyl tak hustý.

„…Chceš se nechat zabít?…“

Někdo na něho zaječel se silným dialektem, který mu pomohl vrátit se do současnosti. Byl si jistý, že je v Edinburgu. Anebo v Glasgowě? No, to stejně nehrálo žádnou roli. Byl ve Skotsku.

Snad nejhorší chyba, kterou udělal, bylo, že šel na sever. A jako obvykle, zase si nemohl vzpomenout, proč se vydal právě na sever. Mělo to nějakou souvislost se zabíjením v ubytovnách?

Rozhodně zavrtěl hlavou. A co, teď už to stejně nemohlo nic změnit.

Veliký muž si počal automaticky prohledávat kapsy. Dával dohromady všechno, co v nich bylo. Plastická láhev jablečného vína vězela v jedné z větších kapes kabátu. Zmačkaný balíček cigaret a zbytek svíčky. V botě měl tři librové bankovky. Jó, taky velkou italskou šálu kolem krku. To – kromě věcí, které měl na sobě – bylo vše, co mu na tomto světě patřilo. Míval toho víc: vzpomínal si, že měl tašku s extra párem bot, košili na převlečení a několik svetrů. Ale buď ji někde nechal, anebo mu tašku někdo ukradl. Všude bylo strašně moc zlodějů.

Jeho toulání bez cíle ho opět instinktivně dovedlo do opuštěného domu, kde trávil několik posledních nocí. Neznal ani jméno ulice, a vůbec si nebyl jistý, kde to je. Jediné, co si pamatoval, bylo, že je to blízko řeky či potoka, prostě vody.

Robbie si považoval, že dům našel. Dvoupatrový, přímo u ulice, kdysi jistě zažil lepší časy. Bylo vidět, že tu už začali něco opravovat, ale ta šílená zima je zaskočila a odešli. Robbie někde četl, že tuhé mrazy zastavily spoustu prací. Nevěděl, co je za den ani přesné datum. Předpokládal ale, že je leden a vzpomínal si, že na Štědrý den sněžilo a pak už každý den. Divil se, že se sem už dávno nikdo z lidí z ulice nenastěhoval. Asi to je mimo hlavní cesty. Ale stejně, najít podobné místo – suché a bez průvanu – bylo štěstím. Možná, že se ale jeho štěstí obrátí. Kdo ví?

Razil si cestu promrzlou zahradou a sledoval stopu, vyznačenou ve sněhu. Okna a dveře byly zataraseny laťkami, ale některé byly ztrouchnivělé, takže se mu podařilo své veliké tělo dostat dovnitř. Robbie podezíral děti, zřejmě našli v domě místo, kde mohly střílet nebo se opít… Ačkoli po těch několik nocí, co tu byl on, na nikoho nenarazil.

Většina podlahových prken byla vytrhána a všechny vnitřní dveře chyběly. Chyběly i záchodové mísy, které byly vytrženy a ze stěn byly vysekány trubky.

I když bylo brzo odpoledne, světlo zmizelo a budova tonula téměř celá v temnotě. Robbie pozorně procházel opuštěným domem a opatrně zkoušel každý schod, než na něj celou vahou stoupl. Většina

prken schodiště byla prohnilá a už dvakrát se málem propadl. Slyšel pištící krysy i jejich dlouhé drápy, zarývající se do dřeva.

Schody zlověstně praskaly, jakkoli opatrně po nich šplhal. Asi tak na půli cesty ucítil, jak se schod pod jeho chodidlem zbortil a jemu se jen tak tak podařilo stoupnout nahoru, těsně předtím než se se šíleným skřípotem zbortily podpůrné schody a těžce dopadly na spodní podlahu.

Robbie se rozložil v zadní ložnici. Prkna na oknech ještě zakryl novinami a kusy kartónů, aby zabránil průvanu a pak, jak nejlépe uměl, vymetl jedním starým prknem místnost. Všechnu špínu shrnul na jedno místo a odtud dolů do přízemí. Celý den strávil na ulici a žebral, aby si mohl koupit svíčku. Chtěl si původně pořídit baterku, ale nakonec vyhrály svíčky, ze kterých bylo alespoň trochu tepla.

Na hromadě v rohu ležel balík starých novin, lepenky a pár starých přikrývek. Doplazil se k hromadě, zabalil se do dek a obvykle jedl to, co buď ukradl či levně koupil. Dneska ale jídlo neměl. Jediné, co mu zbylo, byla láhev a pár vajglů… což si ne vždycky mohl dopřát.

Prsty chvějícími se zimou a vyčerpáním zapálil Robbie dlouhou tlustou svíčku, obalil se vlhkými, páchnoucími dekami a zavrtal se do svého hnízda z novin a lepenky.

Poprvé si lokl levného jablečného vína. Sklouzlo mu rovnou do žaludku. Cítil, jak mu alkohol vyrazil dech. Oči měl plné slz.

Bože, to je ale dobré!

V žaludku mu začalo hlasitě kručet, jak mu připomínal, že celý den nic nejedl. Napil se znovu. Tentokrát polykal hořký alkohol jen po troškách. Tělem se mu rozlilo teplo. Tím víc cítil a vnímal šílený chlad, který ho obklopoval. Chodidla měl tak studená, že sotva cítil prsty u nohou. Pleť na obličeji mu ztvrdla zimou. Rozpraskané ruce si předtím, než si zapálil, alespoň trošku ohřál nad plamenem. Dal si pořádného šluka. Kouř nechal labužnicky proudit hluboko do plic. Přivřel oči a zvrátil hlavu, opírajíc ji o vlhkou stěnu, jako by se s ní chtěl podělit o svoje pocity. Jistě, zítra se zase bude cítit strašně mizerně, ale teď mu bylo dobře.

Přiložil si láhev k ústům a opět se zhluboka napil. Věděl, co se stane: opije se a jen Pán Bůh ví, kdy se ráno vzbudí. Stejně to bylo jedno. Už dávno se o všechno přestal zajímat. Bylo to v době, kdy začal utíkat od věcí, o něž stálo za to bojovat.

Díval se na plamen svíčky a snažil se rozpomenout, jaké to bylo kdysi, ještě než začal žít na ulici…

Robbie se vzbudil s výkřikem, jenž rezonoval v prázdné místnosti jako ozvěna. Svíčka téměř dohořela. Tlustá vrstva vosku pokrývala holá prkna podlahy. Robbie se jich dotkl jen konečky prstů: místnost byla tak studená, že zmrzla a měla na sobě ledový povlak. Najednou si vzpomněl na cigaretu a s úlevou si oddechl. Asi ji odhodil na podlahu, kde sama zhasla. Ačkoliv už mu paměť moc nesloužila, rozpomenul se na případ starého tuláka, který spal jednou vedle něho pod mostem někde na jihu Anglie. Robbieho v noci vzbudil jeho šílený křik: ten starý si nechal hořící cigaretu ve spacím pytli, a protože i on, jako řada dalších z ulice, si zvykl balit se do novin, bylo mu to osudné. Noviny sice chvíli jen doutnaly, ale pak se rozhořely pořádnými plameny. Tulák uhořel během několika okamžiků a Robbie toho byl svědkem. Ale nebyl schopen se ani pohnout, natož mu pomoci.

Díval se na to, co zbylo ze svíčky a na rozlité jablečné víno a zavrtěl hlavou. Doprčic! Taková zbytečná škoda!

Právě se chtěl znovu uvelebit v pelechu, když uslyšel hluk dole v hale. Velký muž automaticky sáhl po noži s černou střenkou, který nikdy neodkládal.

Dřevo zavrzalo. Někdo šel nahoru po schodech.

Možná že nějaký další tulák, někdo, kdo se potřeboval schovat. Proti tomu by Robbie nic neměl.

Mohou to být i děti, které chtějí prožít něco legračního. Třeba jen tak pro nic za nic někoho vyhodit. Ale budou-li to chtít zkoušet na Robbiem, se zlou se potáží. Jednou poznačil smrada, který chodil za jeho holkou, ten chlap si ho bude dlouho pamatovat. Určitě si na něj vzpomene pokaždé, když se podívá do zrcadla.

Mohl by to být i pes.

Schody zaskřípěly.

Možná i vítr… starý dům.

Někdo se pohyboval v přízemí.

Možná by to mohla být i…

Dveře se otevřely a do místnosti vstoupila žena. Úplně první Robbieho dojem byl, že je vysoká. Měla na sobě černý pánský plášť do deště. Ramena měla pokrytá sněhem. Tmavé oči kontrastovaly s bledou pletí. Aniž by řekla slovo, strhla si velký černý šátek, také plný sněhu.

Sociální pracovnice? Policie? Či majitelka domu?

Robbie netušil, kdo by to mohl být a ani si nebyl jistý, zda-li to chce vědět. Bylo na ní ale cosi přitažlivého…

Žena si sedla na bobek a dívala se mu přímo do tváře. Mdlé světlo svíčky ozářilo její obličej, přeměnilo jí oči ve zlatavé měďáky. Stíny jí ubíraly na kráse a znemožňovaly zahlédnout výraz obličeje.

„Podívejte se, paní," začal Robbie, ale jeho hlas se změnil ve skřípavý šepot.

Dala si ruku před ústa, aby ho umlčela. Sáhla do kapsy kabátu a vytáhla láhev skotské. Zavrtěla prudce hlavou, utrhla ochrannou známku a uvolnila zátku.

Silná vůně whisky prostoupila chladným vzduchem.

Přiložila si láhev ke rtům, zaklonila hlavu a zhluboka se napila. Robbie pozoroval, jak jí tekutina prochází hrdlem, jak polyká. Pak mu láhev podala.

Vzal si ji pravou rukou. Levou měl stále ponořenou v haldě přikrývek a papírů a pevně v ní svíral nůž.

Whisky byla strašně dobrá. Nejdříve víno a teď jemná, příjemná whisky naplňovala jeho útroby. Zavřel oči a cítil, jak celé jeho tělo začíná hřát. Když je opět otevřel, zjistil, že se žena přiblížila. Klečela, opírala se o ruce a zírala na něj přes plamen svíčky. Dlouhé světlé vlasy jí splývaly kolem obličeje. Chřípím byla téměř u plamene, ale nevypadala, že jí to vadí. Jako by to vůbec necítila!

Robbie pustil nůž, vytáhl ruku zpod pokrývek a svíčku posunul. Žena položila svou ruku na jeho, rudě nalakované nehty byly ve světle svíčky úplně černé.

„Co… co chceš?" zeptal se měkce Robbie. Snažil se znovu najít svůj kdysi kultivovaný přízvuk. „Kdo jsi?"

Žena se usmála. Znovu si sedla a rozepla si kabát. Trhla s ním tak, že spadl na podlahu. Kromě kotníčkových bot byla nahá. S očima stále upřenýma na Robbieho si pomalu sjížděla rukama po těle, hladila si ňadra. Pak její prsty zajely hluboko pod břicho a zůstaly v jejím klínu. Právě tehdy došel Robbie k závěru, že to všechno je jen sen, erotický sen. Mnoho alkoholu a málo jídla.

Podíval se na ženu, jež si dosud hladila klín a uvědomil si, že i jeho tělo reaguje. Bylo to už dávno, kdy měl naposledy něco se ženou. Matně si vzpomínal na trapnou scénu, kdy se vyspal s nějakou holkou z ulice po tom, co spolu vypili láhev jablečného vína.

Žena se přibližovala. Oči, bez jediného mrknutí, upřené na něho. Natáhla ruku a vlhké prsty mu vložila do úst. Zarazil ho zvláštní jakoby kyselý zápach. Ucítil ho až v zátylku.

„Kdo jsi?“ zeptal se Robbie se zmateným pohledem v očích. Přičichl si k dlani, která strašně páchla a protřel si jí pálící oči. Postava před ním se rozplynula v mlžný přelud. Její rysy se rozplývaly, roztěkaly, zdvojnásobily. Cítil, jak se její prsty probírají jeho mastnými vlasy, přitahovaly jeho hlavu blíž a blíž. Ucítil její ledové rty. Její jazyk uvnitř úst.

Ucítil kousnutí do tváře.

Ucítil bolest.

Nesnesitelná bolest pohlcovala jeho obličej, trhala mu rty, jazyk a kůži z tváří, sžírala ho.

Nemohl se nadechnout, nemohl křičet. Jeho oči se vypoulily. Snad poslední, co na tomto světě spatřil, byl od krve umazaný obličej zlatovlásky. Usmívala se a labužnicky se olizovala. Kus jeho utržené tváře jí visel z úst.

KAPITOLA 2

Emanuela Frazerová se probudila. Celá se třásla zimou. Aniž se podívala na digitální hodiny u postele, věděla, že bude kolem třetí ráno. Většinou se budila touto dobou. Byl to zvyk vypěstovaný za devět měsíců prožitých v nemocnici. Asi tak kolem třetí jí noční služba měnila obvazy. I když se strašně snažili, aby ji neprobudili, stejně byla vzhůru ve chvíli, kdy se dotkli jejích nohou.

Zlomených, zničených a nepoužitelných. Údajně v nich neměla cítit vůbec nic a lékaři se jí snažili namluvit, že bolest, kterou cítí, je jen psychosomatická. Ale to neoslabilo pocit, jenž byl chvílemi téměř nesnesitelný.

Nohy se jí chvěly. Bolest vystřelovala ze slabin a projížděla po celé délce, soustřeďovala se v kolenních kloubech a kotnících. Nešikovně si sáhla na nohy pod pokrývkou. Kůže byla chladná, necitlivá, jako by jí nepatřila. Jen podle hmatu poznala, že se dotkla kolena. Many se snažila třít si dlaní neživou kůži. Přestože necítila nic, dělalo jí to dobře.

Mladá žena dosáhla na čelo postele a vzpřímila se. Zhasla světlo, stačilo jí to, co probleskovalo oknem. Odhrnula pokrývky a narovnala nohy. Teprve v několika posledních měsících začala přemýšlet o svých zkroucených, ochablých končetinách, které ji dříve nosily. Mohla se jich dotýkat, aniž by cokoli cítila.

Už se znala natolik, aby věděla, že dnes už neusne.

Many se podařilo dostat se přes celou postel k vozíku, který stál hned vedle ní. Nejobtížnější však bylo dostat se z postele na vozík.

Stálo ji to strašné úsilí. Hluboce si oddechla, když se jí to podařilo. Často totiž sklouzla na zem místo do židle a to nebylo zrovna příjemné. Mnohokrát se takhle pohmoždila. Teď se jí ulevilo. Opřela si paže o židli, stáhla několik pokrývek z postele a položila si je přes ramena a kolem nohou. Takto připravená se vydala na cestu pokojem k oknu.

Určitě zase sněžilo. Nekonečné, nespočetné stopy, jež byly ve sněhu minulou noc, byly ty tam, sníh napadal až k nejvyšším schodům, dosahoval až k okraji okenice. Obloha byla bez mráčku, hvězdy zářily na světle purpurovém nebi jako rybí oka. Vypadalo to úchvatně, ale Many věděla, že zase mrzne až praští a že sníh je čím

dál tím nebezpečnější. Napadlo ji, kolik je asi pod nulou. Ve Skotsku a ve Walesu bylo naměřeno minus patnáct i osmnáct. Jako by cítila chlad, který vyzařoval ze skla.

Dotkla se špičkami prstů tváře.

Viděla svůj obraz ve skle.

Snažila se alespoň okamžik sledovat svůj odraz v okně. Vždycky byla velmi hezká, před dvěma roky krásná… ale to už je pryč. Více než rok v nemocnici, dalších deset měsíců na psychoterapii, a to všechno na invalidním vozíku. Díky tomu jí přibyly váčky tuku v obličeji, pod krásnými lícními kostmi a pochopitelně pod očima, a zanikla ostrost její brady. Vlasy, které nosila nakrátko, jí teď visely v mastných provázcích až na ramena. Many si sjížděla rukou po těle. Masírovala si prsy, jež bývaly pěkně plné, ale dnes už jen těžké. Přešla k žaludku, který teď už připomínal více než co jiného pneumatiku.

Strašně jí vadilo, jak se změnila. Něco z toho – a to věděla – byla její vina: nedala na rady lékařů, necvičila a snad dokonce vyhodila návody na diety, které jí dali.

Měla vynikající výmluvu – alespoň se jí utěšovala – moc dobrou výmluvu. Během několika dnů osiřela. Matka roztrhaná na kusy, právě když se milovala se svým přítelem. Umřela bez jediné jizvičky, její krásně opálená pleť zůstala nedotčena, ale uvnitř bylo všechno nadranc – svaly, orgány, střeva – všechno roztrháno.

Otce zastřelila policie ve chvíli, kdy chtěl obětovat mladou ženu v bizarním, záhadném obřadu. A právě tenhle její tatínek se ji snažil chytit – honil jí celým domem – a chtěl její krev. Ten samý muž ji dohnal pod kola přijíždějícího auta.

Udělal z ní mrzáka. Kolikrát už ji napadlo, že by bylo možná bývalo lepší, kdyby ji tenkrát – v tu strašnou noc krve a hrůzy – chytil. Držel nůž – nůž by byl rychlý, čistý a jednoduchý. Vše by skončilo rychle.

Ale protože ji nechytil, byla teď vydána na pospas pomalu se plížící smrti.

Many Frazerová se snažila najít stopu v zamlženém okně. Zároveň jí došlo cosi, co ji dosud vlastně nenapadlo. Je bohatá. Zdědila všechno, co měli. Dům se vším všudy, auta, investice, obchod se starožitnostmi – všechno je její. Po dobu, kdy byla v nemocnici, majetek spravovaly firmy pod hlavičkou právních zástupců. Celý majetek odhadli na sumu blížící se třem milionům liber.

A přitom by dala všechno za to, aby zase mohla chodit!

„Život jde dál…“ říkávali jí lékaři, sestry, duchovní, policejní komisaři a sociální pracovnice, když ji přicházeli navštívit. Ale pro ni se před dvěma roky svět zastavil – jedné voňavé, letní noci, právě před branami tohoto domu.

Byla to šílená vzpomínka. Přistihla se, jak se nevědomky dívá přes trávník. Jako by viděla otce, jak se ji snaží dohnat po mokré trávě, přesně si vzpomínala, jak se zapletla do větví keře, jak si strhla župan, aby jen o vlásek unikla ostré čepeli v otcově ruce. S jediným, podstatným rozdílem – to už nebyl její otec. Patřila mu již jen tělesná schránka, ale jeho inteligenci kontrolovalo a řídilo cosi zrůdného, přímo ďábelského. Jasně ho viděla, jak doslova proletěl halou, klouzaje po studených kamenech, skrz hlavní dveře a zpět po cestě posypaném štěrkem. Ještě teď cítila, jak se jí malé kaménky zařezávaly do chodidel. Jasně si tu bolest pamatovala. Pak dolů na ulici… a dvě bílá světla, klakson, troubení, zděšení, křik a bolest… bolest… Navždy už jen bolest.

Dveře za ní se otevřely. Do temného pokoje vniklo trochu světla. Aniž se otočila, Many řekla: „Julie, jděte spát!“

„Neměla byste být vzhůru.“ Vysoká žena s hrubým obličejem jen zvedla z okraje postele Manyin župan a přehodila ho mladé ženě přes ramena. „Nastydnete.“

Many ji poplácala po ruce. „Příliš se o mě bojíte.“

„Jsem vaše ošetřovatelka, předpokládá se, že se o vás mám starat,“ řekla žena měkce. Položila silnou ruku na Manyin vozík, ale nepokusila se ho odsunout od okna. Julie Haighová byla jednou z hlavních sester po celý čas hospitalizace Emanuely Frazerové. A ačkoli mezi nimi byl více než dvacetiletý věkový rozdíl, okamžitě si padly do noty, oblíbily si jedna druhou a vzniklo mezi nimi zvláštní přátelství. Právě proto také Many, když z nemocnice odcházela, nabídla Julii místo soukromé ošetřovatelky a společnice. Plat jí dala čtyřikrát větší, než jaký měla v nemocnici. Navíc součástí smlouvy bylo i to, že Julie i její manžel měli žít s ní. On se měl starat o dům a zahradu… za další plat, ovšem. A protože Ron Haigh byl už čtyři roky bez práce, mohli nabídku jen stěží odmítnout.

Julie sice namítala, že se to nehodí, ale Many jí logicky vysvětlila smysl své nabídky. Vždyť byla docela sama, chromá v ohromném domě. Sama nic udělat nemohla a potřebovala tedy někoho, kdo by jí vařil, uklízel a staral se o zahradu. Proč by měla do domu vodit cizí

lidi, když Julie se svým manželem mohli zastat totéž a ještě si přivydělat.

Many se nezmínila o tom, že na druhé straně bude mít u sebe alespoň dva lidi, kteří budou závislí na ní. A pokud ona bude v pořádku a šťastná, oni budou mít nejen dobrou práci, ale i střechu nad hlavou… a bylo jasné, že milionový majetek v Kensingtonu se nedal srovnat s jejich malým terasovým domkem v Hounslow.

„Many, pojďte zpátky do postele," trvala na svém Julie.

„Víte, že teď neusnu," namítla Many nepřítomně, stále zírajíc na sněhem zavátou zahradu. Třpyt hvězd se dotkl sněhu a zbarvil ho do purpurova. Prohloubil stín, jenž zcela zčernal a proměnil zahradu ve fotografický negativ.

Na zahradě se něco pohnulo.

Many pohyb zachytila jen koutkem oka. Cítila, jak jí buší srdce. Pomalu otočila hlavou a přejela pohledem po zasněžené zahradě. Dlouhé, upravené stáje, které matka tak zoufale chtěla ukrýt za stromy a keře, teď byly vidět zcela zřetelně. Dříve stáje sloužily jako sklad otcových starožitností, nyní byla dlouhá budova prázdná.

„Many… Many, děje se něco?" Juliiny prsty se jí zarývaly do ramen.

„Zdálo se mi, že jsem něco viděla," zašeptala a otřásla se. Celé měsíce po nehodě ji pronásledovaly šílené sny. Kdosi ji honil po zahradě, jakási beztvará postava, jež třímala obrovský meč. V jednom takovém hrozném snu jí postava usekla nohy.

Světlo a stíny se jí zableskly v koutku očí. Mladá žena cítila, jak zadržuje dech v hrdle. Stále zírala do rohu zahrady, kde zpozorovala pohyb, a vozíkem popojela ještě blíže k oknu. Její dech zanechal na skle mlžný opar. Utřela studenou tabuli rukou.

„Tamhle venku určitě někdo je," drsně zašeptala Many.

„Tamhle není vůbec nikdo," chladně odtušila Julie. Many zdvihla třesoucí se prst a dotkla se ledového skla.

„Tamhle. Tam přece někdo je."

„To jen sníh padá z větví," řekla Julie a opřela se o vozík. „Pojďte do postele. Nechci, abyste se zase úplně vyčerpala."

„Julie!" Manyin hlas zaskřípal.

I ve stínu obě jasně viděly postavu plížící se přes spodní zahradu. Mířila ke stájím.

KAPITOLA 3

„Nic tam není, paní.“ Mladý policista mluvil k Julii Haighové a zcela ignoroval Emanuelu.

„Ale někdo tam byl,“ trvala na svém Many. „Obě jsme tu postavu viděly.“

Policista pokrčil rameny, přejížděl pohledem z mladé ženy na vozíku na tu starší. Vůbec si nedovedl vysvětlit jejich vztah. Původně si myslel, že se jedná o matku a dceru – alespoň tomu nasvědčoval věkový rozdíl – ale měly různá příjmení. Popošel. Sníh z jeho bot roztál a špinil dlaždičky v kuchyni. Ačkoliv byl venku jen chvilku, celou uniformu pokrýval sníh. Jeho parťák se ještě toulal alejí, která vedla za domem.

„Mohl vás splést lom světla, slečno,“ řekl a pokusil se o úsměv. Ale nikdo ho neopětoval. Mladá žena – jež mu udala jméno jako Emanuela Frazerová – měla zvláštní zájem, aby potvrdil její domněnku a byla zjevně zklamaná jeho nezájmem.

„Nic tam nebylo,“ řekla stroze.

Náhlé zaklepání na dveře způsobilo, že všichni poskočili. Dveře se otevřely a objevil se druhý policista. Uniformu měl pokrytou silnou vrstvou sněhu, který bez přestání padal. Zastavil se na schodu, aby setřásl sníh z bot a z kabátu, než vstoupí do pokoje.

„Tak našels něco?“ zeptal se ho kolega.

„Nic, nic jsem neviděl,“ pokrčil rameny. Zuby mu drkotaly zimou.

„A co stopy?“ zeptala se Many.

„Nezapomeňte, že padá sníh, slečno,“ vysvětloval mladší seržant. „Pokud tam nějaké stopy byly, pak už jsou, obávám se, dávno zakryté.“

„Prohlédli jsme zahradu a jsme si téměř jisti, že se tam nikdo neschovává. Stáje jsou zamčené a zámky nebyly poškozeny. Když jsme sem dorazili, brána byla zavřená a zatarasená zevnitř…“ Zdůrazňoval každé slovo.

„Ale tam venku někdo byl,“ trvala na svém Many. „Julie, je to pravda, nebo ne?“

„Obě jsme něco viděly, seržante. Vypadalo to jako ochrnutá osoba, která se kradla spodní částí zahrady.“

Policisté se na sebe podívali.

„Ale teď tam nic není, paní. Mohl to být sníh, padající z větví," navrhl jeden.

„To tedy nebyl," odsekla Many.

„Možná, že to byl tulák, slečno," řekl starší policista unaveně. „Tohle počasí je pro ně nejhorší. Útulky jsou plné a na ulicích za téhle sloty nepřežijou, takže někteří se stěhují do prázdných domů. Jestli tam někdo byl, tak nejspíš proto, že chtěl použít stáje jako noclehárnu."

„Je v té stáji vůbec něco?" zeptal se mladý seržant s pohledem upřeným na budovu.

Z kuchyně, z níž vycházelo teplé zlatavé světlo do temné noci, vypadala zahrada jako malebný obraz. Obrovské sněhové vločky padaly tiše, jen když se dotkly světla, jako by ožily.

„Stáj je prázdná," odtušila Many.

„Takže už se nemáte čeho obávat," řekl starší strážník a natáhl si tlusté rukavice. „Podívejte, ještě tu budeme pár hodin hlídat a projdeme to tady, ale upřímně věřím, že se nemáte čeho bát. Znáte to přísloví, že z každého mraku neprší? Jakmile začalo tohle počasí, snížila se i zločinnost. I pro zločince je příliš zima na to, aby vylézali z děr." Položil ruku na kliku zadních dveří. „Půjdeme se tudy, paní. Slečno." Jeho partner ho beze slova následoval.

Obě ženy seděly bezhlasně do chvíle, než uslyšely zvuk startujícího motoru. Kola se chvíli protáčela ve sněhu, ale zanedlouho slyšely, jak se auto pomalu rozjíždí po štěrkové cestě. Sníh s ledem křupaly pod novými zimními pneumatikami, které musela mít všechna úřední auta.

Teprve teď se Many Frazerová otočila a podívala se na Julii. „Tak viděly jsme tam někoho, nebo ne?" dožadovala se odpovědi.

Ošetřovatelce chvíli trvalo, než odpověděla.

„No, myslela jsem si to…" začala, ale na hlase bylo znát, že pochybuje.

„Někdo tam byl," řekla stroze Many. Obrátila se, aby se znovu podívala do noci. Věděla jistě, že to nebyl stín sněhu, padajícího z větví, ani to podle ní nebyl tulák, hledající útulek. Postava se pohybovala příliš opatrně a rozvážně. Vážila každý krok, ale věděla přesně, kam jde anebo pro co jde. Dívala se na ni, jak se plíží zahradou, než splynula se stínem stáje. Dívala se celou dobu, zatímco Julie volala policii.

Neviděla, že by se někdo objevil znovu.

Many cítila, jak jí začínají bolestí brnět nohy.

Na střeše přestavěné stáje se tmavá postava zabořila ještě hlouběji do sněhu. Sníh byl nejméně tři stopy hluboký, i hlubší na místech, kde se tvořily závěje. A teď, pokud všechno odpovídá plánům architekta – by mělo pronikat světlo – tady! Vsunul ruku hluboko do sněhu a silně zabral. Ohromná tabule zmrzlého sněhu sjela ze střechy a roztříštila se na zemi. Neznámý to ignoroval a nenechal se rušit. Policisté odjeli, jistě neměli eminentní zájem dál se toulat po zahradě, která byla tři až pět stop pod sněhem, při minus patnácti.

Pod rukou neznámého bylo sklo. Narazil na povrch pokrytý ledem, jenž znemožňoval vidět do místnosti dole. Postava sáhla do kapsy pro rozmrazovač a postříkala celé okno. Za okamžik šlo seškrábat z povrchu sladce páchnoucí tekutinu spolu s nánosy ledu. Baterka, kterou neznámý držel těsně u skla, vyzařovala malý proužek světla do místnosti pod ním.

Náhle postava zděšeně zaklela. Skladiště pod ní bylo naprosto prázdné.

Zrcadlo bylo to tam.

KAPITOLA 4

Za dobu, co trvalo tohleto šílené počasí, Many Frazerová pochopila další nevýhodu své invalidity. Byla vězněm ve svém vlastním domě. Těžko si mohla představit, že by jezdila invalidním vozíkem zamrzlými ulicemi a brodila se nánosy sněhu anebo hnusnou břečkou. To bylo opravdu nemožné.

Její život se točil okolo spodní části domu v Kensingtonu. Spala v jednom ze zadních pokojů, který byl vlastně přestavěn z malé studovny na ložnici a koupelna v přízemí byla rozšířena tak, aby jí vyhovovala. Většinu dne strávila v kuchyni nebo v obývacím pokoji, kde pila nesčetné šálky čaje a četla nekonečné množství časopisů a knih, jimiž ji zásobovala Julie. Hodně se také dívala na televizi a stala se už expertem na odpolední vysílání pro děti.

Právě tehdy litovala, že nepokračovala ve studiu. Byla vlastně na prázdninách ze Sorbony, když se udála ona série nepochopitelných nehod, které jí vzaly matku i otce a z ní udělaly mrzáka.

V létě se otec zbláznil. Znělo to jako titulek druhořadého filmu: „Z otce vraždící maniak“.

Ale jak se vyrovnáš s tím, že tatínek zabil, řekněme, dvanáct lidí, rozsekal je na kusy jako upír a ve stáji zavraždil několik prostitutek jako moderní Jack Rozparovač?

Psychiatr jí tvrdil, že si nemůže dávat vinu, že ani v nejmenším nemohla za to, co se stalo. Ale jemu se to říkalo lehko, nakonec jeho nikdo nehonil zahradou, netušil, co je to být stíhán šíleným, zběsilým mužem, který držel nůž.

Často, když si vzpomněla na to léto, připomínalo jí sen – ne, sen ne, noční můru. Tenkrát byla mladá, chytrá, žádoucí a navíc pěkná a sebejistá. Čekala ji budoucnost s nekonečnými možnostmi. Teď neměla budoucnost žádnou. A existovala i řada pohledů na to strašné léto, které ještě neprozkoumala. Hlubokých, temných, plných tajemství, na ně se bála podívat zblízka, protože věděla, že objeví pravdu, kterou vlastně ani nechce.

Dveře do obývacího pokoje se otevřely a vstoupila Julie s podnosem plným jídla.

„Zkontrolovala jste zahradu?“ dožadovala se Many.

Julie přikývla.

„A?“

„A nic,“ řekla pomalu ošetřovatelka. „A vůbec, i stopy policistů už byly zapadané. Dnes v rádiu hlásili, že ve středu Londýna napadlo patnáct centimetrů sněhu jen za posledních dvacet čtyři hodin.“

„Prohlédla jste stáje?“

„Jsou pevně zamčené a není ani vidu, ani slechu po tom, že by se tam někdo dobýval. Nějaký sníh spadl ze střechy, takže poprosím Rona, aby uklidil zbytek, aby sníh střechu nepronesl a neprobořil. V ranních novinách je snímek celé řady domů v Hackney, kde se střechy zhroutily pod váhou sněhu. Čtyři lidi zahynuli, dalších dvanáct je vážně zraněno.“

Many zavrtěla hlavou, předstírajíc šok, ačkoli jí velice málo záleželo na tom, co se děje ve světě – za východem z jejího domu. Zajela vozíkem ke stolu a odkryla podnos se snídaní. „Nějaká pošta?“

Julie zavrtěla hlavou. „Ještě ne. Každý den se zpožďuje.“ Čekala několik vteřin a pak se zeptala: „Nebudete snídat?“

„Nemám hlad.“

„Ale něco přece musíte jíst.“

Many si sáhla na vystouplý žaludek. „Jedla jsem příliš mnoho – víc, než jsem měla.“

„Můžeme zase začít s cvičením. A až se zlepší počasí, byla bych ráda, kdybyste začala plavat.“

„Dřív jsem byla dobrý plavec, dřív… strašně ráda jsem plavala,“ Many stroze ukončila debatu. Sáhla si na mrtvé nohy a zeptala se: „Jak s nimi budu ještě někdy moct plavat?“

„Ukážu vám to. Je to perfektní cvičení na rozvoj horní části těla a paží, a je to i velice dobré k posilování celého těla.“

Many beze slova přikývla.

„Co budete dnes dělat?“ pokračovala Julie.

Many se pobaveně zasmála, ale její velké, krásné hnědé oči byly plné slz. Slz, které bývaly výrazem lítosti nad sebou samou, teď ale vyjadřovaly vztek. „Budu dělat to, co dělám každý den: totiž nic. Co jiného pro mě na tomhle světě zbylo?“

Julie už měla odpověď na rtech, ale raději se obrátila a vyšla z pokoje. „Budu v kuchyni, kdybyste mě potřebovala,“ řekla, aniž se obrátila.

Sestra jako jedna z mála věděla, jak moc musela Many trpět, co všechno musela snést a navíc jí bylo jasné, že pro ni může udělat jen

málo. Dívka trpěla. Snažila se vyřešit záhadu, která zcela změnila její život. Jistě, měla konzultace, psychoterapii, ale každému z odborníků bylo zřejmé, že pokud nebude chtít ona sama, nepomůže jí vůbec nic. Zatím ale nebyla schopná se soustředit, chtít něco a na cokoli se upnout. A to, že se stala zajatcem ve vlastním domě, jí také nepřidalo. Julie Haighová se dívala po dlouhé mramorové chodbě a prsty pomalu přejížděla po zábradlí z ořechového dřeva. Ale je pravda, že pokud by někdo měl být uvězněný v domě, tak tohle je ten pravý dům: se šesti ložnicemi, v exkluzivním Kensingtonu. Julie se snažila přijít na to, jak by se asi Many cítila ve třípokojovém přestavěném domku v Hounslow, odkud se ona právě odstěhovala.

V kuchyni bylo horko a plno pachu ze slaniny a vajec. Ron Haigh seděl u stolu, loudal se se snídaní a pročítal noviny, opřené o čajník. Jakmile jeho žena vešla, podíval se na ni.

„Jak se dnes daří madam?“ zeptal se sarkasticky.

„Nech ji být, Rone,“ řekla Julie unaveně. Sedla si naproti manželovi a podržela noviny, aby si z konvice mohla nalít šálek vlažného čaje. Postavila čajník zpět a vrátila noviny na místo. Hlavní titulky hlásaly, že spadlo největší množství sněhu za léta letoucí. Za poslední dva měsíce ho podle statistik napadlo tolik, že ho víc neviděli snad ani na Sibiři. Jiné šťavnaté titulky v novinách nebyly – i noviny přestávaly mít šťávu. Julie se sklonila, aby mohla přečíst zprávu, nadepsanou: *Smrt slavila své žně.* Vlastně jen vyčíslovala desítky lidí, kteří zemřeli během posledních čtyřiadvaceti hodin a jejichž smrt přímo souvisela se špatným počasím. Ale to byli jen ti, jejichž smrt někdo oznámil. Denně se objevovala řada dalších zpráv. Přinášely informace o starých lidech, kteří zemřeli podchlazením ve svých bytech a byli nalezeni až po několika dnech. Julie se napřímila a zadívala se na sněhem pokrytou zahradu. Napadlo ji, jaké by to asi bylo žít ve studeném bytě, někde v maringotce, nebo na ulici. Najednou se otřásla: nesnesla ani to pomyšlení.

„Rone, chci, abys shrnul alespoň část sněhu ze střechy stáje, je někde vysoký víc než stopu. Poslední, co bychom potřebovali, je, aby se střecha pod tou tíhou propadla.“

„Ty jsi se snad úplně zbláznila,“ odsekl Ron, aniž zvedl hlavu od novin. „Ne. Myslím to vážně.“

Podsaditý, proplešatělý muž sklonil noviny. Pomalu a chladně pozoroval svoji ženu malýma, vodnatýma, šedivýma očima. Šlehl po ní: „No, já teda v tom zasraným počasí nikam nejdu.“

„Byl jsi zaměstnán jako zahradník a nádeník," řekla Julie. Bojovala, aby udržela svůj hlas normální. „Emanuela chce mít čistou střechu. Je to tvoje zaměstnavatelka. A navíc si nemůžeme dovolit o tuhle práci přijít," dodala a okamžitě toho litovala.

Ron Haigh se nahnul přes stůl, chytil ženu a začal s ní cloumat ze strany na stranu. Jeho obličej zbrunátněl a na čele se mu objevily kapičky potu. „Laskavě mi už nikdy nevykládej, co mám dělat! To není moje vina, že nemám práci. Nezaměstnanejch je víc než milion. Já jsem jen jeden z nich."

Julie zadržela trpkou odpověď. Rozdíl byl totiž v tom, že většina z onoho milionu práci chtěla. Ovšem Ron o ni zájem neměl.

„Uklidím střechu, až budu chtít, a ne dřív." Vrátil se k novinám. „A ty můžeš ještě udělat čaj," dodal.

Julie se dotkla kříže, který nosila na zlatém řetízku na krku. Byly chvíle – a poslední dobou čím dál častěji – kdy trpce litovala toho, že katolická církev nepovoluje rozvod.

Pošta, jež obvykle chodila před snídaní, dorazila kolem poledne. Julie přinesla obálky Many, která seděla před televizí a sledovala školní program.

„Něco vzrušujícího?" zeptala se Many.

„Dva účty a dopis. Adresovaný vám."

Many vzala objemnou obálku a obrátila ji v ruce. Celá adresa i jméno byly překrásně ručně nadepsány. Když dopis otočila, našla na zadní straně obálky hezkou pečeť erbu se zbraněmi. Zásilka měla londýnské razítko.

„Vůbec nemám představu, od koho to může být…" zamumlala Many, když rozlepovala obálku nehtem palce. Papír uvnitř byl stejné kvality jako obálka a krásné písmo se shodovalo s písmem na obálce.

Milá slečno Frazerová,

prosím, omluvte, že Vám tímto tak trochu narušuji Vaše soukromí. Ale považoval jsem za povinnost vyjádřit svoji nejhlubší soustrast nad hroznou ztrátou, která vás postihla a nad Vaší osobní tragédií. Právě před týdnem jsem se vrátil do Británie a byl jsem zdrcen, když jsem se dověděl o události, která se stala před dvěma lety. Proto budu stručný.

Možná, že to nevíte, ale byl jsem po několik let agentem Vašeho otce v Evropě a on naopak pro mne pracoval na britském a americkém trhu.

Existuje několik velikých kont, která jsou velice citlivá a která bych nerad převáděl přes advokáty a účetní. Považoval bych za osobní potěšení, kdybych Vám mohl zavolat devatenáctého odpoledne asi kolem čtvrté. Moje sekretářka zjistí, zda Vám tento čas vyhovuje. Rád bych to věděl, než odejdu z kanceláře.

Váš ponížený sluha Janoš Ujvary.

Many podala dopis Julii, která ho rychle pročetla. „Znáte toho muže?“ zeptala se.

„V životě jsem to jméno neslyšela,“ řekla pomalu Many. „Vím, že otec prodával sem tam něco i jiným obchodníkům, ale měla jsem pocit, že většinu z nich znám. Vůbec jsem netušila, že měl nějakého spolupracovníka v Evropě.“

„Třeba je to reportér?“ navrhla Julie a prohlížela si dopis pod lampou. Kulatá průsvitka byla hluboce vtištěná v papíru.

„Možná,“ souhlasila Many.

Když se vracela z nemocnice, mělo o její příběh zájem nesčíslné množství žurnalistů. ***„Rozparovačova dcera mluví.***“ Když nabídky odmítla, zkoušeli různé triky, jak se k ní dostat. Jeden se dokonce převlékl za lékaře, aby mohl zmrzačenou dívku vyfotografovat.

„Ale tak to nebude,“ mumlala si Many pro sebe. „Na reportéra je to příliš komplikované. Ale to nevadí. Až sekretářka zavolá, prodiskutujeme po telefonu, co se mnou chce projednat. Nehodlám přijímat žádné osobní návštěvy.“

KAPITOLA 5

Julie přikývla, právě když se ozval zvonek u dveří.

Julie se za chvíli vrátila do pokoje. V ruce držela neobvyklou pravoúhlou vizitku a podala ji Many.

„Je to autor toho dopisu… Janoš Ujvary.“

„Ale mám dojem, že psal, že zavolá,“ řekla udiveně Many a přidržela vizitku pod lampou. Na velice drahém papíře bylo zlatě vytištěno: *Janoš Ujvary, starožitnosti.* Nic víc.

„Řekla jsem mu, že jsme ho neočekávali, ale tvrdil, že jeho sekretářka volala,“ vysvětlovala Julie. Její strohý tón přilákal Manyinu pozornost. „Co je?“

„Nic,“ Julie předstírala úsměv. „No, vyměnili jsme si s panem Ujvarym pár slov. Mám pocit, že se domníval, že jsem služka nebo co.“ Usmívala se víc a víc. „Když jsem otevřela, okamžitě vstoupil a podal mi svůj klobouk a vizitku.“ Snažila se napodobit nepříjemně kvákavý hlas plný sykavek: „Řekni svojí paní, že Janoš Ujvary je tady.“

„Řekla jste mu, že nikoho nepřijímám?“

„To víte, že jsem mu to řekla.“

„A?“

„A on mi na to odpověděl, že ho přijmete.“

Many zavrtěla hlavou. „Ne. Proč jste mu neřekla, aby, no, víte co?“ Zarazila se, když se najednou otevřely dveře a do pokoje vkročil překvapivě malý, vyzáblý muž. Obličej měl úplně bílý, a černý oblek jen zdůrazňoval jeho sinalost. Oči měl kamenně šedé a malinko šikmé, jakoby čínské. Manyin první dojem, že mu je kolem šedesáti, vyvracely vlasy, černé jako havran a vystříhané k lebce. Vypadal jako novopečený vdovec. Jakmile vstoupil, Many si všimla, že se opírá o stříbrnou hůl, kulhal, tahaje za sebou levou nohu.

„Velmi se omlouvám,“ spustil malý elegantní muž perfektní angličtinou, ale se zvláštní strohou intonací. „Nejen, že jsem dorazil nečekaně, ale řekl jsem si, že mi nic jiného nezbývá, protože bych se k vám nedostal.“ Teď už mluvil přímo k Many, Julii zcela ignoroval. „Musíte omluvit mé špatné chování,“ pokračoval, aniž by jedna či druhá mohla promluvit. „Najednou jsem dostal strach, že už vás neuvidím a prostě jsem si to nemohl dovolit. Bylo by to

neomluvitelné.“ Malý muž se zastavil několik stop před vozíkem, a oběma rukama se opřel o stříbrnou hůl.

„Musíte mít velkou odvahu vtrhnout sem tak, jak jste to udělal,“ řekla ledově Many. „Nepřijímám návštěvy a jestli okamžitě neodejdete, nechám vás vyvést policií.“

„Jsem Janoš Ujvary,“ řekl muž důstojně, sáhl do vnitřní kapsy a vytáhl stejnou obálku, jakou držela Many. Podal ji Julii a opřel se znovu oběma rukama o hůl.

Julie beze slova podala obálku Many. Ujvary se dál na obě usmíval – i když ošetřovatelka zaznamenala, že se úsměv vůbec nedotkl jeho chladných očí. Many roztrhla obálku a zatřásla obsahem. Byl tam bankovní příkaz pro Národní banku v Paříži na dvacet tisíc liber šterlinků. Mladá žena se na Ujvaryho tázavě podívala: „Co je to?“

„Ovoce z obchodů, které jsem zařizoval pro vašeho otce,“ odpověděl jemně muž. Obrátil oči k Julii. „Víte, je to velice osobní a delikátní záležitost…“

Many se znovu podívala na bankovní šek a pak pohlédla na Julii. „Promluvím si s panem Ujvarym, Julie. Budete tak hodná a uděláte nám trochu čaje?“

Sestra chtěla cosi namítnout, ale pak jen mlčky přikývla a odešla z pokoje.

Many soustředila svůj zájem na cizince. Pokynula mu, aby se posadil. „Prosím, posaďte se, pane Ujvary.“

„Říkejte mi Jakube,“ požádal ji, zcela ignoroval místo, na něž ukázala, a posadil se na vysokou dřevěnou lavici z osmnáctého století. Pohodlně se usadil, paže položené na hůl, kterou co nejpevněji zabodl do koberce.

„Omluvte laskavě moji neomalenost, pane Ujvary… Jakube. Zpravidla nepřijímám žádné návštěvy, s výjimkou těch, které dobře znám. Navíc jsem měla problémy s tiskem, s novináři, s reportéry i s fotografy, kteří se mnou chtěli dělat rozhovory a fotografovat mě.“

„Zcela tomu rozumím. Všechno chápu. Spíš já bych se měl omluvit vám za takovou hrubost z mé strany – vtrhnul jsem do vašeho soukromí.“

„Na vizitce máte Janoš,“ řekla Many a dotkla se kartičky, která dosud ležela na opěradle jejího vozíku.

„V Evropě jsem Janoš, v Anglii Jakub.“

„To ale přece není stejné jméno, nebo ano?“

„Ne. Ale měl jsem pocit, že Angličanům se lépe vyslovuje Jakub než Janoš. Prostě to nemohli normálně vyslovit, zadrhávali.“ Usmál se a zkroutil své bledé úzké rty. „A já vám budu říkat Emanuelo,“ zamumlal. „Je to daleko elegantnější než jen Many.“

„Nevzpomínám si, že by otec někdy vzpomenul vaše jméno, pane Ujvary,“ řekla Many a obrátila konstatování v otázku.

„Jakube,“ připomenul jí jemně. „To mě překvapuje,“ pokračoval. „Pracovali jsme spolu více méně zhruba deset let.“ Ukázal na šek. „A vlastně protože jsem potřeboval uzavřít konto, obrátil jsem se na něj – a zjistil jsem, co se stalo. Bylo – je mi to upřímně líto. A proto jsem se rozhodl vás navštívit. Kdybych pro vás mohl cokoli udělat, jakkoli pomoci, prostě cokoliv, neváhejte mi o tom říci.“

Many se usmála. „Děkuji vám, pane… Jakube – Jánoši, ale bohužel se obávám, že mně nemůžete pomoci.“ Nebyla schopna potlačit trpkost ve svém hlase.

Janoš přikývl. „Vím, co se stalo. Byla to tragédie.“

Many přikývla.

„Přesto ale, kdyby bylo cokoli, čím bych mohl pomoci,“ opakoval Janoš, „strašně rád bych to udělal. Váš otec mi před léty velice pomohl a byl bych rád, kdybych mu to mohl jakkoli oplatit.“

„A co pro vás udělal… mohu-li se zeptat?“ řekla rychle Many. „Měla jsem otce velmi ráda. Když onemocněl… a když se v něm všechno změnilo, viděla jsem, asi zcela logicky, jen to špatné. To je také všechno, co si pamatuji. Už si jen stěží dovedu vybavit, jaký byl, když byl normální.“

Dveře se otevřely. Vešla Julie s podnosem s čajem. Položila podnos na malý stolek a podívala se na Many, ignorujíc Ujvaryho.

„Ještě něco?“

„Děkuji, Julie. A Julie, prosím, aby mě nikdo nevyrušoval.“

Starší žena přikývla a odešla.

„To je moje ošetřovatelka,“ vysvětlila Many a objela na vozíku stůl. Ujvary vůbec neprojevil snahu jí pomoci a ona mu za to byla vděčná. Často totiž měla pocit, že lidé – jen proto, že byla na vozíčku – předpokládali, že není schopná dělat vůbec nic. Ujvary ji sledoval, jak nalévá čaj. Byla si toho vědoma. Cítila na sobě jeho oči, jeho pozorný pohled a najednou si uvědomila, jak asi vypadá ve vytahaném svetru a beztvarých džínách, s mastnými, slepenými vlasy a bezvýrazným obličejem.

„Děkuji, jen tak. Ani mléko, ani cukr," řekl Ujvary dřív, než se ho zeptala. Opřel si hůl o opěradlo židle a místo poděkování se na Many jen usmál, když mu podávala čaj.

„Říkal jste, že vám otec v minulosti prokázal velkou službu," navazovala Many a nasypala si do čaje třetí lžičku cukru.

Ujvary přikývl. Pomalu míchal čaj, nepřestávaje sledovat obličej mladé ženy.

„Asi před čtyřmi nebo pěti léty jsem byl pověřen, abych prodal benátskou číši váženého zákazníka, prince z jedné ze starých evropských rodin. Zcela přirozeně jsem kontaktoval vašeho otce, aby mi pomohl s prodejem v Anglii. Ten číši velice dobře prodal a já jsem z toho měl obrovský zisk." Ujvary se usmál úzkými rty. „Bohužel se ale ukázalo, že můj klient ve skutečnosti číši nevlastnil. Ukradl ji z rodinné sbírky. Byl jsem ve velice nepříjemné a delikátní situaci, vlastně ve velice nebezpečné a zdrcující situaci. Jako překupník jsem si měl pochopitelně zjistit a prověřit, kdo je skutečným vlastníkem toho krásného kusu skla, ale protože jsem znal zdroj, předpokládal jsem, že je vše v pořádku. Kdyby se to býval někdo doslechl, byl bych zruinovaný, zničilo by mě to. Šel jsem za vaším otcem hluboce zarmoucen. Měl všechny trumfy v ruce, klidně mě mohl odmítnout a říct, že se mnou nemá vůbec nic společného. Váš otec ale navštívil posledního vlastníka a už se nikdy nedozvím jak, ale podařilo se mu získat číši zpět. Cenu samozřejmě vyrovnal. Neobešlo se to bez dalších komplikací, protože od doby, kdy jsme ten pohár prodali, uplynuly asi dva měsíce a mezitím jsem peníze utratil za soupravu ruských šperků. Takže váš otec financoval celý ten obchod asi po dobu tří měsíců ze své vlastní kapsy. Vlastně do doby, než jsem měl dost peněz, abych mu vrátil, co jsem si vypůjčil." Ujvary se nadechl a usrkl ze šálku čaje. „A víte, Emanuelo, co na mě udělalo největší dojem?"

Many zavrtěla hlavou. Věděla, že Ujvary vlastně ani neočekává, že odpoví.

„Váš otec se o dohodě nikdy nezmínil. Prostě ji uskutečnil. Nezajímaly ho záruky, ani jak je obchod krytý."

„To tedy musel mít tatínek o vás velmi dobré mínění, Jakube…"

„Stejně jako jsem měl já o něm…"

Chvíli seděli mlčky. Many dopila zbytek čaje a ušklíbla se. Čaj jí nechutnal, byl už studený. Pozorně se dívala na Ujvaryho. Snad mu

může věřit, třebaže otec o něm nikdy nehovořil. Ale samozřejmě, je zde dvacet tisíc liber, a to je dostatečně důvěryhodná částka.

„Myslím, že se musíte cítit velmi osamělá," řekl náhle Ujvary, který z ní nespouštěl zrak. Many ta důvěrnost překvapila, ale přesto odpověděla.

„Ano, někdy se cítím osamělá. Občas si říkám, proč vlastně s takovým žitím neskoncuji. Copak tohle je nějaký život?"

„Víte, co nás odlišuje od zvířat, Emanuelo?" zeptal se Ujvary. „Naše schopnost rozhodovat se," pokračoval, aniž by čekal na odpověď. „Lidé se mohou rozhodnout. I vy, třebaže jste upoutaná na pojízdné křeslo, máte schopnost rozhodnout se. I kdyby to rozhodnutí třeba znamenalo vaši smrt."

Many se na něj netečně podívala.

„Odpusťte. Ale mým lidem příliš dlouho říkali co mají dělat. Já osobně jsem pro svobodu rozhodování. Dělej to, co chceš – to je mé přesvědčení."

„Jakube, vy jste Žid?"

Malý muž se záhadně usmál a zavrtěl hlavou.

„Ne. Moji rodiče pocházeli z Maďarska, já sám jsem se ale narodil v severní Itálii, na švýcarských hranicích. Pocházím z cikánské rodiny."

„To je ale velmi romantické."

Ujvary odmítavě zavrtěl hlavou. „Ne, není to romantické. Teď už ne. Ti z nás, kdo přežili nacisty, poznali, že náš staletí trvající způsob života navždy zmizel. Museli jsme se změnit, z některých z nás se dokonce stali vážení lidé."

Ujvary si položil dlaň na prsa a Many si náhle všimla, jak dlouhé má prsty. Na malíčku levé ruky se mu blýskal úzký stříbrný prstýnek. Ujvary postavil šálek a vstal. „Už jsem zde ale opravdu příliš dlouho. Půjdu!" Vzal hůl, opřel se o ni oběma rukama a dodal: „Jestliže bych vám mohl nějak pomoci…"

„Jste velice laskavý…"

„Slyšel jsem, že ten obchod se starožitnostmi už neexistuje?"

„Ano, to je pravda. Nikdo se o něj nemohl starat, nebyl tu nikdo, kdo by měl dostatek zkušeností… Já jsem byla rok v nemocnici. A než jsem se vrátila, většinu rozhodnutí o obchodě už udělali advokáti a účetní. Rozhodli, že obchod nebude znovu otevřený, zvlášť když člověk, který se o obchod staral…" Many se zhluboka nadechla při vzpomínce na ohořelý kus masa, který zbyl z jejího milence,

„…zemřel velice záhadně. Policie si dokonce myslela, že s tím měl něco společného také můj otec, ale myslím, že to je nesmysl.“ Many se pokusila usmát.

„Každopádně se všechno, co bylo v obchodě, prodalo. Obchod zavřeli, teď je tam, tuším, lahůdkářství.“

Ujvary kývl hlavou a nechal ji hovořit.

„Myslím, si, že je to všechno velmi divné, a také velmi smutné. Celý život jsem strávila mezi starožitnostmi. Pár mi jich sice doma zůstalo, ale za moc nestojí…“

Many se podívala na Ujvaryho a všimla si v jeho očích něčeho, co vypadalo jako napjaté očekávání.

„Stalo se něco?“ zeptala se.

Ujvary reagoval bleskovou otázkou. „Žádná z těch starožitností tu nezůstala?“ zeptal se tichým a hrubým hlasem. „Ani ve stáji ne?“

„Ne, všechno je pryč.“

„A co moje věci, které se pokoušel váš otec prodat?“

Many zavrtěla pochybovačně hlavou. „Nevím. Opravdu o žádných starožitnostech nic nevím, i když snad někde jsou nějaké záznamy. Zeptám se hned ráno advokátů a účetních.“

„Myslím, že žádné záznamy neexistují,“ řekl Ujvary s ledovým úsměvem. „Dával přednost placení v hotovosti. To ale nevadí. Pošlu vám seznam těch věcí, možná že by vaši lidé mohli vědět, kam se poděly a já bych je potom zkusil vypátrat.“

Ujvary přistoupil ke křeslu, vzal její ruku a přitiskl si ji k ústům.

„Určitě se pokusím pro vás něco udělat!“ řekla Many a sjela křeslem stranou, aby mohl projít ke dveřím.

„Na jedné z těch starožitností mi přece jenom hodně záleží,“ řekl Ujvary a podíval se zpět přes rameno. „Má zvláštní hodnotu a zvláštní význam. Možná byste si mohla vzpomenout. Je to zrcadlo; přes dva metry vysoké, přes metr široké, v ošklivém dřevěném rámu.“

Many mu hned neodpověděla, pak lehce zavrtěla hlavou. V ústech jí vyprahlo.

„Určitě jsem takové zrcadlo v tatínkově obchodě nikdy neviděla.“

Ujvary jen ledabyle podotknul: „Myslím, že se to zrcadlo do obchodu nikdy nedostalo. Pokud ano, muselo by rozhodně být někde ve stodole.“

„Před tím, než se to všechno tehdy stalo, jsem tu byla jenom pár týdnů – na prázdninách, z univerzity. Neměla jsem vůbec příležitost,

abych se podívala, co je ve stodole," řekla Many a pokusila se o letmý úsměv. „Nicméně, v každém případě se na to podívám! Třeba na to přijdu."

„To bych vám byl velmi vděčný. Tak nashledanou, slečno Emanuelo."

Many lehce kývla hlavou. Tiše přejela na svém křesle mezi nábytkem k oknu. Přes okenní tabulky okrášlené ornamenty jinovatky viděla, jak Ujvary nastupuje do černého mercedesu se silně tónovanými skly. Automobil se hladce rozjel, pneumatiky zaskřípěly na zmrzlém sněhu na příjezdové cestě. V mrazivém vzduchu zůstal jen ocelově šedý obláček kouře z výfuku.

Otevřely se dveře a do pokoje vstoupila Julie. „Kdo to byl? Přítel vašeho otce?"

Many, aniž se otočila, kývla směrem k odjíždějícímu autu a důrazně řekla: „Tvrdí, že je obchodník se starožitnostmi a že byl otcův přítel, ale určitě lže!"

Janoš Ujvary se otočil na pohodlném koženém sedadle dozadu a zadíval se na dům. V okně zahlédl siluetu Emanuely Frazerové a sám sobě položil otázku, proč mu to děvče o zrcadle tak lže.

Chtěla přežít, a proto se musela naučit žít na ulici.

KAPITOLA 6

Kradla ženám kabelky, okrádala staré muže, staré ženy a děti. Kradla v obchodech a na trzích, ale nikdy neprodala své tělo.

Ginny bylo dvacet dva let a dosud byla panna. Narodila se a zůstala jedináčkem, vychovali ji v rodině, kde se jenom zřídkakdy mluvilo o sexu, kde byl sex považován za něco, co je hříšné a zač je potřeba se stydět. Otec jí každý den předčítal z bible a ve svých mravoučných úvahách se stále vracel k tématu panenství. Musela zůstat nedotčená, musela zůstat panna.

Tehdy ovšem Ginny netušila, že její otec chce, aby zůstala pannou – pro něho.

Před více než dvěma roky k ní přišel pozdě v noci, muselo to být někdy kolem velikonoc. Měl široce rozevřené oči, vysoký, pisklavý hlas a zajíkal se vzrušením. Řekl jí, že přišel čas obětování, čas, kdy se Kristus obětoval za všechny lidi. Pán dovolil, aby neposkvrněné tělo jeho syna bylo poskvrněno hřeby. Prolil svou krev za lidi, které nadevše miloval. A ona – Ginny – má následovat jeho svatý příklad. Má dovolit, aby bylo poskvrněno její tělo, má krvácet, má dát to nejcennější, co má, muži, který ji nadevše miluje…

Trvalo jí jen chvilku, než pochopila, co říká, co jí navrhuje.

Ginny se posadila v posteli a upřeně se dívala na toho malého muže. Vypadal tak pokojně se svými šedými, pečlivě učesanými vlasy. Ale jeho oči byly velmi chladné a velmi vypočítavé. Když na ni vztáhl ruku, když se dotkl jejích nahých ramen svými studenými prsty, začala křičet. A křičela, dokud do jejího pokoje nepřiběhla matka. Zmátla ji a ochromila svým obviněním. Hrůzný sen se pak přeměnil ve strašlivou skutečnost. Otec všechna obvinění popřel – a matka mu věřila. Pak odešli z pokoje s tím, že se za ni budou modlit, že budou prosit Pána, aby ji ochránil před ďáblem, který se jí zmocnil.

Příští ráno utekla z domova. Když odcházela, měla ve vaku jen několikery šaty a v kapse dvě stě liber v hotovosti. Za pár hodin vystoupila z autobusu v Edinburgu a už tu zůstala.

Prvních pár měsíců jí bylo docela dobře. Vzrušovalo ji a líbilo se jí, že se musí starat sama o sebe. K penězům, které si přinesla, přibyly

další, vykonávala příležitostné práce. Spala v útulcích, nebo pod širákem, když bylo hezky.

Potom ale přišel podzim a počasí se změnilo. Z ulic zmizeli turisté a s nimi i příležitostná zaměstnání. Už také nebylo tak jednoduché najít místo v útulcích, kam se začali stěhovat lidé, kteří neměli střechu nad hlavou a hledali útočiště na zimu.

Ginny byla teď čím dál častěji na ulici. Spala na lavičkách v parku, na zadních sedadlech opuštěných automobilů a také pod mosty. Pár liber, které jí ještě zbývaly, zmizelo ohromujícím tempem. Neměla, kde by se osprchovala a kde by si vyprala šaty. Najednou byla špinavá a ošuntělá a šance, že se jí podaří najít práci, se zcela rozplynuly. Kdo by zaměstnal tulačku?

Tak začala krást.

Nepokradeš!

Ano, Ginny toto přikázání ctila, ale co měla dělat, když tři dny nejedla a pak uviděla stánek, plný voňavého, lákavého ovoce? Copak to byl hřích, když sebrala pár jablek, kus čokolády, nebo láhev mléka, která stála za dveřmi? Byl snad hřích, když někde v obchodě ukradla svetr a pár ponožek, aby jí nebyla zima?

Nepovažovala to za hřích. Kdyby se nenajedla a kdyby nebyla teple oblečená, zemřela by hlady a zimou. Copak by se to nerovnalo sebevraždě? Byla přesvědčená, že jedná správně.

Když okrádala lidi, bylo to něco jiného. Trápilo ji svědomí, ale vždy si čin sama před sebou nějak zdůvodnila. Kradla, aby přežila.

Byla ovšem ještě jedna možnost. Věděla, že existují muži, které přitahují ženy – tulačky. Věděla, že kdyby se celá vydrhla a učesala si vlasy, že by vypadala docela pěkně. Krásná sice nebyla – za což mohly až příliš zřetelné rysy jejích rodičů – ale nebyla ani ošklivá. Dospěla však k názoru, že své panenství neprodá za pětku nebo desítku, když právě kvůli němu utekla z domu.

Pak ale přišla tuhá zima a v jejím dosavadním životě se všechno změnilo. V obchodech ubylo zákazníků a takových, jako byla ona, si okamžitě všimli a dávali si na ně pozor. Z ulic zmizely stánky s ovocem a zeleninou, před obchody už nestály věšáky se šaty, mlékaři rozváželi mléko později a láhve nezůstávaly přede dveřmi tak dlouho jako dříve. Takže mohla už jenom okrádat lidi. Nebyla chamtivá, kradla jen tehdy, když jí už nic jiného nezbývalo a potom – měla nekonečnou trpělivost. Snad i proto byla tak úspěšná. Kabely a kabelky nekradla nikdy na ulici, ani na místech, kde se obyčejně

kradou – před bankami, poštou a lékárnami s pohotovostní službou. Čekávala na své oběti před restauracemi nebo na parkovištích velkých supermarketů. Domnívala se totiž – a nutno přiznat, že právem – že žena s nákupními taškami v obou rukou se pravděpodobně nerozběhne za ukradenou kabelkou.

Ginny brala jedině peníze, šeky nebo kreditní karty ji nezajímaly. Nikdo, kdo vypadal jako ona, neměl totiž sebemenší šanci platit šekem či kartou. Ginny si rovněž své oběti velmi pečlivě vybírala – dávala přednost buď osamělým ženám, nebo ženám s malými dětmi. Ženy úřednice, skupinky žen, ani ženy atletické postavy ji nezajímaly, stejně jako těhotné ženy. Nejjednodušší obětí byly tupé ženy. Byly buď v tranzu po lécích, které užívaly, nebo patřily mezi chodící mrtvoly, jež propadly televizním seriálům a přemýšlely o nich víc než o svém okolí. Přitahovaly ji ženy, které se výstředně oblékaly – jednak proto, že byly bohaté, jednak proto, že pozorovaly víc sebe než dění kolem. Tak například…

Ginny vklouzla do stínu na velkém a téměř opuštěném parkovišti ulice Whitechurch Road, nedaleko městského centra. Asi před třemi roky tu byla stržena stará kancelářská budova a na jejím místě zatím nic nepostavili. Volné prostranství sloužilo jako parkoviště, i když v zimě na něm byl jen sporadický provoz.

Ginny se protáhla pod drátěným plotem a přešla kolem asi padesáti parkujících aut. Do každého nahlédla, vybírala si vozy, které zjevně patřily ženám. Pak se skrčila mezi dva velké zasněžené kontejnery na odpadky a čekala. Stála sice po kolena ve studené břečce, ale měla odsud vynikající výhled na tři auta, o nichž se domnívala, že patří ženám. A nyní už šlo jen a pouze o trpělivost. Otec ji učil, že růže přináší. A také že Pán pomůže tomu, kdo si pomůže sám. A Ginny si právě nyní chtěla pomoci sama.

První žena, která se objevila, se jí nelíbila a nechala ji jít. Zdála se příliš velká a svalnatá. V ruce držela jen malý plastikový sáček, tašku měla zavěšenou přes rameno, takže by ji jí Ginny stejně nedokázala vytrhnout. Žena odjela v jasně červené hondě Civic, jejíž kola se začala smýkat po ledem pokrytém povrchu parkoviště.

Druhá žena byla mnohem zajímavější. Nebylo jí víc než dvacet nebo dvaadvacet let, a zjevně se moc o své okolí nestarala. Ginny ji zpozorovala, už když přicházela branou. Otáčela hlavou ze strany na stranu, jako by se zoufale snažila vzpomenout si, kde nechala auto.

To bylo perfektní. Teď buď půjde k vybledlému červenému mini, nebo k jasně modrému renaultu.

Zamířila k renaultu, což byl vůz nejblíž Ginny.

Možná, že dnes bude mít přece jen šťastný den.

Mladá žena přistoupila k vozu. Měla na sobě bílý nepromokavý plášť a na hlavě silnou pletenou kapuci. V jedné ruce držela kabelku a druhou v ní hledala klíče. Dvě velké plastikové nákupní tašky si odložila na kapotu, pak na střechu vozu položila i kabelku. Potom Ginny uslyšela jemně zazvonit klíčky. Když slyšela, že žena zastrkuje klíče do zámku, vyběhla ze své skrýše. Ginnyiny obnošené tenisky s gumovou podrážkou, do nichž teklo, byly zcela neslyšitelné. Dveře auta se otevřely. To už byla Ginny u ženy tak blízko, že cítila v mrazivém vzduchu její parfém. Pak ženě vytrhla kabelku a rozběhla se. Všechno bylo velmi prosté.

Ale žena nevykřikla, a to nebylo normální. Měla přece křičet! Ginny se ohlédla. Nic neviděla. Ale proč ta žena nekřičela? Možná je v šoku. Ginny zvolnila, již neběžela, jenom šla a ze zvědavosti se ohlédla.

Vtom se mezi dvěma parkujícími auty objevila postava. Ginny poznala, že je to ta žena, ale jaksi jiná. Kapuce se jí svezla z hlavy a odhalila světlé vlasy. Oči se podobaly temným stínům, tvář měla nehybnou, bílou jako mramor.

Mladá žena se k Ginny tiše a zvolna blížila. Tak pomalu, že to Ginny děsilo – proč ta žena neječí, nekřičí a nepláče? Proč nedělá cokoli, jen ať není proboha takové ticho! Ginny ochromená hrůzou natáhla ruku s kabelkou k mladé ženě a zabreptala: „Madam, tady je. Nechtěla jsem…“

Žena si kabelky ani nevšimla. Natáhla ruku s dlouhými nehty a uchopila Ginny ze strany za tvář. Zaťala prsty do jejích mastných vlasů. Než mohla tulačka reagovat, přitáhla si neznámá Ginnyinu hlavu k sobě. Nárazem Ginny pukl ret. Pak se na ni neznámá žena podívala nehybnýma, mrtvýma očima. Přitiskla svou tvář na Ginnyinu a její jazyk – ostrý a hrubý jako jazyk kočky – se vedral mezi její rty. Ginny se zoufale snažila odtáhnout hlavu a tím odkryla své hrdlo.

Pak už cítila jen bolest. Ta šílená žena ji kousla do hrdla…Ježíši Kriste, zahryzla se jí do krku…

Chtěla křičet, ale z úst jí nevyšel ani hlásek… slyšela pouze syčení vzduchu, unikajícího z prokousnutého hrtanu. Mrazivý vzduch byl

náhle plný těžkého pachu krve. Ginny jasně viděla, jak od ní žena odtáhla svou tvář potřísněnou krví. Mezi rty držela něco, co vypadalo jako kus syrového masa. Ještě než Ginny upadla do hluboké temnoty, poznala, že ten kus je vyrvaný z jejího vlastního hrdla.

KAPITOLA 7

Zrůdný a hrozný sen se vrátil.

Emanuele Frazerové se zdál sen, v němž běží zpustlou a neuvěřitelně zarostlou zahradou. Dlouhé šlahouny ostružiní ji chytaly a drásaly šaty, větve nestvůrných tvarů se měnily v sukovité prsty a dlouhá klepeta, která jí vytrhávala kusy živého masa. V tom hrůzném snuji pronásledoval muž – její vlastní otec.

Dnes v noci se jí ale zdál jiný sen. Když se v běhu otočila, aby se bránila temnému stínu, který ji pronásledoval zahradou, uviděla, že to je Janoš Ujvary.

Hrůzný sen obyčejně dospěl ke svému strašnému konci, když vběhla do oslepujících světel reflektorů přijíždějícího auta. Pak už následoval bolestivý úder a zvuk ječících pneumatik se rozplynul v jejích vlastních bolestných výkřicích.

Dnes v noci ale sen nekončil pod koly automobilu. Hrůzná můra ji hnala z místa na místo, vrátila se zpátky do zahrady a odtud do staré stodoly. Běžela mezi hromadami nábytku, které bez ladu a skladu přeplňovaly stáj, dokud nenarazila na obrovské zrcadlo, jež stálo uprostřed na jediném volném místě.

I když si přála – zoufale si to přála – aby zůstala stát, ve snu vběhla přímo do obrovské tabule skla.

Emanuela Frazerová se probudila zimou těsně před třetí hodinou v noci. Chvěla se, propocené bavlněné pyžamo se jí lepilo na tělo, třásla se, nemohla se přestat třást. Nejen zimou…

Zrcadlo se opět vrátilo. Vrátilo se, aby ji strašilo a děsilo. Úmyslně se snažila, od tragické nehody, která ji postihla, zapomenout na ně. A skutečně to nestvůrné zrcadlo téměř upadlo v zapomnění – až jí ho opět připomněl Ujvary.

Many, i když obvykle nebyla vůbec pověrčivá, se pokřižovala. Šeptala krátkou modlitbu, prosila o pomoc Boha, o němž se domnívala, že ho ze svého života navždy vypudila.

KAPITOLA 8

Když Julie Haighová přišla do Manyina pokoje s šálkem ranního čaje, viděla, že mladá žena už sama vstala, umyla se a oblékla. Ošetřovatelku také překvapilo, že si Many umyla vlasy a nanesla si základní make-up.

„Dnes vypadáte velmi dobře… a vstala jste velmi brzo," řekla Julie a snažila se zakrýt úsměv plný zadostiučinění. Většina zmrzačených lidí, zejména pokud se nezmrzačili v dětství, dříve nebo později pochopí, že nemohou být odkázáni jenom na druhé, že se musí o sebe alespoň trochu starat. Někteří to pochopí dříve, jiní později. Je docela dobře možné, že už to Many začíná chápat, možná že se věci začnou přece jenom měnit.

„Vyspala jste se dobře?" zeptala se Julie. Many seděla u okna a dívala se do zahrady. Sníh byl v ranním svědě šedý jako břidlice. Zavrtěla hlavou.

„Ne, měla jsem zase ten starý strašný sen, hrozně jsem se bála…"

„Ten sen, ve kterém vás honí?"

Many přikývla. „Ano. Ten sen se už zase vrátil."

„Kdy jste ho měla naposled?"

„Před několika měsíci."

„Seženu vám něco na spaní."

„Ne, nechci. Mám sny, jenom když spím," řekla Many s úsměvem. „A já vím, co to je. Znám ty věci, o kterých se mi zdá."

„Jestliže poznáte to, o co ve snu šlo, uleví se vám," řekla Julie.

„To ne, strach mám pořád," řekla Many. Zahlédla v zahradě pohyb, rychle se otočila a vyhlédla oknem ven. Julie se naklonila, aby lépe viděla, a řekla: „To je jen Ron. Včera jsem ho požádala, aby smetl ze střechy stáje sníh, ale měl moc práce. Slíbil, že to udělá dnes ráno. Je to moc dobrý chlap… ten Ron," dodala Julie tak chvatně, jako by o tom chtěla přesvědčit sama sebe.

Many nepřítomně kývla hlavou. Měla Julii doopravdy ráda, ale Ron se jí nelíbil. Považovala ho za neotesance a mizeru. Uprostřed noci slyšela často vzdechy a výkřiky, pronikající tichým domem, a ráno viděla na Juliině hrdle modřiny, které se ošetřovatelka marně snažila zakrýt pudrem. Proto Many Rona nenáviděla.

„Co chcete dnes dělat?“ Julie jí položila stejnou otázku jako každé ráno.

„Rozhodla jsem se, že začnu ve svém životě něco konstruktivního. Nechci jen nečinně sedět a měnit se postupně v žok tuku. Uvažovala jsem o tom, že začnu studovat nějaký kurs v Televizní univerzitě,“ řekla s úsměvem Many. „Projdu si otcovu knihovnu a podívám se, jestli tam nenajdu něco, co by mě zajímalo.“

„Many, ta knihovna je už ale nějakou dobu zavřená,“ řekla pomalu Julie. „Za pár hodin ji dám do pořádku. Musím přestavět nábytek, abyste se mohla s křeslem dobře pohybovat. Myslím, že jste přišla na skvělý nápad.“ Pak se Julie otočila, aby sebrala Manyiny šaty, ležící na konci postele, a dodala: „Zavolám vás, až budu hotová.“

Many souhlasila. Pila čaj a dívala se oknem na Rona Haigha, který vynesl ze stodoly dlouhý žebřík. Představovala si, jak asi vypadá ta velká budova prázdná a pozorovala Rona, když začal lézt po žebříku nahoru. Lopatou začal shrnovat sníh ze střechy.

To, co Many řekla Julii o univerzitě, byla samozřejmě lež. Ale nenapadl ji lepší důvod, proč chce do otcovy knihovny, aniž by ji Julie začala podezírat. Nevěděla sice, co v knihovně plné vysokých regálů s knihami najde, ale doufala, že se tam dozví něco o Janošovi Ujvarym. Julii se také moc nelíbil, ale Many nevěděla, proč by měla mít stejný názor jako ošetřovatelka, když navíc nemá žádné důkazy. Pak se jí na rtech objevil křivý úsměv. Od doby, kdy ji propustili z nemocnice, každého podezírala a často urážlivě obviňovala lidi, proti nimž neměla žádné důkazy. Nechtěla zopakovat stejnou chybu.

Měla pocit, že se Ujvary s jejím otcem nikdy nesetkal, ale potřebovala mít nějaké důkazy. Její chorobnou podezíravost ovšem výrazně zeslaboval bankovní šek, který jí Ujvary dal.

Emanuela se zastavila před otevřenými dveřmi a nakoukla dovnitř. Připadalo jí to, jako by se dívala na fotografii ze své minulosti.

„Nechám vás tady,“ řekla Julie. „Kdybyste něco potřebovala, stačí jen zavolat.“

Many, duchem nepřítomná, jen kývla hlavou. Pocity, které v ní tato místnost vyvolávala, byly děsivé. Právě tento pokoj nejtěsněji souvisel s jejím mrtvým otcem. Vždy, když chtěl utéci před peskováním své ženy, utíkal buď do stájí, nebo sem, do knihovny, kterou tak miloval.

Knihovna s půdorysem písmene L byla umístěná v zadní části domu, kam nikdy nepronikaly sluneční paprsky a vládlo tu stálé

příšeří. Z tohoto důvodu a ovšem nejen proto se z místnosti stala knihovna. Otec, Jonathan Frazer, jí jednou řekl, že když začínal, měl jen několik knih vázaných v kůži. Koupil je velmi levně na jakési aukci. Pak nakupoval další a další svazky a postupně se mu podařilo shromáždit úctyhodnou sbírku vzácných, v kůži vázaných knih ze sedmnáctého, osmnáctého a devatenáctého století. Jonathan svou sbírku dále doplňoval, takže před dvěma roky, kdy zemřel, čítala na osm tisíc svazků. Při posledním oceňování pro pojišťovnu odhadli cenu celé sbírky téměř na půldruhého milionu liber šterlinků.

Many zajela ve svém pojízdném křesle do knihovny a okamžitě zaregistrovala, že se od otcovy smrti vůbec nezměnila. Všechno bylo přesně takové jako předtím. Ošklivý psací stůl z poloviny devatenáctého století, jejž měl otec rád, byl dosud plný neuvěřitelně rozházených papírů, smluv, faktur, znaleckých posudků, dopisů, jež se nikdy nedočkaly odpovědi, fotografií a katalogů z dražeb. Many se třesoucími prsty dotkla hromady papírů. Nejnovější katalogy už byly dva roky staré.

Many otočila křeslo, nepřítomně se rozhlédla po místnosti a zcela podlehla atmosféře a neodbytně se vracejícím vzpomínkám.

Hřbety knih vázaných v leštěné kůži pokrývaly stěny a dodávaly místnosti teplo a barvy, dokonce i nyní, uprostřed zimy. Dvě dlouhá okna vedoucí do zahrady teď byla úplně šedá, jak se v nich odrážel sníh. Many se domnívala, že otec neměl v úmyslu mít v knihovně starožitnosti, ale za ta léta drobné starožitné předměty pronikly do místnosti a zabydlely se na poličkách. Zaklonila hlavu a podívala se na nejvyšší přihrádky. Kdysi, když byla ještě dítě, si přála, aby mohla přečíst všechny knihy v knihovně, později pochopila, že to není možné. Právě v té době začala knihami pohrdat a sama dost dobře nevěděla proč. Potom ale doba, osud a událostí úplně změnily její život. Teď měla ke čtení čas i příležitost.

Nemusela ani zavírat oči a jasně viděla otce, jak sedí u stolu, ponořený do studia dražebních katalogů, které nosil každý den v objemném vaku listonoš. Když se namáhala projevit o ně zájem, listoval si s ní v katalozích a ukazoval jí nejhezčí a nejzajímavější kousky. Občas mu také pomáhala, kontrolovala předmět ve slušné řádce encyklopedií, jež zabíraly celou jednu řadu v posledních přihrádkách knihovny.

Many projela celou místností. Vzpomínala, že když byla velmi malá, mohla se dívat jen na hřbety knih v nejnižších poličkách, výš

neviděla. Později, tak jak rostla, objevovala stále další a další knihy, výš a výš. Ale teď bezmocně seděla v pojízdném křesle a mohla se opět dívat jen na knihy, které ji okouzlovaly v dětství.

Na vzdáleném konci knihovny, tam, kde se místnost lomila do tvaru velkého L, Many ostře zatočila doprava. V této menší části, která sice patřila ke knihovně, ale byla jaksi mimo, měl otec registratury, fax, telefony a malý počítač, na němž si vedl účetnictví.

Tady se Many zastavila. Kolem byl úžasný nepořádek, zpřeházené papíry, dokumenty a časopisy. Zdálo se jí, že je zde více registračních skřínek, než si pamatovala a na malém kancelářském stole stály dva stejné počítače. Pak pochopila, že to jsou věci, které otec měl původně v kanceláři za prodejnou starožitností. Prodejnu po jeho smrti vydražili, stejně jako starožitnosti z ní a zbytek převezli sem.

Many natáhla ruku a podařilo se jí dosáhnout na vypínač, žárovka osvětlila dosud napolo tmavý roh. O stěnu tam byl opřený nezvykle velký předmět, zakrytý bílým plátnem. Byl tak velký, že částečně zakrýval okna. Podívala se na podlahu plnou věcí a zjistila, že se jí nikdy nepodaří proplést se mezi nimi. Zajela tedy do rohu a zmáčkla knoflík přístroje, jehož prostřednictvím se mohla spojit s Julií. Ta za okamžik přiběhla do knihovny.

„Many… Many?“

„Julie, tady jsem.“

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se ošetřovatelka. Gumové podrážky jejích bot zavrzaly na dřevěné podlaze pokryté prachem.

„Všechno je v pořádku,“ řekla Many a ukázala na věci rozházené po podlaze. „Chtěla jsem jen zapnout počítač. Chtěla jsem si něco napsat, ale nemůžu se tam dostat…“

Julie přikývla. „Uklidím to a udělám místo, abyste mohla projet.“

Many se na ni vděčně usmála. „Můžete, prosím, také odsunout tu věc od okna? Je tady tma…“

Ošetřovatelka se podívala na velký čtverhranný předmět a pochybovačně řekla: „Nevím, jestli to zvládnu. Pokusím se, ale asi mi bude muset někdo pomoct.“

„Co to je? Obraz?“ zajímala se Many.

Julie chytila za povlak a stáhla ho. Když před sebou spatřila tvář, lekla se, než pochopila, že se dívá do ohromně velkého zrcadla. Vtom se v levém dolním rohu objevila rezavá skvrna. Julie se otočila, aby na ni upozornila Many, ale ta začala zděšeně křičet…

Odhazování sněhu nebylo právě zábavné. Mrzlo až praštělo, ale z Rona přesto lil pot. Možná že chytí ošklivý zápal plic nebo zánět pohrudnice, ale to by tu děvku vůbec nezajímalo. Ron Haigh se na chvíli zastavil a uvažoval, kterou děvku vlastně měl na mysli: svoji ženu, nebo tu zmrzačenou krávu? Nakonec dospěl k závěru, že jsou obě stejné.

Zarazil lopatu do sněhu, sedl si na rovné střeše stáje na bobek a stáhl si rukavice. Chvíli se přehraboval po kapsách, až našel krabičku cigaret. Zaklel, když zjistil, že je rozmačkaná. Vytáhl z ní přelomenou cigaretu, položil si ji na stehno, narovnal ji a potom škrtl zápalkou o botu. Tabáková vlákna zajiskřila a zasyčela, ale tabák byl přece jenom dobrý. Ron vdechl cigaretový dým hluboko do plic a odpočíval. Myslel si, že si to zaslouží. Odhazoval sníh ze střechy už skoro hodinu a měl hotovou stěží jednu třetinu. Takovým tempem mu to bude trvat ještě nejméně dvě hodiny.

Uvědomil si, že je na něj z domu vidět, ale bylo mu to vcelku jedno. Co mu ta zmrzačená kráva může udělat? Nemůže ho vyhodit, protože potřebuje Julii. A dokud ji ta svině bude potřebovat, jsou v bezpečí. Bylo to docela fajn. Tím místem se zas postavili na nohy. A přišlo to v nejvyšší čas, už se zdálo, že se celý jejich život rozpadá. Stavební spořitelna jim právě hodlala prodat dům, protože nespláceli dluh. Museli prodat auto, pronajatý televizor a video jim už vzali… už to vypadalo skutečně mizerně… A pak se najednou octli tady, v luxusu. Nikdo po nich nic nechtěl a oni také nic nepotřebovali. Jediný problém byl, že museli být jako na drátku a sloužit od nevidím do nevidím té zmrzačené krávě. Ne že by je buzerovala a příliš často volala, ale když je volala, tak většinou kvůli nějaké blbosti… Jako třeba dnes, že má uklízet ten zatracenej sníh ze zatracený střechy… Co si ještě vzpomene? Aby vylezl na komín a smetl sníh odtamtud? Copak ta kráva neposlouchala předpověď počasí? Příští tři týdny má sněžit, sněžit a sněžit. To snad má celou zimu shazovat sníh ze střechy? A co bude chtít potom?

Ron odhodil nedopalek cigarety dolů do zahrady a vstal. Přišel na to, co mu chybí: začíná se nudit, a proto je vzteklý. Potřebuje trochu vzrušení, ale jak to udělat, když všechny peníze drží jeho žena? A i kdyby měl pár liber, šanci zaskočit si do sázkové kanceláře nemá, Julie by si toho hned všimla. Sázel vášnivě rád, ale už ho to stálo párkrát vyhazov. I jeho manželství se kvůli tomu málem rozpadlo. Celá léta se ho všichni pokoušeli zbavit jeho vášně, protože nikdy

nepochopili, co potřebuje jako sůl – pestrý život a vzrušení. Nemusel zrovna vyhrávat, stačilo mu, mohl-li se utkat jeho důvtip a šance. Právě teď nutně potřeboval pár liber na trochu vzrušení… A potřeboval něco vyhrát, aby mohl splácet dluhy. Někteří, od nichž si půjčil peníze, už byli dost nerudní a chtěli i úroky. Jestli jim je nedá, může počítat s pěknými nepříjemnostmi.

Ron Haigh vstal, zvedl lopatu a koště a opatrně přešel přes holý kus střechy. Zatím sice nesněžilo, ale nebe bylo olověně šedé a břečka pod jeho nohama začala namrzat.

Najednou se usmál. Kdyby teď uklouzl, spadl ze střechy a zlomil si nohu, mohl by se s tou zmrzačenou krávou soudit. Třeba by vysoudil nějaké peníze, ale ne, ten nápad není nejlepší. Ne, napadlo ho něco jiného, mnohem jednoduššího. Upustil koště a lopatu zarazil do hromady sněhu. Tvrdě se ušklíbl. Ta zmrzačená kráva přece nemůže chodit. A v prvním poschodí je spousta starožitností i jiných věcí, které se dají prodat. Jak by mohla přijít na to, že se ztratila jedna nebo dvě věci? Byl to téměř dokonalý plán, nicméně něco mu přece jenom chybělo. Potřeboval kontakty se starožitníky. Ale to snad nebude takový problém, znal jednoho chlapíka, který znal dalšího, takže by to mohlo všechno klapnout…

A až bude mít peníze pohromadě, odejde od té krávy, která je jeho ženou. Do budoucna už s ní nepočítal, ale teď ji ještě potřeboval.

Kovová hrana lopaty najednou narazila na cosi tvrdého.

Haigh do místa pokrytého sněhem kopl botou. Tady je na střeše nějaký výstupek. Sehnul se a začal rukou v rukavici odhrnovat sníh. Pak si uvědomil, že je to světlík. Dobře, že na něj narazil lopatou, protože o něj mohl zakopnout a spadnout ze střechy.

Ron přejel rukou kolem světlíku a prsty očistil jeho hrany. Začal čistit skleněný povrch, když se mu zdálo, že se dole ve stáji cosi pohnulo.

Předklonil se dopředu, zaclonil si oči oběma dlaněmi a zahleděl se dolů. Chvíli nic neviděl a už se chystal zvednout se, když zpozoroval jakýsi neurčitý tvar. Zamračil se a snažil se uhodnout, co to je. Bylo to malé a oválné… zdálo se mu, že je to velice vzdálené. Rozum mu napovídal, že to je pouhý stín, nebo snad odraz, ale nejspíš sníh, který vítr navál pod sklo světlíku a který zmrzl, nyní začal tát a odráželo se v něm světlo.

Haigh zamrkal. Zdálo se mu, že se ten podivný tvar začíná zvětšovat. Zavřel oči a počítal do tří, pak oči otevřel. Záhadný

předmět byl větší. Docela určitě to je bílý ovál… a na povrchu má nějaké skvrny.

Haigh začínal vstávat, když si uvědomil, co ty skvrny představují.

Byla to tvář! Byla to ženská tvář s černými vlasy a černýma očima. Byla to tvář Many Frazerové.

Tvář se k němu rychle přibližovala, jasně rozeznával zřetelné rysy, které se ale náhle začaly měnit. Protahovaly se, kroutily, oči se zužovaly, zorničky prodlužovaly, brada se měnila v bod, nos se prohnul jako zobák a zuby – Ježíši Kriste, ty zuby!

Najednou viděl, jak tvář pronikla oknem. Cítil, jak se do jeho hrdla zakously zvířecí tesáky. Upadl do agónie, když mu rvaly kůži. Slyšel vzduch, jenž mu se syčením unikal z roztržené průdušnice. Pak padl dopředu, tváří na sklo. Ucítil šílenou, nepopsatelnou bolest. Střepiny skla, ostré jako břitva, mu řezaly tělo až ke kostem, probodávaly tváře a jazyk, vypíchly mu oči a odřízly kůži z lebky. Zbytek jeho hlavy byl rozdrcen, když dopadl na zem stáje. Ale to Ron necítil, byl již mrtvý.

KAPITOLA 9

Blízkost lidí je opět vyburcovala. Znovu si uvědomilo, že lidská tkáň je teplá a krev hustá. Nemohlo tomu pokušení odolat.

Krev mu dala sílu a vrátila vzpomínky. Vzpomnělo si, že v minulosti lidé prolévali krev na jeho počest. Ale vzpomínky byly ještě slabé, jen jako vzdálená ozvěna, která mu mnoho neříkala.

Ale to, co se stalo teď, to bylo blízké. Tak blízké! Vzpomínky se vracely. Rozpomínalo se na dobu, kdy ho živili velmi dobře, kdy se muži a ženy spojovali, aby ho mohli nakrmit. Bylo to tak blízko, tak velmi blízko.

Teď se samo znovu nakrmilo. Onen svět se chvěl, byl vzdálený, velmi vzdálený, jen neznatelný ozvuk, smích, jenž se chvěje nad otevřenou planinou. Nakrmí se znovu. Každé sousto mu propůjčuje sílu, dělá ho silnějším. Už brzy bude zase volné a celé.

A pak nadejde čas hrůzy.

KAPITOLA 10

Na úzké vyvýšené kamenné desce ležel malý nahý muž. Paže mu visely dolů, téměř se dotýkaly podlahy, a z prořízntutých žil mu odkapávala krev na lesknoucí se, kulaté zrcadlo.

Muž si plně uvědomoval, v jakém je prostředí. Věděl o tanci svých přívrženců, kteří zběsile vířili kolem kamene. Bylo slyšet pleskání bosých nohou po dřevěné podlaze a šustění hedvábných rouch, jež se třela o nahou kůži. Zahnal tyto zvuky ze svého vědomí, soustředil se pouze na sebe. Naslouchal bušení svého srdce a zvuku kapek krve, které padaly do mísy.

Malý muž věděl, že onen okamžik přichází. Hluboko ve slabinách cítil napětí, napětí, které rostlo. Pak ucítil tlak na zadní straně lebky. Tlak začal pulsovat v rytmu jeho srdce.

Zavřel oči a představoval si, že se vznáší. Jeho potem se lesknoucí tělo se rozechvělo. Teď přicházel ten nejnebezpečnější okamžik, kdy smrt je blízko. To není prostá astrální projekce, která má oddělit duši od těla. To je cosi mnohem hlubšího, mnohem temnějšího. Pak ten okamžik náhle přišel. Tlukot srdce na chvíli ustal. Přestal dýchat. Znamená to snad, že už přešel z říše živých do říše duchů?

Otevřel oči a uviděl jen třesoucí se, beztvarou šedou masu. Uvědomil si, že se dostal za hranice vědomí, blízko ke sférám, v nichž se pohybují duše zemřelých, jež opustily živá těla. Jeho vědomí se přesunulo do astrální sféry. To byla sféra, která vešla do lidské mytologie a lidského vědomí jako peklo. Janoš Ujvary se vydal hledat zrcadlo.

Vysoká žena s širokým obličejem vešla do jídelny a posadila se proti Emanuele Frazerové. Dívala se na Many a mlčela. Many, náhle ucítila, že se na ni kdosi upřeně dívá, zvedla hlavu a hleděla do překvapivě zelených očí. Žena se usmála a úsměv změnil její tvrdou, téměř mužskou tvář ve zcela jinou, měkčí, ušlechtilejší.

„Obávám se, Emanuelo, že se na mě asi nepamatujete," řekla žena jemným hlasem.

Many potřásla hlavou – tuto ženu skutečně nikdy neviděla. Pak se ale otevřely dveře a do místnosti nahlédl mladý policista: „Inspektorko?"

„Počkejte chvíli,“ utrhla se na něj žena a Many se vzápětí rozpomněla, vrátila se jí vzpomínka, jež byla součástí jejího života.

„Ale ano, teď už si na vás vzpomínám. Vy jste ta policistka… inspektorka… inspektorka Harémová.“

„Haarenová… inspektorka Haarenová,“ opravila ji jemně žena.

Many přikývla. „Vzpomínám si na vás. Byla jste za mnou několikrát v nemocnici.“ Další kousek mozaiky jejích vzpomínek zapadl na správné místo. „Můj otec unesl vaši neteř, že ano?“

„Ano,“ souhlasila tiše Margareta Haarenová. „Ale my jsme ji včas osvobodili.“ Neprozradila už, že to byla ona, kdo střelil Jonathana Frazera dvakrát do hlavy, aby už nikdy nikomu nemohl ublížit.

Many přikývla. Její vzpomínky na tu dobu byly beznadějně zmatené.

Margareta Haarenová pohlédla na dívku. Jak strašně se za poslední dva roky změnila! Kdyby nevěděla, že je to ona, určitě by ji nepoznala. Haarenová si Many pamatovala jako hezkou, sebevědomou mladou ženu. Ta žena, jež před ní seděla nyní, byla úplně jiná. Tlustá, s bledým a bezvýrazným obličejem, nečistou pletí – ne, to nebyla ona.

„Emanuelo, řekněte mi, co se stalo?“ požádala ji Margareta Haarenová.

Many na ni zmateně pohlédla. „Nic. Nic mimořádného. Byla to jen tragická nehoda a já vlastně ani nevím, proč jste tady.“ Haarenová pokrčila rameny. „Před léty, kdy z tohoto domu vynesli několik mrtvol, jsem ty případy vyšetřovala. Když k nim teď přibyl další mrtvý, je přirozené, že jsem byla o všem informována. Běžná rutina. Nikdy jsem si nepomyslela, že se tu zase objevím.“ Pak se podívala na Emanuelu. „Povězte mi, prosím, kde jste byla, když se stalo to neštěstí?“

„Moc toho není, co vám mohu říct,“ odpověděla klidně Many. „Právě jsem snídala a viděla jsem Rona, jak šel s lopatou do zahrady. Chtěl shodit ze střechy stáje sníh, na některých místech ho bylo půl druhé stopy. Bály jsme se, že může prolomit střechu.“

„Báli jste se? Řekla jste – my?“ přerušila ji Haarenová.

„Ano, já a Julie.“

„Samozřejmě. Nikdo jiný teď v domě nebydlí?“

„Ne, jenom my tři… dvě,“ opravila se Many.

„Pokračujte, prosím.“

„Nevím, co bych vám mohla ještě říct.“

„Kde jste byla, když došlo k neštěstí?“

„V knihovně s Julií.“

„Je z knihovny vidět stáj?“

„Není. Mohu se vás na něco zeptat?“

„Samozřejmě. Na cokoli.“

„Vzpomínáte si ještě, jak jste vyšetřovala tu záležitost, týkající se mého otce?“

„Na některé případy člověk nikdy nezapomene,“ usmála se unaveně inspektorka.

„A vzpomínáte si ještě na to zrcadlo?“

Margareta Haarenová přikývla. Skutečně si na to zrcadlo pamatovala. Viděla ho světlíkem, když tehdy ležela na střeše stodoly. Stejným světlíkem, jakým nyní spadl Haigh. Viděla svou neteř nahou a roztaženou na zrcadle. Chvíli se jí dokonce zdálo, že viděla Jonathana Frazera, jak prořízl Helenino hrdlo a jak její horká, kouřící krev stříká na sklo. Když ale vnikli do budovy, našli kupodivu Helenu nezraněnou.

„Ano, samozřejmě vzpomínám si na to zrcadlo,“ odpověděla inspektorka úsečně. „Co se s ním asi stalo?“

Margareta pokrčila rameny. „Asi ho odvezli jako předmět doličný,“ řekla. „I když předpokládám, že už byste ho měla mít zpátky. Proč se ptáte?“

Many potřásla hlavou. „Ale jen tak. Když jsem byla v nemocnici, většinu starožitností prodali a obchod zavřeli. Ale když jsem dnes přišla do knihovny, poprvé od doby, kdy jsem se vrátila domů, to zrcadlo jsem našla. Nedovedu si vysvětlit, jak se tam dostalo…“

„Asi ho tam vrátili z našeho kriminálního oddělení. Určitě na něm bude křídou napsané úřední číslo, uvidíte ho, když zrcadlo otočíte.“

Emanuela Frazerová přitakala.

„Dokážete si na něco vzpomenout – může se vám to zdát sebeméně důležité – co by mohlo osvětlit smrt Rona Haigha? Například, jestli pil?“

„Ano, pil, ale nikdy jsem ho neviděla opilého ráno.“

„Měla jste s ním hodně co do činění?“

„Ani ne. Julie se stará o mě i o dům. Neměla jsem moc zapotřebí stýkat se s Ronem.“

„Jak spolu Julie a Ron vycházeli?“ zeptala se inspektorka.

Many se na ni rychle podívala a řekla: „Proč se na to nezeptáte Julie? Nevím, kam míříte, ale Julie byla u mě, když se to stalo.“

„Vím, ale na některé věci se zeptat prostě musím.“ Margareta Haarenová se usmála, vstala a podala Many ruku. „Tak, teď budu muset pokračovat. Je mi skutečně líto, že jsme se musely setkat za takových okolností.“

Many jí potřásla rukou a zdálo se jí, jako by potřásala rukou muži. Pokusila se o úsměv, ale vyšlo z toho jen sevření rtů.

„Sbohem, inspektorko,“ rozloučila se Many měkce a jela s křeslem za inspektorkou z jídelny do haly. Haarenová vešla do kuchyně a Many jela ke knihovně. Vjela dovnitř a zamkla za sebou dveře. Projela mezi regály plnými knih a zabočila do přístěnku. Zastavila a upřeně se zahleděla na obrovské zrcadlo. Margareta Haarenová sloužila u policie čtyřiadvacet let, ale ještě nikdy se jí nestalo, aby vyšetřovala na stejném místě dva totožné případy. Už si přesně nevzpomínala, kolik bylo mrtvých kolem Frazerova případu: přinejmenším šest obětí a při policejní prohlídce se ještě přišlo na oblečení dvou prostitutek, které vrah zabil a hodil do Temže. A teď, po dvou létech, opět byla v tomtéž domě vyšetřovat podivné úmrtí. Bylo to nejen znepokojující… ale skoro hrůzné.

Zahrada byla zavátá sněhem, ale sníh byl rozšlapaný do špinavé břečky. Na první pohled se zdálo, že to je zcela jednoduchý, uzavřený případ. Haigh vylezl na střechu stodoly, uklouzl a propadl se světlíkem. Spadl pět metrů hluboko, přímo po hlavě, na betonovou podlahu. Podle předběžné zprávy, kterou si Haarenová přečetla už v autě, toho z jeho hlavy moc nezbylo.

Před vraty do stáje stál mladý policista. Když se k němu přiblížila, zasalutoval a vzápětí si sundal přilbu.

„Madam, promiňte, prosím, mohl bych s vámi mluvit?“

Margareta na něj energicky upřela své zelené oči.

„Jmenuji se Evans. Nevím sice, jestli je to důležité, ale včera před půl čtvrtou ráno se prý někdo pokoušel dostat se do tohoto domu.“

„No a?“

„Vyšetřovali jsme to, ale nic jsme nenašli. Žádné stopy, vůbec nic. Takže jsme došli k závěru, že tu mladou dámu vylekal buď padající sníh, nebo stín a přestali jsme se o to zajímat. Ale protože se teď stalo tohle… nevěděl jsem, jestli vás s tím mám obtěžovat… nakonec jsem se přeci jenom odvážil vás upozornit… protože jste taky nemusela dostat kopii mé zprávy…“

„To jste udělal velmi dobře,“ ujistila ho inspektorka. „Zmíním se o tom vašemu nadřízenému.“

„Děkuji, madam.“

Byla to jenom shoda náhod, že se někdo pokoušel do domu dostat? Margareta Haarenová na náhody nevěřila.

Ještě než inspektorka vstoupila do stodoly, ucítila těžký zápach krve, který se mísil s odporným pachem exkrementů. Uvnitř mohla dýchat jenom ústy. Mrtvola už byla v pytli, připravená k převozu do márnice. Otevřela zip gumového vaku, aby se podívala na Haighova zranění… Ale okamžitě pochopila, že to neměla dělat. Zpráva, již četla, nepřeháněla: Haighova hlava se pádem skutečně roztříštila. Všechno, co bylo nad spodní čelistí, bylo rozbito k nepoznání.

Margareta Haarenová se rozhlédla. Kaluž sražené krve na podlaze byla lemovaná střepinami skla, které nasvědčovaly tomu, co se stalo. Když se naposledy dívala světlíkem do této budovy, viděla – nebo si aspoň myslela, že vidí – nahého muže, jenž prořízl hrdlo její neteři, tímto světlíkem ho střelila do hlavy – zemřel přesně na tom místě, kde nyní ležel Haigh. Předtím odtud vynesli tři nebo čtyři mrtvoly, oběti podivných nehod.

Inspektorka šla podél dlouhé budovy. Na betonové podlaze její kroky duněly. Ve stáji bylo velmi chladno, před ústy se jí srážela pára, ale kvůli tomu ji nemrazilo. Strávila u policie více než polovinu života a bolest a utrpení, které viděla, ji utvrzovaly v tom, že Bůh musí existovat. Ne, nebyla ani příliš věřící, ani příliš pověrčivá, ale teď si přála, už aby byla venku z chladu této umrlčí komory.

KAPITOLA 11

Šestnáctileté děvče mělo kolem krku železný řetěz. Vlekli ji plačící po chodbách zámku a její nářek, pronikavý a hysterický, se odrážel s ozvěnou od studených kamenných zdí. Někteří, když slyšeli úzkostlivý křik, se pokřižovali, většina ale předstírala, že neslyší. Byli na podobné věci už příliš zvyklí. Zpočátku se hovořilo o tom, že je třeba oznámit páchání ukrutností úřadům, ale kdo by byl ochotný poslouchat poddané, kteří si přišli stěžovat na svého pána? Ostatně nebyli nic víc než otroci. A kdo by byl ochotný jít s něčím takovým do nejbližšího města? Nikdo nechtěl upoutat hraběnčinu pozornost, protože to se rovnalo přání zemřít. A hraběnka Báthoryová – mistr na mučení a na smrt – byla až příliš ochotná takovému přání vyhovět.

Před schody, které vedly dolů do podzemního sklepení, se děvče zhroutilo na zem, odmítlo jít dál. Mladý muž s bledými tvářemi pustil řetěz, omotal si dívčiny dlouhé vlasy kolem pěsti a otočil jí hlavou, aby se na ni podíval. Měl tupé, šedé, apatické oči.

„Jestli chceš, tak tu můžeš zůstat. Ale hraběnka sem za chvíli přijde a běda tobě, jestli tě zde najde!“

„Prosím…“ hleslo děvče.

Bledolící muž se usmál, ale bylo to spíš pokřivení rtů než úsměv. „Když budeš hodná, možná, že se hraběnka nad tebou slituje.“ Po chvilce pokračoval: „A možná, že bych se za tebe mohl přimluvit.“

Dívka se podívala na hrbáče a v očích jí bleskla naděje. Kolísavě vstala a objala jeho paži.

„Prosím… prosím, udělal byste to? Řekněte to hraběnce. Vás vyslechne…“

Hrbáč cosi nesrozumitelného zabručel. Držel děvče stále za vlasy a vedl je po úzkých kamenných schodech dolů do sklepení pod čachtickým zámkem. Na posledním schodu se zastavil a holí udeřil do dveří. Když se otevřely, zděšená dívka uviděla, že z nich vyčnívají dýky a dlouhé hřeby.

Dveře jim otevřela tlustá žena s hrubou tváří. Nejprve se podívala na děvče a teprve potom si všimla muže: „Ficzko!“

„Dorko, mám pro tebe dárek,“ usmál se Ficzko. Tlustá ženština chytila děvče za rameno, ocelové prsty se hluboce zaryly do

měkkého masa, až dívka vykřikla. Dorka vtáhla děvče do sklepení, vláčela ji po nerovné dřevěné podlaze až ke krbu, kde praskala smolná polena. Oheň, tucet kouřících pochodní a voskovice ve svícnech naplňovaly místnost hustým štiplavým kouřem. Záře plamenů vytvářela stíny a podivné pohybující se obrazce, jež divoce tančily po tmavých stěnách.

Dorka obešla děvče, prohlížela si je ze všech stran. Táhla svou mozolnatou dlaň po jejích hustých, kučeravých vlasech. Pak vzala do svých tlustých prstů její bradu a točila jí hlavou ze strany na stranu. Obdivovala bledou a neposkvrněnou pleť, dlouhý krk. Zmačkla dívce paži a nakonec kývla hlavou: „Ficzko, je dobrá. Moc dobrá. Hraběnka bude potěšená."

„Prosím," šeptalo děvče.

Dorka se otočila a usmála. V ústech jí bylo vidět žluté vykotlané zuby. Položila svůj tlustý prst na dívčiny plné rty a řekla: „Pst, malá, pst." Pak přejela prstem po dívčině bradě, po celé délce krku, až zachytila o vrchní část jejích prostých vlněných šatů a prudce je strhla. Dalším silným trhnutím stáhla zbytek. Dívka zůstala úplně nahá. Pokusila se zakrýt si prsa a klín, ale Dorka ji udeřila do tváře tak silně, že padla na Ficzka.

„Nechej ruce stranou," zasyčela nenávistně, podle přízvuku bylo zřejmé, že je venkovanka. Její velká prsa se rychle zvedala a klesala.

Ficzko dívku odstrčil a jak za ní stál, přejel jí zkoumavě prsty po páteři a nakonec jí sjel rukou na zadek. Na jeho vkus byla trochu tlustá, ale hraběnka dávala přednost děvčatům, která na sobě něco měla. Obešel dívku a zeptal se: „Bude dobrá, co myslíš?"

Dorothea Szentesová, známá více jako Dorka, se široce usmála. Natáhla paži a dotkla se velkých dívčiných prsů. „Moc dobrá. Hraběnka bude velmi potěšená."

Ficzko se šťastně usmál. Nejprve ho na děvče upozornily její velké prsy. Byla to pěkná maďarská selská dívka, a ačkoli jí bylo teprve šestnáct let, měla velká prsa, která jí napínala prostou lněnou košili. Podle toho, co se Ficzko dozvěděl od jejího otce, byla panna a nebylo o tom pochyb. Panenství se mezi sedláky velmi cenilo, aristokracie na ně takový důraz nekladla. Jestliže ale Ficzko vyhledával pro svou kněžnu děvčata, panenství bylo základní podmínkou. Získat děvče nebylo těžké. Jakmile se její otec dozvěděl, že má být komornou u kněžny Alžběty Báthoryové, jež patřila k jedné z nejstarších a nejváženějších maďarských rodin, byl ochotný

poslat ji do služby za pár měďáků. Konec konců mu tak v rodině ubyl jeden hladový krk.

„Prosím," zašeptalo děvče, vyděšené k smrti, ale ani Dorka, ani Ficzko si jí nevšímali.

Dveře sklepení se rozletěly a do místnosti vstoupila Alžběta Báthoryová.

Hraběnka byla poměrně malá, obyčejně vyhlížející žena oblečená do mužských šatů. Měla na sobě jednoduchou košili s vysokým límcem, jezdecké kalhoty vysoko do pasu a jezdecké boty. Doprovázela ji jedna z jejích důvěrnic a milenek, Helena.

Hraběnka se na své služebníky ani nepodívala, obcházela děvče. Dlaně stále otírala o jezdecké kalhoty, bylo vidět, jak jí pod košilí rychle tuhnou malé prsy a rostou bradavky. Pohladila děvče po vlasech, obtočila si kolem prstů její kudrny, dotkla se jejích plných prsů. Pak jí ruka sklouzla do dívčina klína, jemně ji zatahala za husté chloupky. Když konečně promluvila, zněl její hlas tiše a hrubě.

„Ano… ano… je to dobré… velmi dobré." Pevně stiskla Ficzkovo rameno a zamumlala: „Thorko" – nazvala ho přezdívkou, kterou mu sama dala – „to jsi udělal moc dobře. Připrav ji." Odstoupila a opřela se o nerovnou desku hrubého dubového stolu.

Dorka chytila děvče za obě ramena a odvlekla je do kouta, kde ležela na boku velká železná klec. Ficzko klec podržel, aby stála kolmo a Dorka strčila nahou dívku dovnitř. Ta vykřikla bolestí, když jí jeden z dlouhých ostnů probodl bok. Bodců, obrácených dovnitř klece, byly desítky.

Ficzko přirazil dveře klece a zajistil je zástrčkou. Dívka se chytila jednoho ze železných prutů a zoufale se dívala na tři ženy a na skřeta. Všichni měli ve tváři stejný výraz, skleněné oči, pootevřená ústa, jazyky si svlažovali suché rty. To už dívka věděla, že odsud živá nevyjde. Pokřižovala se a začala se modlit.

Dorothea Szentesová otočila klikou kladkostroje a těžká klec se začala zvedat. Kývala se ze strany na stranu a při každém pohybu dopadala dívka na ostré nože. Žádné ze zranění nebylo smrtelné – klec zde nebyla proto, aby lidi zabíjela, ale proto, aby tekla lidská krev. Ještě než se klec zastavila u stropu – nyní visela asi dva metry nad zemí – bylo dívčino nahé tělo pokryto desítkami ran, řezů a škrábanců. Jenom jedna z ran – dlouhý řez pod dívčiným pravým prsem – silně krvácela.

Pohled na krev hraběnku vzrušil. Třesoucími se prsty si stáhla mužskou košili, svlékala si ji tak chvatně, že trhala jemné plátno. Helena si klekla na vlhkou podlahu, stáhla své paní jezdecké boty a pomohla jí vysvléct jezdecké kalhoty. Nahá hraběnka se přiblížila ke kleci. Když stála přímo pod ní, podívala se na své tři sluhy a nařídila: „Ať začne tančit, teď hned.“

Helena vytáhla z ohně doběla rozžhavený pohrabáč a přistoupila ke kleci. Velká žena, jejíž obličej byl poset bezpočtem jizev po neštovicích, pohrabáč zvedla a dotkla se jím dívčina chodidla. Dívka začala srdceryvně křičet. Uskočila před žhavým železem a nabodla se na jeden z nožů. Vnikl jí hluboko do ramene. A Helena ji znovu spálila železem, tentokrát vysoko na stehně. Dívka padla dozadu a do zad se jí zabodlo šest nožů.

Na hraběnku začaly padat drobné krůpěje krve. Helena pak děvče spálila na zádech, ubohá padla dopředu a ostrý hrot jí probodl pravé prso. Z hluboké rány začala vystřikovat krev.

Krev dopadala na hraběnku stále hustěji, na její vlasy, tvář, tekla jí po ňadrech, na stehna. Začala si krev roztírat po prsou a po břiše, vtírala si horkou krev do pokožky. Bradavky prsou pod jejími prsty ztuhly a když si položila ruku mezi nohy, pocítila první lehké záchvěvy blížící se rozkoše. Otevřela ústa, chytala do nich slané kapky krve a jazykem olizovala krví potřísněné zuby.

A hraběnka se smála… smála se po celou dobu a její smích téměř přehlušoval nářek, výkřiky a sténání umírající dívky.

Trvalo velmi dlouho, než dívka zemřela. Když přestala reagovat na Helenino dloubání rozžhaveným pohrabáčem, podobalo se její tělo jen kusu syrového masa.

Hraběnka, jež stála během celého mučení pod klecí, byla teď krví potřísněná od hlavy až k patě. Stála se svěšenou hlavou, svaly se jí chvěly, byla vyčerpaná četnými orgasmy a přála si jen jedno – umýt se a jít spát. Avšak rituál nebyl ještě u konce: ještě něco zbývalo.

Vypotácela se zpod klece a prošla sklepením. Krev jí na těle ztuhla do silného krunýře. Nevadilo jí, že je nahá. Ficzko i ti druzí ji viděli nahou už mnohokrát a kromě toho se se všemi už vyspala.

V rohu místnosti stálo zrcadlo. Vysoká tabule leštěného skla, kterou Ficzko koupil od sluhy proslulého anglického kouzelníka doktora Johna Deeho. Samozřejmě, že to nebylo ono zrcadlo, jež vlastnil Dee, ale byla to jeho přesná kopie a říkalo se, že má také některé z jeho kouzelných vlastností.

Báthoryová se o zrcadlo opřela. Položila si čelo na studené sklo a přemýšlela. Ficzko jí podal měděnou mísu, v níž byly zbytky panenské krve. Hraběnka se hluboce nadechla, ustoupila o krok zpět a vychrstla obsah mísy na sklo. Krev kouřícími potůčky stékala po povrchu zrcadla.

„Zrcadlo! Zrcadlo!“ šeptala hraběnka. „Řekni mně pravdu, jsem teď hezčí než předtím?“

„Ano, paní, jste krásnější,“ šeptal Ficzko.

KAPITOLA 12

Zrcadlo Many nejprve děsilo, ale postupně je začala považovat za úchvatné. V každém případě představovalo hmotné spojení s její minulostí. Připomínalo jí tajemné události z oněch dávno minulých dnů, navozovalo vzpomínky, které dávno zmizely z jejího vědomí. Když se dívala do jeho temných a špinavých hlubin, představovala si, že ta bledá tvář, kterou vidí, je mladší, krásnější a v každém případě štíhlejší než její tvář.

Po nehodě Many snila o zrcadle celé měsíce. Její sny byly příjemné, úchvatné, ale časem se měnily v hrozné a hořké. Pokaždé ji probudily její vlastní výkřiky, ale vždy, když se probouzela zalitá potem, téměř nic si z těch snů nepamatovala. Ty části, na něž si vzpomněla, byly stále stejné. Zdálo se jí, že je uvězněná uvnitř skleněné tabule, že je nahá a třese se, že se tiskne na neviditelnou bariéru, že se chce prolomit na druhou stranu, dostat se do světa lidí. Tu bariéru jasně cítila, povrch zrcadla se pod jejími prsty prolamoval a roztahoval, ale nikdy nepovolil.

Avšak měsíce míjely a léky, které užívala, jí přinesly nové sny a noční můry, zkazily jí vzpomínky, to, nač si vzpomínala nebo se domnívala, že jsou vzpomínky, se stalo neuvěřitelně cizí, až nakonec nedokázala rozlišit, co je fantazie, a co skutečnost. Pouze jediný fakt jí pevně utkvěl v mysli – totiž že všechny události, jež vedly ke smrti jejích rodičů a k jejímu zmrzačení, začaly zhruba poté, co se objevilo ono zrcadlo.

Tak proč teď před ním sedí, proč se na něj dívá? Proč nevezme kladivo a neroztříští je na kusy?

Ohromná tabule skla byla ještě stále opřená o zeď, její mastný povrch stěží odrážel světlo. V tomto koutě knihovny se do výšky vršily krabice, katalogy a malé umělecké předměty, které byly původně v otcově kanceláři. To vše Many znemožňovalo dostat se blíž ke sklu. Některé věci z cesty odklidila, ale některé, hlavně velký starožitný stůl, který navíc zatěžovaly dva osobní počítače, pro ni byly příliš těžké. Nejasně cítila, že nyní nemůže žádat po Julii, aby je přestěhovala jinam. Myslela si totiž, že ji Julie v duchu obviňuje, že ona zavinila smrt jejího manžela. Many sice byla přesvědčená, že Julie svého muže nemilovala, ale jeho smrt pro ni bezpochyby

znamenala otřes. A obviňovat Many Julie konec konců mohla, vždyť si ona přála uklidit sníh ze střechy.

Zklamaná, že se nemůže přiblížit bezprostředně k zrcadlu, spokojila se Many s podrobným zkoumáním skla. Zrcadlo bylo vysoké přes dva metry, přes metr široké, vzpomínala si, že vážilo dvě stě dvacet kilogramů. Věděla to, protože po tragické smrti jednoho z otcových zaměstnanců nechala policie zrcadlo zvážit. Sklo zrcadla vypadalo mastně a špinavě a jednoduchý dřevěný rám, do něhož bylo zasazeno, měl naražené rohy a rozštípnuté okraje. Na dřevě byly skvrny a cákance. Vypadaly, jako by z nich tekl inkoust, ale Many si myslela, že to je spíš krev. Střízlivě odhadnuto, mohlo mít zrcadlo cenu dvacet tisíc liber šterlinků… což bylo o dva tisíce méně, než na kolik byl vystaven šek, který jí dal Ujvary.

Many uvažovala, proč asi Ujvary to zrcadlo tolik chtěl?

Many sice nebyla s to dostat se k zrcadlu, avšak snadno se dostala ke skříncе, kde měl otec schované záznamy. Horní dvě zásuvky obsahovaly oficiální záznamy a papíry, ve dvou spodních našla důvěrnější účty. Jonathan Frazer, stejně jako jiní obchodníci se starožitnostmi, prováděl většinu svých obchodů za hotové, bez šeků a bez banky. Často kupoval nějaký starožitný předmět za hotové a hned ho zase za hotové prodal. Taková starožitnost nebyla nikdy zanesena do obchodních záznamů, ale byla s puntičkářskou přesností zanesena do záznamů osobních. Známí starožitníci si starožitností také vyměňovali a neplatili za ně, takže z příjmů nemuseli odvádět daň, jejíž placení kontrolovali berní úředníci.

Den, kdy se konal pohřeb Rona Haigha, věnovala Many podrobnému studiu obchodních záznamů, a to jak oficiálních, tak soukromých. Hledala, zda někde neobjeví buď zmínku o Janošovi Ujvarym, nebo o zrcadle. Nenašla ale nic.

Many na pojízdném křesle zajela do knihovny. Manévrovala dovedně mezi skříněmi a hromadami papíru. V duchu třídila fakta, která znala. Něco ji trápilo… a nebyla to skutečnost, že v jejím domě zahynul před dvěma dny člověk. Rona ráda neměla a kromě toho po smrti rodičů a po dlouhém pobytu v nemocnici pro ni smrt ztratila mnoho ze své hrůzy a mystiky. Trpce se usmála – umírání pro ni neznamenalo nic než pouze další životní skutečnost.

Její pozornost upoutal titul jedné knihy. Zastavila a popojela v křesle nazpět do malé části knihovny, kde byly encyklopedie a kartotéka. Před sebou měla velkou knihu *„Seznam obchodníků se*

starožitnostmi na Britských ostrovech“, vedle byl podobný seznam obchodníků v evropských zemích a průvodce po knihkupectvích a obchodech, kde vedli starožitné mapy. Netrvalo jí ani pět minut, aby zjistila, že v seznamech není žádný Janoš nebo Jakub Ujvary. Ani v Británii, ani v jiné evropské zemi.

Takže Ujvary nebyl tím, za koho se vydával. Stále však zůstávala nezodpovězená otázka, kdo tedy ve skutečnosti je a zač zaplatil dvaadvacet tisíc liber? Téměř podvědomě se otočila, aby se podívala na konec dlouhé chodby, kde v alkovně stálo zrcadlo. Zrcadlo bylo spojením a pravděpodobně také stopou.

Janoš Ujvary pohladil svými dlouhými, štíhlými prsty miniaturní kopii zrcadla. Byla zhotovena z ryzího zlata a posázená diamanty. Vyrobil ji čaroděj doktor John Dee pro královnu Alžbětu I. Dee byl jedním z mála lidí, kteří přežili své setkání se zrcadlem, třebaže se lidé domnívali, že zešílel poté, co mu zemřela žena. Výzkum Ujvarymu naznačoval, že Deeova první žena pravděpodobně nebyla tak docela člověkem.

Ujvaryho vyčerpávající pouť astrálním světem ukázala, že zrcadlo je skutečně v Londýně. I když nebylo právě činné, znamení síly, jež označovalo jeho místo v astrálním světě, se lehce chvělo jako oči snícího. Zrcadlo je stále živé.

Ujvary vyšel z malé, skromné místnosti, kterou používal k meditacím, a zamkl za sebou dveře. Prošel svým domem, jenž stál na náměstí Easton Square. V měkkých trepkách se pohyboval úplně neslyšně. V domě s ním bydlela jen egyptská služka, jež patřila ke stejné náboženské sektě jako on a která navíc nehovořila anglicky.

Vstup do sklepa byl zahrazen dveřmi s důmyslným elektronickým zámkem. Vyťukal kódované číslo – uvědomil si, že ho bude muset brzy změnit – a těžké dřevěné dveře se tiše otevřely. Zespodu zavanul těžký vzduch, vonící kořením a sušenými bylinami, ale také slabým, sotva znatelným pachem hniloby. Janoš Ujvary za sebou zavřel dveře a sestoupil po schodech do sklepa.

Ujvary koupil dům před třemi roky od jednoho velmi váženého stoupence stejné víry, jakou vyznával on. Šlo o muže, jenž celý svůj život zasvětil Zlu. Na veřejnosti měl ovšem pověst velmi schopného politika a podnikatele proslulého po celém světě, a byl také pasován na rytíře. Byl středem trvalé pozornosti veřejnosti, napsali o něm nejméně dvě obsáhlé biografie, ale nikdo netušil, že je stoupencem

víry, která byla velmi stará již v době ukřižování Krista. Nebylo to ani čarodějnictví, ani satanismus, ty patřily k novějším vírám. Janoš Ujvary a další patřili ke stoupencům mnohem staršího náboženství. Bohové, k nimž se modlili, byli primitivní netvoři z dávných věků, existující dnes pouze v nejhlubších a nejhrůznějších snech.

Pod domem se táhlo rozsáhlé sklepení přebudované na velkou sklepní místnost, která přesahovala půdorys domu a vybíhala i pod náměstí Easton Square. Řady podpěr, zhotovených jako dekorativní sloupy, a klenuté stropy dodávaly místnosti podobu chrámu. Ujvarymu se ta podobnost zdála směšná. Napadlo ho, co si asi museli myslet dělníci, kteří sklepy budovali, ale pak si uvědomil, kdo byl předchozí majitel. Ten si asi pro práce vybral lidi stejné víry, jakou vyznával on.

Jeden kout místnosti byl vyhrazen pro obřady. Jeho čelu dominoval prastarý kámen, jakýsi oltář, postavený na ozdobném kruhu z leštěného dřeva. Ujvary na kameni ležel přede dvěma dny. Tehdy podnikl pouť do temných vírů astrálního světa. Na druhém konci místnosti kdysi býval vinný sklep, nyní tam visela, pod lehkým klenutím, obřadní roucha a rituální náčiní. Tam také byla Ujvaryho rozsáhlá okultistická knihovna.

Jakmile Ujvary vstoupil do největšího výklenku, automaticky se rozsvítilo světlo. Uprostřed stál velký stůl, který byl celý pokrytý knihami, papíry a výstřižky z novin. Ležel tam též velký plán Frazerova domu, v každém rohu zatížený knihou v překrásné kožené vazbě.

Ujvary si sedl k plánu a opřel si bradu do dlaně levé ruky. Pravou rukou zkoumal bezpečnostní a poplachové zařízení domu. Čidla byla na všech oknech, pod nejpřístupnějšími okny a u dveří bylo další zvláštní zařízení. Poplachový systém byl napojený na místní policejní stanici a na centrálu bezpečnostní agentury. Ujvaryho to ale nijak zvlášť neznepokojovalo, po namrzlých a zledovatělých ulicích by hlídači stejně nemohli přijet včas.

Ujvary přemýšlel, kde asi tak může zrcadlo být. Z kapsy své vesty vytáhl malé krystalové kyvadlo a podržel je nad plánem domu. Jemný stříbrný drátek, na němž byl krystal zavěšený, držel mezi palcem a ukazováčkem. Nejprve přidržel kyvadlo nad místem, kde byla v plánu zakreslená ložnice a nahlas se zeptal: „Je tady zrcadlo?“ Kyvadélko se začalo jemně chvět a potom se prudce a náhle roztočilo proti směru hodinových ručiček. Ne!

Tak zkoumal Ujvary jednu místnost po druhé. Pokaždé kladl stejnou otázku a pokaždé dostal stejnou odpověď.

Když ale podržel kyvadélko nad knihovnou, a když opakoval otázku, zachvělo se a potom se zvolna, téměř zdráhavě začalo točit ve směru hodinových ručiček.

Ano!

Zrcadlo je v knihovně.

Ujvary se vítězoslavně usmál. Nadešel čas, aby znovu navštívil Frazerův dům.

KAPITOLA 13

Nejlepší jsou páteční večery.

V pátek večer má člověk v kapse pár liber, dá si pár půllitrů piva a pak se zajde trochu pobavit. Na zábavu bylo nejlepší Soho, dokud se nezměnilo, teď je taky mrtvý a dává si pozor na štětky. Všichni přece slyšeli o Bobovi, kterýmu bylo dvaadvacet a umíral na AIDS. Což bylo ironií osudu, protože Bob byl děsně opatrnej. Nechodil za štětkama, ale jen si občas na ulici našel pěknou holku a hezky si jí užil. No a jedna z nich se mu za to odměnila malým hezkým dárkem… Trvalým dárkem, na kterej se nezapomíná.

Dneska už hoši v Londýně za štětkama nechodí, pokud ovšem člověk není úplně namol.

Samovi se líbilo na pátečních večerech především to, že v ten večer byli lidé trochu jiní než jindy, chtěli se nějak povyrazit. V pátek večer člověk něco znamenal. Lidi ustupovali z cesty těm velkým chlapům v džínech a pestře zbarvených šlích, kteří kráčeli prostředkem ulice. Už se neoblékali jako skini – většina klubů a hospod byla pro skiny zavřená – ačkoli nosili účesy podobné frizúrám skinů. Ovšem ne natolik podobné, aby to vadilo lidem, se kterými trojice pracovala v zaměstnání. Jim a Dean byli bratři a učňové, Sam prodával v místním supermarketu.

Z hospody trojice odešla o půl dvanácté. Venku byla sice krutá zima, ale oni se chtěli ještě trochu pobavit.

Jim navrhl, aby se zašli podívat do nějakého kina v Soho, kde promítali porno filmy. Adresu kina dostal od jednoho z učňů v práci. Sam na porno nebyl právě žhavý, protože slyšel, že se v kinech nepromítají tvrdé pornografické filmy a že je lepší vypůjčit si kazety, když člověk chce vidět něco pořádnýho. Ale rozhodl to Jim, nejstarší z trojlístku, a Sam se s ním nemínil dohadovat, protože Jim neměl nejlepší náladu a nebylo radno naštvat ho ještě víc.

Procházeli téměř opuštěnými ulicemi. Nikde ani taxi – a ty, co jely kolem, jim stejně nezastavily – takže než se dostali do jedné boční ulice poblíž náměstí Leicester Square, třásli se zimou.

Kino se choulilo mezi prádelnou a restaurantem s okny i dveřmi zatlučenými prkny. Vysoká sněhová čepice pokrývala reklamní štít s názvem filmu, takže se nedal přečíst. Ze zrezivělé okapové roury nad

dveřmi visely dlouhé ledové rampouchy. Foyer kina byl malý a zapáchal močí. V zasklené pokladně seděla žena, dívala se na mrňavou obrazovku televizoru a tvářila se znuděně. Bez zájmu mrkla na trojici výrostků a pak pokračovala v pletení.

Jim a Sam studovali pestré plakáty, z nichž většina tu visela už pár měsíců. Dean se předklonil k okénku pokladny a ostentativně vytáhl peněženku.

„Miláčku, kdypak začíná další představení?“ Když se mu dostalo odpovědi, požádal o tři lístky.

„Patnáct liber,“ řekla žena v pokladně. „V ceně je taky členství v klubu.“ Hbitě vytáhla z Deanových nikotinem zažloutlých prstů dvacetilibrovou bankovku, dřív než mohl cokoli říct. Připitoměle se díval, jak mu vrací pět mincí a tři růžové vstupenky. „Ať se vám to líbí,“ popřála jim pokladní kupodivu bez ironie.

„Patnáct liber… Cože, patnáct liber? To je ale bohapustná zlodějna,“ začal se vztekat Jim. Za závěsem se okamžitě objevil muž v tmavém obleku. V ruce držel velkou gumovou baterku, kterou bylo jistě možné použít i jako pendrek. Zeptal se východolondýnským dialektem: „Tak co, hoši, nějakej problém?“

Jim si založil ruce v bok a zarputile se podíval na chlapa, který nebyl větší než on. „Jasně… přece nechcete za tři posraný lístky patnáct liber?“

Malý muž reagoval velmi klidně: „Tohle je soukromej klub… jinak bysme tady nemohli promítat tvrdý porno.

Takže, teď už jste tedy v klubu, a proto to stojí tolik…“

„Aha,“ zabručel Jim. „Tak to je něco ouplně jinýho.“ Podíval se na svého bratra, jenž souhlasně přikývl. Dean samozřejmě vždycky souhlasil se vším, co Jim řekl. Jim už ale neříkal nic, jelikož se snažil vypočítat, jak mu trvalo dlouho, než tu pětilibrovku vydělal. Pro Kristapána, přesně tak to vypadá skoro každej druhej pátek večír. Jim se obyčejně rozhodne a pak zapadnou někam, kde to stojí fůru peněz. Před dvěma tejdny to byla indická restaurace. Na to, že něco není v pořádku, přišli, teprve když si přečetli jídelní lístek. Šedesát liber za tři večeře! Jim se z toho mohl pominout.

…policajti ale přijeli jedna dvě a dali jim na vybranou: buď zaplatí, nebo nakládačka… Zaplatili.

Do hajzlu, ale dnes večír to už je fakt naposled, co si s těma povedenejma bráchama vyrazil.

„Přišli jste, hoši, právě včas,“ řekl muž chraplavým hlasem, odsunul těžký závěs, otevřel dveře a strčil je do tmy. „Právě začíná další film.“

„Kolik takovejch filmů ukazujete každej večír?“ zeptal se Sam, když kráčel do tmy.

„Tři za noc. Promítáme sedm dní v týdnu, tři sta šedesát čtyři dní v roce. O Štědrým dnu máme zavříno,“ řekl téměř hrdě uvaděč a zeptal se: „Kde pánové chtějí sedět? Vpředu, nebo vzadu?“

„Někde vzadu,“ zavrčel okamžitě Jim. Silný paprsek světla z baterky rozřízl tmu a muž jej namířil na zadní řadu. Zahlédli vybledlá sametová sedadla, ale pak baterka zhasla.

Pokud Sam mohl vidět, bylo to docela mrňavé kino se třemi řadami křesel v dlouhé, úzké místnosti. V hledišti, jak Sam odhadl, sedělo nejvýš tucet diváků.

Deset metrů před nimi viselo na zdi projekční plátno, na němž běžel hodně poškrabaný film a pak se objevily titulky. Sam nespokojeně zabručel, znal už fůru porno filmů, ale tenhle musel být mimořádně starý. Měl špatný zvuk, slabý a s příliš silnými basy, a navíc reproduktor, umístěný napravo od plátna, nepříjemně praskal. Sam měl pravdu. Na plátně se objevili dva muži oblečení podle pěkně staré módy. Měli dlouhé, kudrnaté vlasy a splihlé kníry. Děj se odehrával v laciném hotelu, v nemožně vymalované ložnici. Otevřely se dveře a do místnosti vešla mladá žena, oblečená podobně jako oba muži. Sam odhadoval, že podle módy je to polovina sedmdesátých let. Na nohách měla boty s vysokou podrážkou, na sobě jasně červené krátké vypasované kalhoty a nemoderní blůzku. Ani projekce nebyla v pořádku a pokaždé, když se žena pohnula, zanechaly její rudé kalhoty na plátně jakési nejasné šmouhy.

„Ježíši,“ zamručel Sam, aniž si uvědomil, že mluví nahlas. Za tohle zaplatil pět liber! Za to si mohl vypůjčit pět kazet nejnovějšího tvrdýho porna. Na to, co se dělo na plátně, zíral bez zájmu. Když to srovnával s tím, co už viděl, byla to sračka. Kamera se nehnula z místa, žádné detailní záběry, osvětlení tak mizerné, že nebylo skoro nic vidět. Dean do Sama strčil a podal mu jednu ze šesti lahví, které si koupili v obchodě. Sam podržel láhev mezi koleny a otevřel ji kroužkem na klíče. Nejspíš by se měl namazat, aby z toho nemožnýho filmu něco měl, ale ani to by asi nepomohlo. Žena na plátně teď souložila s oběma muži a celá trojice špatně imitovala orgasmus… zvuk byl mizerný a celá scéna připomínala grotesku.

Sam si hltnul studeného piva, aby spláchl ze rtů a jazyka smrad kina. Kriste, tahle špeluňka ale smrdí! Takže, dnes večer byl s těma povedenejma bráchama naposled, stejně to jsou blbové. Předklonil se ve špinavém křesle, aby se porozhlédl, kdo vlastně do takového kina chodí.

Vtom uviděl nějakou ženu. Stála napravo od promítacího plátna, u dveří, nad nimiž svítil vybledlý nápis „Východ“. Mlhavé světlo odrážející se z projekční plochy ji jen slabě osvětlovalo. Dalo se ale poznat, že to je hezká žena, duhové barvy z plátna se jí odrážely v dlouhých světlých vlasech. Pár lahví piva však dokáže udělat v téměř úplné tmě krasavici z každé ženské.

Sam si opět lokl piva, válel ho labužnicky po jazyku. Možná, že si to jen namlouval, ale zdálo se mu, že se ta žena dívá přímo na něj. Třeba to je pouliční holka, která si odskočila do kina pro dalšího zákazníka. Ten oplzlý ředitel kina jí nejspíš dělá pasáka.

Když se tím směrem podíval znovu, děvče tam už nebylo, a Sam pocítil lehké zklamání.

Na plátně se ke trojici přidala další žena, ale ani to nestačilo upoutat Samovu pozornost. Ovšem Dean i Jim, jak pozoroval, civěli na plátno upřeně.

Obrátil se napravo… a uviděl tu ženu. Seděla téměř napříč od něho, v zadní řadě za uličkou. Když se na ni díval, otočila hlavu a zahleděla se na něj. V kmitavém světle viděl, že se usmívá. Pak zvolna zvedla ruku a dotkla se sedadla vedle sebe.

Sam se ohlédl na oba bratry, ale ti byli příliš zaujatí filmem, než aby se starali o něho. Chvíli čekal, dokud místnost víc neztemněla, pak vyklouzl ze svého sedadla, přešel uličku a posadil se přímo vedle té ženy.

Neřekla ani slovo. Položila mu ruku kolem ramen a hlavu na pravé rameno.

Skupinová soulož, která se nyní odehrávala na plátně, nabyla pro Sama nový, zvláštní smysl. Vedle něj seděla žena, byla tak blízko, že vnímal teplo jejího těla, a to ho silně vzrušovalo. Cítil, jak se ženiny prsty jemně dotýkají jeho stehen, až mu posléze sáhla do rozkroku. Ukazováčkem mu přejela po celé délce pyje, jako by zkoumala, jak je velký. Pak uchopila prsty závěr zipu kalhot a jazykem mu přejela po uchu.

Sam se zachvěl. No, tak tomuhle se říká zážitek. Tohle stálo i za to nehorázně vysoký vstupný.

Prsty světlovlasé dívky mu rozepnuly košili, přejela dlaní po zarostlých prsou a břichu. Pak jemně uchopila Samovu bradu a otočila k sobě jeho tvář.

Sam otevřel ústa, když se jich žena dotkla svými rty.

Cítil, jak mu jede jazykem po zubech, až konečně začala dráždit jeho jazyk. Vsunul jí svůj jazyk do úst a nedočkavě vsál vlhkost jejích úst. Blondýna se k němu pevně přitiskla, rozepjala si plášť, takže se mohl dotýkat jejích prsů, bradavek, jež ztvrdly pod jeho dotyky.

Náhle se blondýna odtáhla… A Sam ucítil v ústech nesnesitelnou bolest, jež byla přehlušena ještě krutější bolestí v hrdle. Nesnesitelná bolest! Ta svině ho kousla do rtů… Když se pokusil dotknout se rtů jazykem, nemohl.

Ježíšikriste, ta ženská ho kousla tak silně, že mu ukousla jazyk…

V hlavě mu začalo hučet, před očima měl mžitky, nemohl mluvit, neslyšel. Pokusil se nahmatat ránu na hrdle, hmatem poznal, že je to obrovská rána, začínala u hrdla a končila dole, v břiše. Tam prsty nahmatal vlhká, pohybující se střeva.

V mihotání světel a stínů pak Sam náhle tu ženu uviděl. Měla obličej jako masku, masku natřenou krví. V ruce držela krátký, zahnutý nůž a olizovala z jeho ostří kapající krev. Potom nůž zvedla a vrazila jej Samovi do srdce. To už ale nevnímal, byl mrtvý.

KAPITOLA 14

Inspektorka Margareta Haarenová rychle prošla davem zevlounů, kteří se shlukli v úzké ulici před kinem. Divila se, jak se zde tak pozdě v noci – bylo už po půlnoci – mohlo sejít tolik zvědavců, zvlášť když bylo dvanáct stupňů pod nulou a stále padal sníh. Mladý policista, stojící před vchodem do kina, ji právě chtěl zastavit, když mu jeden z kolegů pošeptal její jméno a on uctivě uvolnil cestu. Oba policisté zasalutovali a pustili Margaretu dovnitř.

Malá vstupní hala kina byla plná lidí – byli zde policisté v uniformě i v civilu a diváci. Inspektorka si oklepala sníh z ramen a prohlížela si přítomné, snažila se poznat, kdo z nich je policista v civilu a kdo divák… ale to se jí nepodařilo. Přitom si připomněla staré pořekadlo, že pes se obyčejně podobá svému majiteli a napadlo ji, zda totéž neplatí o policistech a zločincích. Rozhlédla se kolem a pobaveně se podívala na vybledlé barevné plakáty na stěnách. Uprostřed davu spatřila seržanta Stuarta Millera, kývla na něj rukou. Miller se protlačil mezi lidmi, v obličeji měl strnulý výraz, připomínající masku.

„Před dvěma hodinami nám zavolali," řekl Miller inspektorce, když se jim podařilo protlačit se k zadní stěně haly. „Myslel jsem si, že to bude obyčejná vražda, ale pak jsem zjistil, že oběť má vyrvaný jazyk," hlásil Miller.

„Ukousnutý, nebo uříznutý?" ptala se inspektorka.

„Ukousnutý, po noži by byla čistci rána. A ještě jedna věc je zajímavá, ten mladý muž měl těsně před smrtí výron semene."

„Na tom není nic pozoruhodného, vždyť byl na pornografickém filmu," poznamenala inspektorka a lehce se usmála.

„No, filmy, jako byl tenhle, můžou vyvolat chechtání, ale ejakulaci sotva. Dejte na mě, inspektorko, já se v tom vyznám," přesvědčoval ji Miller a také se usmál.

„Obdivuji se vašemu fantastickému úsudku, Millere, ale někomu, kdo je o něco mladší a o něco divočejší než vy, se to přece jenom může stát, ne?"

Miller polkl slinu, zrudl, ale neřekl nic.

Haarenová se zeptala: „Co už máte?"

„Moc toho není. Víme, že ti tři kluci se rozhodli, že si v noci vyhodí z kopýtka. Trochu se napili a pak si řekli, že půjdou na tvrdý porno. Možná i na něco víc. Zaplatili každý pět liber za film, který byl natočený někdy v sedmdesátých létech a který nejspíš budou brzo dávat na čtvrtým programu v televizi. Moc bych se tomu nedivil. Seděli pohromadě, ale po určité době si ten mrtvej přesedl, asi ho přilákal nebo i pozval vrah. Byl zabitý na té židli, kde seděl," informoval inspektor ku Miller. Pak zdvořile otevřel dveře a pustil Haarenovou do šálku kina.

Margareta Haarenová se zastavila v uličce mezi křesly a rozhlédla se. Stuart Miller zůstal trochu vzadu, aby si mohla nerušeně všechno prohlédnout – a také se mu nechtělo do místnosti plné takového smradu.

Vzduch byl nedýchatelný. Bylo tu cítit krev a exkrementy, jejichž zápach téměř přehlušil sladký puch potu, moče a semene, jimiž byla postříkána nejen podlaha, ale i vybledlá křesla. Inspektorka byla v porno kině poprvé, ale přesně odpovídalo jejím představám.

Když svítila světla, vypadal dlouhý a úzký sál ještě špinavější a sešlejší. Ze stropu se odlupovaly dlouhé pruhy barvy, v jednom rohu se skvěla velká hnědá skvrna od zatékající vody. Koberec na podlaze byl tak prošlapaný, že místy odhaloval prkna a celá místnost nebyla léta vymalovaná.

Křesla v sále stála ve třech řadách, v každé řadě dvanáct míst, dvě křesla navíc u stěny. Všechna byla neuvěřitelně odřená a barvu látky, jíž byla potažena, by neurčil ani nejzkušenější znalec. Potahy se leskly tlustým povlakem černé špíny. Inspektorka se otřásla hnusem. Napadlo ji, zda tu v posledních patnácti letech, od doby, kdy se objevilo video, vůbec měli plno.

„Kolik bylo v sále lidí?" zeptala se Haarenová, aniž se otočila.

„Včetně zavražděného a jeho dvou kámošů šestnáct," odpověděl Miller. „Všichni jsou tady a právě je vyslýcháme. Někteří z diváků, ti starší, nejsou zrovna nadšení. Myslím, že se řada z nich bude červenat a že si budou vymýšlet zajímavý historky, až přijdou ráno domů."

„Mrtvého se nikdo nedotýkal?" Haarenová nereagovala na jeho poznámky.

„Ne, nikdo s ním nehýbal. Myslel jsem si, že ho nejdřív musíte vidět vy. Moc dobře to ale nevypadá," varoval inspektorku Miller.

„Takových věcí jsem už viděla, Stuarte," povzdechla si Haarenová. „Ale stejně, nikdy si nezvyknete dívat se do tváře smrti, zvlášť brutální nebo tragické smrti. Vždycky vás to nějak sebere."

Haarenová vytáhla z kapsy kapesníček napuštěný kolínskou a přitiskla si ho k nosu, aby přehlušila ten strašlivý zápach. Už viděla tolik mrtvol… ale to, co bylo zde, spatřila poprvé v životě.

Mrtvému mohlo být tak kolem dvaceti let. Rysy obličeje byly těžko rozeznatelné, protože celou tvář pokrýval silný škraloup temné zaschlé krve. Pootevřenými ústy bylo vidět krvavý pahýl jazyka. Nechtěla ani pomyslet, kde asi je ukousnutá část.

Mladý muž byl rozpáraný od rozkroku až k hrdlu. V hrudi inspektorka viděla žebra a dýchací trubici. Mrtvý měl přitisknuté obě ruce na břicho, jako by se pokoušel zadržet střeva, která mu vyhřezla až na klín. Ve vzduchu visel nepředstavitelný puch, pronikající i přes kapesníček navlhčený v kolínské vodě. Nebylo třeba mít příliš představivosti, aby člověk poznal, že nůž, jenž vrah použil, byl ostrý jako břitva. Kdo jen mohl tak bestiálně vraždit? Inspektorka se otočila na Stuarta: „Kde seděli jeho kamarádi?"

Seržant ukázal na sedadla v zadní řadě. „Ti tři původně seděli spolu, on se pak zvedl a odsedí si. Jeho kamarádi vůbec neví proč."

Margareta Haarenová kývla hlavou. „Toho třetího něco odlákalo… Nebo někdo odlákal. Ale co? Možná někdo, kdo v kině něco prodával, ale co? Prodával sebe, nebo drogy… Ale ať už to bylo cokoli, je jisté, že nechtěl, aby se musel dělit s kamarády. Protože ti by jinak něco věděli. My si musíme nejprve zjistit víc o tom mrtvém i o těch dvou, abychom se vůbec ve vyšetřování pohnuli z místa. Potřebujeme vědět, proč se vzdálil. A proč ho zabili tak brutálním a podivným způsobem."

Inspektorka odešla od mrtvoly, ale ještě jednou se na ni ohlédla, aby si do paměti vštípila všechny podrobnosti. To ji učil její otec – policista. Pak si dokáže vzpomenout na každý důležitý detail, aniž by potřebovala fotografie. V tomto případě si Haarenová byla jistá, že detaily hned tak nezapomene.

„Potřebovala bych od vás, Stuarte, odpovědi na pár otázek. Především by mě zajímalo, jaký druh zbraně vrah použil a jakou musel mít sílu, aby toho kluka rozřízl odshora dolů. Pak bych chtěla vědět, jestli byl ten mrtvý teplouš nebo narkoman. A chci vědět, co ho přimělo, aby si odsedl od svých přátel." Inspektorka potřásla hlavou a dodala: „Tohle není dobrý způsob smrti."

„Žádnej způsob smrti není dobrej," zafilozofoval si Miller.

„Jsou ovšem i lepší způsoby. Myslím, že už tisk o téhle záhadné vraždě ví…"

Stuart Miller kývl hlavou: „Reportéři už stojí venku."

„Měli bychom si ale nechat pro sebe ty otřesný podrobnosti. Bulvární listy to stejně určitě hned začnou válcovat – zleva i zprava, tak ať aspoň neznají detaily."

„Pokusím se."

„To mi chcete tvrdit, že jste seděl metr od vašeho kamaráda a že jste vůbec nic neslyšel ani neviděl? Ani když byl zavražděn?" zeptala se inspektorka a z jejího hlasu bylo cítit, že je vážně rozčilená.

„Už jsem vám říkal, díval jsem se na film," odsekl Jim Cunningham. Jeho bledý obličej vypadal vyčerpaně, čelo měl mokré potem.

Margareta Haarenová sklopila oči, podívala se na list papíru, který ležel před ní na stole policejní stanice v ulici Brick Lane. Seržant Miller ve vedlejší místnosti současně vyslýchal Deana.

„Takže ještě jednou – nic jste neviděl a nic jste neslyšel. Což se mi ovšem nechce věřit. Možná že jste měl nějakej důvod, abyste nic neviděl," pokračovala Haarenová. „Vy rád zacházíte s nožem, že ano? A máte také nějaké hříchy z minulosti: třikrát jste byl odsouzen za násilnosti, z toho dvakrát s nožem."

„To byla sebeobrana," namítl rychle Jim, který si najednou uvědomil, kam směřují inspektorčiny otázky. „A se Samovou smrtí nemám nic společnýho. Byl to můj kámoš," dodal smutně Jim. Za jiných okolností by té čubce řekl, že si ty svoje informace o něm může strčit někam. Věděl, že mu nemůže nic dokázat, ale pohled na rozřezané Samovo tělo jím otřásl.

Inspektorka se dotkla žlutého listu papíru. „Takže to byl váš kamarád," mumlala. „A vy byste kamarádovi neudělal nic zlého? Ale jedna z osob, které jste pořezal, bylo vaše děvče – rozřízl jste jí tvář loveckým nožem, ne? Je poznamenaná do smrti. To byla taky sebeobrana? Když jste byl schopný udělat to svému děvčeti, tak proč byste to nemohl udělat kamarádovi… jste kruťas a vy víte, že to, co se dnes stalo, vyžadovalo hodně krutostí!"

Jim Cunningham vyskočil, ale policista stojící za ním ho rychle přitlačil zpět do židle.

„Tohle mně teda nepřišijete, já s tím nemám nic společnýho!"

„Tak to dokažte!“ vybídla ho inspektorka. „A jestli chcete, abychom vám to fakticky nehodili na krk, tak sebou pěkně hoďte!“

Pak se otevřely dveře, objevil se Stuart Miller a kývl na inspektorku, aby vyšla ven z místnosti. Ještě na odchodu řekla: „Přemýšlej o tom, Jime. Máme nepřímé důkazy, ale ty stačí, abych si tě tady podržela…“

Haarenová našla Millera opírajícího se o zeď na chodbě. Vypadal velmi unaveně, jeho hnědá pleť zešedla, oči měl hluboko zapadlé.

„Snad si skutečně nemyslíte, že to udělal on?“ zeptal se Miller inspektorky.

Haarenová pokrčila rameny. „Je sice pravda, že pořezal nožem své děvče, ale čestně řečeno, nemyslím si, že udělal tohle. Ale možná že z něho něco vyrazím. Dostal jste něco z jeho bratra?“

„Vůbec nic, je pořád v šoku.“ Miller se nadechl a řekl: „Asi nečekáte, že bude další mrtvej…“

Margareta Haarenová se na něj zděšeně podívala.

„Necelý kilometr odtud našli druhou mrtvolu. Je to mladej muž, má rozříznutý celý tělo a vytrženej jazyk.“ Pak se znovu nadechl a povzdechl: „A do třetice – noviny už o tom ví…“

„To teda bude pěknej kravál.“

Miller kývl hlavou: „To teda ano.“

Haarenová si vzdychla. „A chudák ten, komu to hodí na krk.“

Miller se pokusil o úsměv, ale moc mu to nešlo. „Měli bychom se na to nějak připravit. Volali mně, že se máte hned ráno hlásit u šéfa.“

KAPITOLA 15

Krev jeho krve. Tělo jeho těla.

Jezte toto tělo mé, pijte moji krev, která se za vás prolévá.

Ochutnala lidské maso, pozřela ho a chutnalo jí. Zapomenuté vzpomínky se vracely, cítila se silnější.

Chutnalo jí lidské tělo, lidské maso, bylo dobré opět ho cítit. Je ironií, že hostitelem bestie je žena, ale snad je to dobré. Když měla bestie naposledy lidskou formu, byla rovněž ženou.

Kruhy.

Spirály.

Zrcadla… zjevení… odrazy…

To, co bylo, bude znovu. Co bylo v minulosti, bude i v budoucnosti.

Minulost byla zrcadlo, budoucnost bude odraz.

Záhy bude znovu celá.

A pak nadejde čas účtování.

KAPITOLA 16

Emanuela Frazerová nechodila spát, aniž by se vykoupala. V nemocnici si zvykla na večerní koupele a když se vrátila domů, pokračovala v nich. Celý den jí v pojízdném křesle bylo horko a hodně se potila. Často sice používala deodorant, ale přesto se jí zdálo, že je cítit kyselým potem.

Obyčejně Many koupala Julie, ale ošetřovatelka po návratu z Ronova pohřbu vypadala tak špatně, že ji Many poslala odpočinout si. Julie nic nenamítala a poslechla.

Many si připravila k večeři lehký salát, pak zajela do ložnice, kde se vysvlékla, zabalila se do těžkého županu a vlezla do postele. Zvolna jedla a přitom sledovala večerní zprávy v televizi…

Už několik měsíců se zprávy soustřeďovaly pouze na dění v Británii, zpráv ze zahraničí bylo málo. Jako obvykle se hovořilo především o kruté zimě, která, jak se zdálo, neměla konce. Na různých místech našli včera patnáct zmrzlých lidí a v některých částech Skotska, Walesu a Irska byly odříznuty od světa celé vesnice, některé z nich zůstaly bez jakéhokoli spojení už několik dnů. Úřady se obávaly, že si situace může vyžádat ještě řadu obětí. Ke všemu se po kraji potulovaly skupiny lupičů, kteří v posledních týdnech přepadali samoty. A teď přicházely zprávy, že se tlupy přesunuly i do měst. Policie vyzývala k opatrnosti. V televizních zprávách se objevily záběry vojenských hlídek, procházejících ulicemi měst, jež měly rozkaz zastřelit každého, kdo by se pokusil drancovat.

Následovaly zprávy o počasí. Dosavadní velmi studené počasí se ještě zhoršilo. Televizní stanice změnily hlasatele, kteří informovali o počasí, a změnil se i tón tohoto zpravodajství. Místo usměvavých hlasatelů nastoupili jiní, vážnější. Bylo zřejmé, že teď je hlavním úkolem hlasatelů uklidňovat posluchače.

Mimořádná povětrnostní situace a mimořádná opatření již trvala třetí den. Všechna letiště a většina železničních tratí byla zavřena, protože se očekávaly sněhové bouře. Blizard se již ostatně přehnal přes některé oblasti v Irsku a přes ostrov Man. Občané byli varováni, aby nevycházeli z domů a necestovali, pokud to není skutečně nezbytné.

Many se ošklivě ušklíbla – kam by tak ona mohla jít? Sáhla si na ochrnuté nohy. Parlament momentálně, oznamovali v televizi, debatuje o možnosti vyhlásit zákaz vycházení – ale ona měla zákaz vycházení na celý život.

Vypnula televizi, s potížemi se přesunula z postele do pojízdného křesla a rozjela se do speciálně upravené koupelny. Věděla, že by vykoupání zvládla sama, kdyby chtěla, ale byla příliš nervózní, takže se spokojila s tím, že se umyla velmi horkou vodou.

Za dveřmi koupelny viselo velké zrcadlo, ale neodvážila se do něj podívat. Kdysi byla hrdá na své pevné, opálené tělo, ale teď? Její tělo bylo ochablé, šedobílé a jí samotné odporné. Měla sice dvacet, ale tělo jako baba.

Emanuela se umyla, utřela velkým ručníkem a potom v křesle objela všechny pokoje v přízemí, kuchyň i halu. Všude zamkla a zapnula poplachové zařízení. Nakonec se vrátila do ložnice a také zde zamkla dveře, aby potenciální zloděj musel překonávat další a další zámky. Many původně chtěla zaklepat na dveře Juliina pokoje a zeptat se, jak se jí vede, ale pak usoudila, že bude lepší, když to neudělá. Ošetřovatelka si potřebuje odpočinout, raději jí později přinese šálek horkého čaje.

Když se Emanuela vrátila do pokoje, sedla si znovu k televizoru. Přepínala z programu na program, hledala něco zajímavého, ale marně. Počasí bylo na všech programech tématem číslo jedna. Na pěti z jednadvaceti kanálů se hovořilo o počasí a na zbytku se nebylo nač dívat. O staré filmy ani o sport se nezajímala. Shlédla ještě jedny zprávy, ale vypnula televizor, když se objevila zpráva o sérii mimořádně brutálních vražd v Edinburgu a v Londýně. Dívat se na krev bylo to poslední, oč stála.

Bylo těsně po desáté hodině, když si vlezla do postele. Chtěla si alespoň hodinu číst. Celý den sice nic nedělala, ale přesto byla unavená a podrážděná. Možná že jí přicházely měsíčky, ale nebyla si jistá. Od nehody, která ji postihla, menstruovala velmi nepravidelně, někdy celé měsíce ne, jindy nečekaně a dlouze. Předpokládala ale, že hlavní příčinou její podrážděnosti je Ujvary.

Many si byla jistá, že jediným důvodem, proč za ní přišel, bylo zrcadlo. Chtěl je dostat. Nyní, když mu řekla, že o zrcadle neví, ji Ujvary buď nechá na pokoji, nebo na ni bude vyvíjet nátlak. Pravděpodobnější se jí zdála druhá možnost.

Otřásla se. Ten muž jí vadil, měla z něho hrůzu.

Hlavním problémem byl sníh. Někde sahal skoro nad kolena a kdyby zavolali policii, našla by všude dostatek stop, že se do domu Frazerových pokoušel někdo vniknout. V noci ale měla přijít sněhová bouře a Janoš Ujvary doufal – dokonce s tím počítal – že v bouři všechny stopy zmizí. Ujvary se ušklíbl, kdyby byl věřící, začal by dokonce věřit tomu, co psal bulvární tisk a co hlásali různí pomatenci, totiž, že se blíží konec světa. Téměř všichni přitom citovali Nostradama. Ujvary však věděl, že Michael De Nostradamus byl přívrženec stejné víry jako on, i to, že jeho rýmované kuplety měly mnohem hlubší význam než pouhou předpověď budoucnosti. V jedné věci však měly bulvární listy přece jenom pravdu – až skončí letošní zima, nebude už svět takový, jaký býval.

Ujvary se přitiskl ke stěně dlouhé, přestavěné stáje, kde kdysi přechovávali zrcadlo. Měl dojem, že cítí jemné vlnění energie vyzařující z budovy. Věděl, že to není pouhá fantazie, neboť každá budova, v níž zrcadlo bylo, získala cosi z jeho temné, zlověstné moci.

Ujvary, hluboce se bořící do sněhu, míjel bezlisté stromy a keře obalené sněhem. Dům Frazerových viděl zcela jasně. Byl velmi překvapený, že dům je úplně tmavý, ačkoli nebylo příliš pozdě. Dostat se k domu zezadu považoval za riskantní – Many i ošetřovatelka měly totiž pokoje vzadu a jejich okna vedla do zahrady – ale na druhé straně proniknout odtud do domu by bylo nejvýhodnější.

Ujvary si uvědomil, že se Many může dívat oknem – ostatně minulé pondělí v noci zahlédla jeho lidi – a proto si lehl do závěje. Sníh byl tak hluboký, že se do něj snadno zcela skryl. Pomalu se plížil ke kuchyni. Byl sice teple oblečený, ale mráz ho nemilosrdně štípal, zalézal mu až do kostí, znehybňoval prsty na rukou i na nohou a kousal do očí, jediné nezakryté části těla. Ujvary se dotknul studenými prsty kamenů, poznal, že je u verandy. Zvedl hlavu ze sněhu, aby se zorientoval a pak se proplížil po několika schodech, vedoucích ke kuchyňským dveřím. Přiložil si dlaně nad oči, přitiskl se na dveře a díval se dovnitř. V temnotě tam cosi slabě zelenavě světélkovalo. Přímo proti sobě rozeznal digitální hodiny.

Ujvary zahlédl tenké kovové pásky, přilepené zevnitř ke sklu, a srovnal je v duchu s plány poplachového zařízení: odpovídalo to. Přesunul se k oknu, které vedlo do jídelny. Také tam byla naprostá tma. Popošel k dalšímu oknu, vedoucímu do knihovny. Oškrabal ze

skla namrzlý sníh a zíral dovnitř. Zahlédl pouze velmi matně obrysy polic, plných knih. Už se chtěl otočit, když si uvědomil, že místnost musí přece jen být slabě osvětlená, jinak by neviděl nic. Přitiskl tvář ke sklu, nevšímal si ledu, jenž ho studil, a upřeně hleděl do místnosti.

Janoš Ujvary nevěděl, proč riskuje, nebyl si vůbec jistý, co chce objevit. Možná že pouze toužil být blízko zrcadla. Největší část svého života strávil jeho hledáním. A teď mu byl nejblíže. Už od chvíle, kdy zjistil, že je v Londýně, ztratil schopnost logicky uvažovat. Dělal jednu chybu za druhou, dopustil se hloupých a pošetilých chyb, kterým by ti, kteří znali jeho věhlas, jistě nikdy neuvěřili. Ujvary ale chtěl zrcadlo za každou cenu, potřeboval ho, byl připravený udělat cokoli.

Jak Ujvary zíral do knihovny, zpozoroval, že se z jejího konce line jakási slabá záře. Světlo bylo rozptýlené, takže zjevně vycházelo z boční místnosti… nejspíš tam nechali svítit noční lampu, nebo zapomněli vypnout televizor.

Pozoroval tu záři a poznal, že pomalu pulsuje – pulsovala v rytmu tlukotu srdce. Záření se odráželo od lesklých kožených hřbetů knih, od skleněných a keramických předmětů, jež stály na poličkách mezi knihami.

Ujvary zatajil dech. Pochopil, že našel zrcadlo. Byl o tom přesvědčený. Promnul si prsty plnými sněhu oči a podíval se na nebe. Je úplněk? Rychle počítal a dospěl k závěru, že skutečně je. Světlo měsíce aktivovalo zrcadlo. Někde četl, že měsíční světlo může oživovat sklo, ale patrně to nebyla pravda, možná že měsíc jen ve skle uplatňuje svoji magnetickou sílu.

Ujvary se znovu zahleděl do ztemnělé knihovny. Najednou zaznamenal v místnosti pohyb, jako by se ve stínu zablesklo cosi světlého. Strnul. Uviděl ženu, jež se zhmotnila z měsíčního svitu a zvolna kráčela místností. Na nahém těle se jí odrážel třpyt měsíčního světla. Byla vysoká a dlouhé plavé vlasy jí padaly na záda. Prameny vlasů se vlnily kolem tváře, jako by jimi povíval lehký vánek. Žena měla protáhlou oválnou tvář, tmavé oči, které byly doširoka otevřeny, plné rty a lehce pootevřená ústa. Slabý svit osvětloval levou část jejího těla a plné prsy, dotknul se něžně tmavých bradavek a dokreslil temnotu jejího klína.

Ujvarymu bouřlivě bušilo srdce, když žena přistoupila k oknu a upřeně se zahleděla do zahrady pokryté sněhem. Ačkoli se zdálo, že se dívá přímo na Ujvaryho, její pohled mířil kamsi mimo. Byl to jen

přelud, nehmotný sen, ale iluze byla tak dokonalá, že on takřka fyzicky cítil její tělo.

Přelud pohyboval rty a Ujvary odstoupil od okna, aby lépe viděl ženinu tvář. Její rty se pootevřely a z úst jí vytryskla temná tekutina, stékala po skvostném hrdle, přes prsa, točila se po křivkách těla. Ženina levá ruka se sunula po těle, ukazováček rozmazával krev po ňadrech a podával ji do úst. Žena lízala krev malým, ostrým jazykem, její pohyby byly pomalé, vláčné a smyslné.

Přelud zůstal u okna jen několik okamžiků. Pak začalo světlo, jež zářilo za ním, slábnout, a ženské tělo ztrácelo tvary. Ještě se na malou chvíli objevila ženina tvář, naposled Ujvary zahlédl, jak se k němu obracejí její velké, tmavé oči.

Pak zmizela.

Ujvary odstoupil od okna, těžce a rychle dýchal, byl vzrušený. Něco na té ženě mu bylo známé, i když si byl jistý, že se s ní nikdy předtím nesetkal – snad to souviselo s tím, jak dychtivě pila krev…

KAPITOLA 17

Hraběnka Alžběta Báthoryová si dlaní pohladila ploché břicho, malá prsa a cítila, jak jí pod dotekem prstů tvrdnou bradavky. Začala se dráždit, ponořila ukazováček do husté, teplé krve, třela si jí ňadra a poté si vložila prst do úst a olízla ho. Krev jí chutnala jako nejlahodnější nektar.

Dorka otevřela nohou dveře a kolébavě vešla do místnosti, v rukou nesla dvě potřísněná dřevěná vědra. „Tohle je všechno, co zbylo, paní," řekla chraptivým hlasem.

Hraběnka kývla hlavou, její dlaně se otevíraly a zase zavíraly, když přihlížela, jak jí Dorka nalévá do lázně vědro teplé, kouřící krve.

„Počkej chvíli," zašeptala hraběnka, ústa jí žhnula vzrušením. Hluboce se nadechla, vystoupila na nízkou stoličku a vstoupila do vany naplněné krví. Byla to krev tří děvčat, služek, jež musely zemřít. Zemřely v nepředstavitelných mukách, aby jejich krev byla prosycena a obohacena. Ve vaně bylo více než deset litrů čerstvé krve, ale nesahala hraběnce ani ke kolenům. Posadila se do husté tekutiny, cítila, jak jí krev proniká do lůna, hladí její měkké maso, rozechvěly ji první křeče orgasmu. Její rozkoš ještě vzrostla, když na ni Dorka začala pomalu lít ze džberu zbytek krve. Rudá krev ostře kontrastovala s jejím bílým tělem. Alžběta Báthoryová se potírala krví a Dorka přilévala do lázně horkou vodu, jež postupně měnila červenočernou sedlinu v bledě růžovou pěnu.

Hraběnka nyní ležela v lázni na zádech, krev se jí vsakovala do pokožky, oživovala tkáň a vyhlazovala vrásky. Báthoryové bylo třicet a v tomto věku, kdy se u většiny žen objevují známky stárnutí, vypadala velmi dobře, třebaže porodila pět dětí. Ti, kdo ji neznali, se mohli domnívat, že je svobodné děvče. Hrabě Ferenc Nadasdy, její manžel – vzala si ho 8. května 1575 – tedy před patnácti lety, když mu bylo jednadvacet a jí pouhých patnáct, nosil na krku malý medailonek s jejím portrétem, na němž byla zobrazena v době sňatku. Nyní hraběnka vypadala přinejmenším stejně dobře jako tehdy, spíš ještě lépe.

„Paní, ráčíte si přát ještě něco?" zeptala se Dorka a zvedla husté obočí. Hraběnka si totiž často brala do lázně jednu nebo dvě ze svých služebných a milovala se s nimi v krvavé vodě.

„Ne, to je vše, Dorko," řekla lenivě hraběnka a opřela hlavu o okraj vany. Zavřela oči a svěsila paže k zemi. Z prstů jí stékaly na kamennou podlahu rudé kapky krve. „Pošli za mnou Ficzka…"

Dorka se uklonila a odešla z koupelny – nebylo možné poznat, co si myslí. Dorothea Szentesová byla skoro metr devadesát vysoká a silnější než většina mužů. Vyrostla poblíž hraběnčina zámku nedaleko od Savaru v Transylvánii. Byla zvyklá, již od nejútlejšího věku, starat se sama o sebe. Nebála se ničeho, nikoho… dokonce ani hraběnky, o níž věděla, že je šílená. Ctila však její autoritu. Ale Ficzko, jemuž hraběnka s láskou říkala Thorko, jí naháněl hrůzu. Byl to čaroděj nejhoršího druhu. Většinu hraběnčiných ukrutných činů bylo možné přičíst na vrub jejímu šílenství a panické hrůze ze stáří, ale Ficzko se ukrutností dopouštěl vědomě a vyžíval se v nich. Liboval si v bolestech a utrpení, těšilo ho, mohl-li někomu ublížit. Dorka si všimla, že ho vzrušovala bolest a utrpení nahých žen, ale nikdy ho nepostihla, že by spal s někým ze služek či sluhů. Kdyby se Dorka nebála jeho moci, chytila by ho za krk a zaškrtila, ale Ficzko byl kněžniným osobním čarodějem… a kdo ví, jací démoni ho vlastně chránili?

Ficzka našla Dorka ve sklepě ve společnosti dvou žen – obě patřily do malé skupiny hraběnčiných důvěrnic – Helena Jo byla kojná jejích dětí. Kateřina Beneczká, vysoká a plaše vyhlížející žena, dávala v posteli přednost ženám a šíleně nenáviděla muže. Také ji těšilo mučit lidi. V zámku se vykládalo, že ji panenství zbavil vlastní otec, když byla ještě dítě a odtud prý pramenila její nenávist ke všem mužům. Obě ženy umývaly krví potřísněné stěny a Ficzko lezl po podlaze mezi něčím, co vypadalo jako cáry bílých hadrů. Jak ale Dorka přišla blíž, poznala, že to jsou kusy rozsekaných ženských těl. Ficzko spokojeně zabručel, když se mu podařilo odloupnout tenký plátek masa z tkáně mrtvého děvčete – Dorka odhadovala, že jí mohlo být čtrnáct. Podržel jej proti světlu a se zájmem ho prohlížel. Náhle se otočil, hrb na zádech ho donutil, aby se pitvorně zkroutil. „Co je?" zasyčel.

„Paní… paní chce, abys za ní přišel," řekla Dorka a nespouštěla oči z cáru lidského obličeje, jenž Ficzko držel v zakrvácených prstech. Říkala si, nač to asi potřebuje?

Ficzko kývl hlavou a pomalu vstal. Pak se otočil k Dorce. Ve tváři měl zlověstný úsměv. Dotknul se mrtvoly nohou a nařídil: „Už jsem

hotový. Tohle vyhoďte.“ A aniž by čekal na odpověď, vykolébal se z místnosti.

Tři ženy se otočily, podívaly se na sebe a potom, aniž co řekly, pokračovaly ve svém krvavém díle. Každá z nich měla své důvody, proč jsou u kněžny… nikoli na posledním místě byla skutečnost, že u ní byly v bezpečí. Neměly nikdy hlad, měly svou postel a jistou střechu nad hlavou. Která jiná žena na tom je tak dobře jako ony? A že se musely podílet na krutých a krvavých činech? To považovaly za daň za pohodlný život.

Dorka se podívala za hrbáčem a uvažovala, co mu asi kněžna chce.

„Thorko, nestačí to,“ řekla Alžběta Báthoryová Ficzkovi, když vstoupil do její chladné ložnice a opatrně za sebou zavřel dveře. Ferenc Nadasdy, hraběnčin manžel, byl ve Vídni a měl se vrátit až za deset dnů. Žádný ze sluhů by se neodvážil vstoupit do hraběnčiny ložnice bez svolení. I Ficzko byl velmi opatrný.

Hrbáč si přitáhl trojnožku a posadil se k hraběnčině vaně. Díval se na ni bez zájmu. Viděl hraběnku často nahou, spal s ní, když si to přála a když dala přednost muži před ženou. Krev a voda ve vaně se začaly odlučovat. Krev se usazovala pod mastnou a kalnou vodou.

„Co nestačí, paní?“ zeptal se opatrně Ficzko a otočil na hraběnku své oči v barvě kamenných zámeckých stěn. Snažil se zachytit její pohled.

Hraběnka vyskočila z vany tak rychle, že Ficzka postříkala krvavou vodou. Voda se rozstříkla po kamenné podlaze a z hraběnčina těla padaly růžové kapky.

„Nestačí to,“ opakovala vztekle a Ficzko poznal, že ji zase posedl záchvat zuřivosti. Věděl, že její zášť je skrytá, přetavená hrůza.

Báthoryová se chytila za prsy, zvedla je, přejela si dlaněmi po plochém břiše, až se na kůži vytvořily záhyby. Pak si stiskla stehna a konečně si krvavýma rukama vytáhla pleť na tváři. „Krev nestačí. Stárnu, Ficzko! Stárnu!“

Ficzko se na ni podíval. „Všichni stárneme, paní.“

„Jestli se mi budeš posmívat, nechám tě zbičovat,“ zaječela Báthoryová. „Ty jsi mi přece tvrdil, že budu stále mladá. Přísahal jsi, že mně krev panen dá věčné mládí! Ale ta krev nepůsobí,“ dodala ledovým hlasem.

Ficzko poznal, že se zlobí.

„Paní,“ řekl mírně, „slíbil jsem, že vám krev panen přinese věčné mládí. Ale možná, že některá z těch holek nebyla panna. Možná, že měla zkaženou krev a vy jste na to doplatila. Ale vy jste, paní, stejně mnohem krásnější než kterákoli jiná žena.“

„Thorko, stárnu! Stárnu! Co proti tomu mám dělat?“ ptala se plačtivým hlasem. „Nešlo by to provést nějak jinak?“

„Šlo,“ kývl hlavou Ficzko.

„Zrcadlo?“ zeptala se hraběnka Báthoryová a podívala se do rohu místností, kde stálo zahalené zrcadlo. „A půjde to?“

„Císařovna Kleopatra prý používala takové zrcadlo a byla stále mladá. Když si vzala život, obětovala se zrcadlu. Když ji našli mrtvou, ležela prý na velké skleněné desce.“

„Opravdu?“ vydechla hraběnka. „Opravdu.“

„Ale abychom mohli udělat to, co říkáš, k tomu bychom potřebovali pravé zrcadlo,“ namítla Alžběta. Vystoupila z lázně a čekala, Ficzko jí utíral záda hrubým ručníkem. „Je to zrcadlo stále ještě v Anglii?“ chtěla vědět Báthoryová.

„Má ho doktor Dee,“ odpověděl Ficzko a ukázal na předmět přikrytý tmavým suknem. „Udělal šest kopií podle původního zrcadla a vdechl do nich kouzelnou moc. Tohle zrcadlo jsem koupil, když byl Dee ve Vídni. Tvářil se, že je putující učenec, ale ve skutečnosti špehoval pro královnu Alžbětu. Ta kopie prý má řadu schopností původního zrcadla, jen okultní moc nemá.“

„Prodal by Dee to zrcadlo?“

„Asi ne! Je teď královniným osobním čarodějem. Potřebuje okultní sílu zrcadla. Duch v zrcadle mu našeptává.“

Alžběta Báthoryová se otočila a podívala se na Ficzka. Oči jí hořely, obličej měla stažený do ohavné grimasy.

„Chci to zrcadlo, Thorko! Budu ho koupat v krvi. Osvobodím přízrak, který je v něm ukrytý… dám mu svobodu a on mi za to dá, po čem touží mé srdce. Budu nesmrtelná…“

Ficzko přikývl, ale tvář měl nehybnou, když říkal: „Paní, koupejte ho v krvi a skutečně budete žít věčně.“

KAPITOLA 18

Inspektorka dostala úkol, který byl o zlomení vazu, mohla jím postrčit, nebo také úplně zruinovat svou kariéru… A ke všemu tu byl tisk. Nebude-li mít pořádné výsledky, obviní ji z neschopnosti. Margareta Haarenová ovšem byla diplomatem a jako správný politik věděla, kdy se má usmívat, a kdy ne… A teď se hodil úsměv.

„Samozřejmě, pane, jsem velice poctěná vaší důvěrou, ale jistě máte mnohem zkušenější policisty, než jsem já…“

Hlavní inspektor se chladně usmál. Také on byl zvyklý hrát hry a rozuměl politice natolik, aby přesně poznal, kam inspektorka míří.

„Před dvěma roky o vás noviny velmi hezky psaly, když jste zneškodnila toho obchodníka se starožitnostmi, který rozparoval ty ženské. Novinářům se především líbilo, jak jste vůči nebožtíkovi Frazerovi vzala spravedlnost do vlastních rukou.“

Inspektorce ztuhly rysy. Přetrpěla oficiální policejní vyšetřování, bezpočet novinových zpráv, televizní dokument o celém případu a nakonec musela čelit také škodolibým špičkám, týkajících se Frazerovy smrti. Liberálové a nátlakové skupiny, jež celého případu zneužívali, rozmazávali, že ho zastřelila, aniž se jej pokusila zatknout.

Haarenová si dosud živě vzpomínala na palcové novinové titulky z té doby. *„Soud bez poroty“*, *„Revolverová spravedlnost“*, *„Soudce, porota a kat“*. Titulky samozřejmě měly přilákat čtenáře, nikoli říkat pravdu – ostatně novináři u toho nebyli, byla tam ona. Podívala se tehdy světlíkem do Frazerová skladiště a uviděla, jak leží na její nahé neteři a v ruce drží zkrvavenou dýku. Co si mysleli, že udělá? Ze na Frazera zakřičí: „Jménem zákona, stůjte!“ Místo toho ho dvakrát střelila do hlavy.

Mohli ho identifikovat jen podle otisků prstů, protože nezůstal ani dostatek zubů, aby mrtvola mohla být identifikována podle nich.

„Jestliže tento případ svěříme vám, veřejnost uvidí, že ho dostal energický policista, který půjde důsledně za věcí“ Margareta kývla hlavou. I když se hlavní inspektor snažil tvářit otcovsky, nedokázal zakrýt, že ten případ dává Haarenové proto, aby si na něm zlomila vaz. Policejní ředitelství jí totiž nemohlo zapomenout, že poněkud pošramotila pověst britských policistů. Veřejnost přece nemusela

vědět, že policisté jsou cvičeni či připraveni střílet a zabíjet. Teď ale byla Haarenová ve velmi složitém postavení: buď najde vraha, nebo bude navždy ocejchována jako neschopná.

„Dáme vám samozřejmě volnou ruku. Budete podléhat přímo mně a jestliže bude nutné dávat prohlášení tisku, udělám to sám. Je vám to jasné?“

„Naprosto,“ usmála se Haarenová. Takže, jestliže tomu dobře rozuměla, ona je tu na špinavou práci a nese veškerá rizika, on slízne případnou smetanu.

Hlavní inspektor jí podal přes naleštěnou desku stolu velkou hnědou obálku. „Došli jsme k názoru, že jde o masového vraha. Zdá se, že se v těch vraždách objevují také rituální prvky. Rada věcí, které jsou v téhle obálce, nebyla nikdy sdělena tisku, nechte si to jen pro sebe. Tomu vrahovi můžeme přišít přinejmenším patnáct, možná i víc vražd.“

Haarenová překvapeně zvedla obočí.

„Přišli jsme na to, když jsme začali zkoumat starší, neuzavřené případy, ke kterým došlo v loňském roce. Srovnávali jsme hlavně podobné charakteristiky. A kromě toho je ještě aspoň deset dalších vražd, které mohou, ale nemusí být jeho dílem,“ pokračoval hlavní inspektor.

„Známe datum první vraždy?“ zajímala se inspektorka a pohrávala si s tlustou obálkou.

„První vražda se stala před dvěma léty v Edinburgu. Někdo tam zabil tuláka a tělo rozřezal. Podle místní policie to udělali tuláci ve rvačce, proto to ani pořádně nevyšetřovali. Za půl roku tam měli další, podobnou vraždu. A místní policie opět tvrdila, že to provedli tuláci – prý začnou šílet, když pijí špiritus.“

„Jestliže opomineme ty dva mrtvé tuláky, měly ostatní případy něco společného?“ ptala se inspektorka.

„Ano, několik věcí. Byly zavražděny ženy, byly černovlasé, podobně stavěné, s podobnými rysy obličeje.“

„S postupem času to třeba nebudeme považovat za důležité, ale kolik je v Edinburgu do roka spácháno vražd? A kolik z tohoto počtu odpovídá popisu, o němž jste hovořil?“

„Byly také zohaveny – na prsou a genitáliích,“ pokračoval hlavní inspektor, jako by Haarenovou neslyšel. „A neměly skoro žádnou krev.“ Podíval se na Haarenovou a znovu se studeně usmál. „Už tohle mělo edinburgské policisty znepokojit, ale bohužel se tak

nestalo. Každopádně – co bylo, to bylo. Zdá se, že máme co do činění s bestií, a tisk po tom skočí jako divý.“

Inspektorka Haarenová si povzdechla – bohužel, krev a sex prodávají noviny.

„Budou o tom psát jako o upířích vraždách. Už vidím ty titulky: *„Smrt se plíží ulicemi“*. *„Ovzduší hrůzy“*. Nakonec budou požadovat, abych odstoupil. A mně je, inspektorko, padesát. Za pět let bych mohl v klidu odejít do penze. A já chci skončit s plným důchodem, ne se sníženým, protože jsem rezignoval, nebo musel odejít.“ Hlavní inspektor se usmál, ale Haarenové se zdálo, že to je vlastně výhrůžka. Složil ruce na desku stolu, předklonil se a začal spiklenecky šeptat. Tak tohle byl bič a teď přijde cukr, pomyslela si inspektorka.

„Možná, že si myslíte, že to je práce na nic,“ pokračoval šéf. „A to taky určitě je, ale jestli toho vraha dopadnete, uděláte kariéru. Budete populární jak mezi policisty, tak i na veřejnosti. A ani my na to nezapomeneme. U policie jsme ještě nikdy neměli ženu, která by byla policejní komisařkou. Když se vám to povede, můžete být první!“

Haarenové se náhle velká hnědá obálka naditá papíry nezdála tak moc těžká.

„Vložte se do toho, inspektorko Haarenová. Potřebujeme důkazy a pachatele, ale není bezpodmínečně nutné, abyste ho dostala živého…“

Many Frazerová se probudila z obvyklého hrůzného snu, v němž běžela, běžela a běžela a něco neurčitého, leč hrozného ji pronásledovalo. Tentokrát však neprchala mezi stromy a keři, ale mezi vysokými závějemi sněhu. Byla nahá a jak běžela, cítila na pokožce sněhové vločky, které se snášely z olověně šedého nebe a něžně ji hladily, zdálo se, jako by ji líbaly.

Něco ji ale pronásledovalo a chtělo ji uchopit. Měla strach obrátit se, na nahé pokožce cítila chladivý, smrdutý dech.

Many se probudila. Viděla, že jí z postele spadla přikrývka… a také, že náhle a neočekávaně dostala měsíčky. Ložnice byla plná těžkého zápachu krve.

Zuřila. Přece mohla počítat s tím, že měsíčky dostane a měla se na to připravit, jenže předpokládala, že to bude až za pár dní. Asi by si měla promluvit s lékařem, aby se to už v budoucnosti neopakovalo. Nebylo to poprvé, co se nepřipravila. Požádala lékaře, ať jí dá něco,

aby menstruovala pravidelně, ale protože současně brala léky na zmírnění bolestí, účinky medikamentů se zřejmě křížily.

Many se posadila. Krev, kterou měla na stehnech a na prostěradle, vypadala ve slabém světle černá. Stáhla ze sebe noční košili, která se jí přilepila k tělu, svinula ji a strčila si ji mezi nohy. Pak se těžce přesunula do pojízdného křesla. Byla tak rozzlobená, že se jí to podařilo jedním pohybem.

Rozjela se na křesle do koupelny vedle ložnice, omyla se a hodila krví potřísněnou košili do koše na prádlo. Ze skříně si vzala čistou noční košili s vysokým límcem a růžovými pentlemi. Dostala ji ke svým sedmnáctým narozeninám. Až do osudné nehody spala Many, hrdá na své tělo, nahá.

Many už zcela procitla. Vyjela s vozíčkem z koupelny na chodbu. V domě nevládlo úplné ticho – ty zatracené hodiny po dědečkovi, které stály v rohu – byly velmi hlučné. Velké kyvadlo se kývalo, jako by bilo velké srdce, bylo slyšet cvakání kostry i zvuky koleček. Pak zaslechla další zvuk – znělo to, jako by někdo tiše šeptal, ale to jen sněhové vločky narážely na tabulky oken.

Many zajela do kuchyně. Aniž by rozsvítila, otevřela lednici, z níž šlo světlo. Chvilku zkoumala obsah a nakonec sáhla po sklenici s mlékem. Chtěla ho vypít studené, ale rozmyslela si to a vložila sklenici do mikrovlnky. Třeba jí horké mléko uklidní a pomůže jí usnout… Ale příliš tomu nevěřila. Byla už úplně vzhůru a jak se znala, věděla, že dřív než před svítáním neusne.

Many se vydala do haly. Pneumatiky vozíku lehce drhly o dřevěnou podlahu. Zapřela se do křesla silou, aby otevřela dveře do knihovny, ale zarazila se těsně před nimi. Uslyšela cvaknutí mikrovlnky, která se vypnula. Vezme si knížku a zkusí si chvíli číst. Možná ji to spolu s teplým mlékem uspí.

Klíč se tiše otočil v zámku a Many strčila do dveří. Vdechovala suchý vzduch, cítila vůni spreje na leštění koženého nábytku. Natáhla se, aby rozsvítila, když si uvědomila, že někde na druhé straně pokoje je světlo – nejasné, mlhavé, jako když tlumeně září televizní obrazovka.

Bylo to divné, protože v místnosti žádná televize nebyla. Nebo je to jeden z počítačů v zadní části knihovny? Ale vždyť je nezapínala!

Many znehybněla. Zatajila dech a sledovala, odkud světlo přichází. V pokoji bylo absolutní ticho. Její ruce s dlouhými prsty se zaťaly do kol vozíku a postrčily ho dopředu. Samotné jí to bylo divné – neměla

vůbec strach. Byla jen zvědavá. Srdce jí bušilo, ale ne tak silně jako při některých snech, jež se měnily v noční můru.

Světla přibývalo, jak se blížila ke konci dlouhého pokoje. Teď už věděla zcela jistě, odkud vychází. Zamrazilo ji.

Emanuela Frazerová zajela až do malého výklenku a pochopila, že se dívá na zrcadlo. Dlouhý paprsek světla sjel po skle. Many se se zvláštním pocitem obrátila. Dívala se za sebe, jako by chtěla přijít na to, co se mohlo odrážet na povrchu zrcadla. Stály tam ale jen poličky s knihami.

Věděla, že by měla být vyděšená. Věděla, že by měla křičet strachem. Bylo tu zrcadlo, jež si před dvěma lety vzalo tolik životů, zrcadlo, které zabilo její přátele, vzalo jí matku, otce dovedlo k šílenství a posléze zabilo i jeho. Bylo to právě tohle zrcadlo, které z ní udělalo mrzáka. A přesto si Many uvědomila, že se na zrcadlo může dívat, sledovat světla probleskující ve skle a cítit zvědavost. Možná že měla, po všem co prožila, otupený pocit strachu. Žila s děsivými sny celé dva roky a příliš často se budila z hrůz, které se jí zdály a které nechávaly její hrdlo až do krve rozbolavělé. Leč jediná skutečná šílenost, kterou prožívala a která ji týrala, byla skutečnost, že věděla, že ztrácí sílu v nohách a navíc krásu. Tohle… tohle zrcadlo… nebylo nic víc než zvědavost. To nejhorší už jí provedlo. Víc jí ublížit nemohlo.

Many Frazerová se dívala na tabuli skla. Stáhla rty v trpký úsměv. Přemýšlela o zrcadle, jako by bylo živé.

A nebylo?

Ne v tom smyslu, že by jedlo, dýchalo a hýbalo se. Ale vnímalo. Vnímalo!

Vzpomínala si na sen, v němž plula, létala a přibližovala se k ohromnému kornoutu v šedé, ohněm sežehnuté krajině. Trychtýř byl plný živých vzpomínek a citů. A jak jím padala, zůstala na jedné straně skla a z ní se dívala na svět. Vždycky si myslela, že tenhle obraz nebyl ničím jiným než dalším zlým snem, jež ji pronásledovaly po nehodě. Ale v tomto snu, v němž stála na jedné straně zrcadla a sledovala z Jiného světa tento svět, viděla otce, anebo stvoření s jeho tělem. Viděla, jak trhá hrdlo mladé ženy a jak chlemtá její krev. A pak už jen jak se jeho hlava ztrácí a mění v kaši z bílé kosti a šedé hmoty a jak hustá, takřka černá krev exploduje v jemný, mlhový opar.

Ano, to viděla. Znala to. Znala to už měsíce předtím, než četla noviny a v nich reportáže o otcově smrti. Věděla to, protože byla při tom. Dívala se skrze sklo.

I zrcadlo si toho bylo vědomo. A ona o tom byla přesvědčena.

Emanuela Frazerová zírala do nitra tmavého zamaštěného skla.

Blýskaly se v něm přeludy.

KAPITOLA 19

Krev ho lákala.

Hustá a temně rudá krev. Svěží krev s vůní života. Nikoli však krev zavražděného. Prolitá krev byla pokažena strachem a hrůzou, protože tělo vypustilo do krve před smrtí tělní tekutiny, jež utlumily její účinnost. Tohle všichni, kdo po celé věky krmili zrcadlo krví, nepochopili.

Nejsilnější je krev, jež byla prolita dobrovolně. Sebeobětování.

Cítilo krev. Blízko. Tak blízko! Krev ženy. Opojnou a silnou krev. Vůně té krve ho dráždila. A ono reagovalo.

KAPITOLA 20

Obě bavilo, mohly-li lidem tvrdit, že jsou dvojčata, ačkoli ve skutečnosti mezi nimi bylo půldruhého roku. Obě si však byly hodně podobné, stejně se oblékaly, nosily stejné účesy. Jedna napodobovala druhou tak věrně, že jim lidé, kteří je neznali, věřili, že jsou dvojčata. Ruth bylo pětadvacet a Ráchel byla o osmnáct měsíců mladší.

Před dvěma roky obě děvčata přijela do Londýna s dvěma stovkami liber v kapse. Předtím pracovala v továrně v Leedsu. V Londýně neměly kde bydlet, byly bez práce a ani jedna pořádně nevěděla, co by měly dělat… jedinou věcí si byly naprosto jisté: v žádném případě se nevrátí zpátky do Leedsu. Zoufale si přály dostat se do nějakého divadla, k filmu nebo televizi, prostě být v show.

Dva roky se obě děvčata protloukala všelijak, často měla dvě tři zaměstnání. Ráno dělaly uklízečky v hotelu, přes den číšnice a večer zpívaly v nějakém tingl-tanglu. Zkoušely to i jako modelky, ale agentury praskaly děvčaty ve švech a nakonec i obě sestry přišly na to, že jim ke kariéře modelky leccos chybí – výška, schopnost pohybovat se a především – krása. Jednou se setkaly s člověkem, jenž měl známého, který jim slíbil, že jim něco sežene, prý v kabaretu. Skončily jako exotické tanečnice v jednom nočním klubu. V zastrčené, boční ulici nedaleko náměstí Piccadilly Circus, kde představovaly „Ruská dvojčata“. Za šest hodin tam vydělaly mnohem víc než na všech těch dvou třech zaměstnáních dohromady, a to nepočítaly spropitné. Měly také hodně příležitostí přivydělat si s hosty, a netrápilo je špatné svědomí – ostatně šlo jim o věc, a tou bylo divadlo či film.

„Viděla jsi tu ženskou u pětky?“

„Jo, zahlídla jsem ji. Co s ní je?“ zeptala se Ruth a nepřestala se prohlížet v zrcadle, jež lemovaly rozsvícené žárovky.

„Pozorovala nás,“ řekla Ráchel a shrnula si z čela hustou kadeř světlých vlasů. Nechala si je před časem obarvit, aby se už vůbec nelišila od sestry.

„Co je na tom divnýho? Přece se na nás dívá každej! Taky nám za to platí.“ Ruth si začala nanášet na obličej krém ke stírání make-upu. Její sestra si obyčejně obličej neodličovala celou noc. Sestry byly v klubu od jedenácti večer do půl šesté ráno. Za tu dobu měly šest

pátnáctiminutových vystoupení a pokud netančily, procházely se mezi hosty v přiléhavých kožených úborech. Z toho, co hosté utráceli za nápoje, dostávaly malou provizi a ředitelství se už nezajímalo, zda se s některým hostem dohodly i na jiné službě.

„Ale tohle bylo jiný," tvrdila Ráchel, sedla si za sestru a přes její rameno se dívala do zrcadla. V ostrém světle bylo teď vidět, že sestry nejsou zcela stejné. Obě sice měly kulaté tváře a široké, téměř ploché nosy, ale tím to končilo. Ruth měla plnější obličej, než mladší sestra, měla také světle hnědé oči, zatímco Ráchel tmavě zelené. Mladší naopak také měla plnější rty a vystouplejší lícní kostí.

„Vzpomínáš si ještě na tu Němku, co tady byla asi před půl rokem?"

Ruth kývla. „Měla taky takovej výraz v obličeji."

Ta Němka trávila v Londýně dovolenou. Byla to vysoká, štíhlá, elegantní dáma kolem čtyřicítky. Sestrám zaplatila dvě stě padesát liber za soukromé představení v jejím hotelovém pokoji. Nejprve musely tančit nahé, pak se milovaly a předstíraly orgasmus. Ta žena se na ně jenom dívala a upíjela chlazené bílé víno. Čekaly, že si buď obě, nebo jednu z nich vezme do postele, ale k jejich překvapení jim to nenavrhla. Když skončily, zaplatila jim v hotovosti a popřála hezký den. Pro obě sestry to byly nejsnadněji vydělané peníze za celý život.

„Takže?" zeptala se Ruth, když pochopila, že mladší sestra čeká na odpověď. „Takže, co má bejt?"

„Co uděláme, když po nás bude něco chtít?"

„Počkáme, jestli něco řekne a když ano, tak se jí zeptáme, co by to mělo bejt. A pak řekneme jo, nebo ne."

„Je mladá, o hodně mladší než ta Němka. Štíhlá, hezká blondýna. A taky má velký kozy."

„Mně se zdá, že se z tebe stává lesba," zasmála se Ruth a začala si velkým smotkem vaty stírat z obličeje krém.

Ráchel se zasmála, stáhla si koženou podprsenku, kterou nosila při představení a řekla: „Nejsem. Ale ženský jsou lepší milenky… jsou jemnější, pečlivý a ohleduplný." Pak se na chvíli odmlčela a připustila: „Je to možný, že se ze mně stává lesba."

Žena u stolu číslo pět tam ještě seděla, když se obě sestry vrátily na jeviště v show, jež začínala ve tři hodiny. V klubu už visela neproniknutelná clona modrého kouře z cigaret a doutníků. Bylo cítit pot, spoustu vůní deodorantů a nejméně dvakrát tolik parfémů. Stoly

uprostřed parketu se pomalu vyprázdnily, zato v lóžích vzadu běžel provoz na plné obrátky.

Ruth světlovlasou ženu viděla hned, jak vyplula na jeviště. Sestra měla pravdu: byla štíhlá, mladá a plavovlasá. Na sobě měla pánskou košili, zastrčenou do černých kožených kalhot. Košile byla polorozhalená a podle dvou tmavých stínů Ruth usoudila, že žena nemá podprsenku.

Vtom spustila kapela. Hluboké basy vibrovaly, cítily je až v hloubi těla. Pak začaly tančit, hladily si rukama těla, dotýkaly se prsů a klína, potom tančily v těsném objetí, třely se o sebe stehny, napodobovaly soulož. Bylo to pokaždé stejné – výrazy ve tváři, pohyby stehen a břicha, imitované milostné vzdechy.

Ruth upřeně pozorovala ženu u pětky. Tanec ji přivedl do její těsné blízkosti, nebyla od ní dál než metr.

Ráchel měla pravdu, ta žena sledovala každý jejich pohyb, měla široce rozevřené oči, pootevřená ústa, prsy se jí rychle zvedaly a klesaly. Když tančily podruhé a potřetí kolem stolu, viděla, jak se jí pod košilí jasně rýsují tmavé bradavky. Beze sporu byla vzrušená. Což ale nebylo vůbec nic zvláštního, sestry tancem vzrušovaly mnoho žen a mužů, všichni se na ně chlípně dívali, ale tím to také končilo. Ruth ovšem předpokládala, že tato žena je jiná, že bude reagovat.

Když o půl šesté skončilo další představení, pocítila Ruth skoro zklamání, že ta žena už u stolku není. Celou noc tam seděla a upřeně obě děvčata sledovala. Dívala se sice i na jiné exotické tanečnice, ale nevěnovala jim takovou přízeň – snad s jednou výjimkou, týkající se vysoké, elegantní dívky z Nigérie.

„Myslela jsem, že určitě něco bude chtít," řekla Ráchel a natáhla na sebe silnou péřovou bundu. Bylo už po šesté a sestry se chystaly, že půjdou domů do ulice Berwick Street pěšky… V takovém počasí, v mrazu, při náledí a touhle dobou nemohly předpokládat, že chytí taxi.

„Nemohla jsi s tou ženskou promluvit mezi vystoupeními?" ptala se Ruth.

„Zkoušela jsem to, ale ani jednou nebyla u stolu. Vypadalo to, jako by se chodila dívat jenom na nás."

„Zase jedna tajuplná ženská. Asi odkráčela domů, k manželovi a třem dětem. Trochu si v bezpečí zafantazírovala. Možná že se její muž vzbudí a ona ho pomiluje. Bláznivě a vášnivě, jako nikdy. Ten z

toho bude na větvi a ona si při tom bude představovat, že to dělá s náma. Buď s jednou, nebo s oběma najednou…“

„Hm,“ řekla Ráchel a hodila sestře tlustou vlněnou čepici. „Vem si to, zase tam sněží. Vůbec se nedivím, že jsme dneska skoro nic neměly, rozumný lidi jsou zalezlý v posteli.“

Neznámá na ně čekala v úzké uličce za klubem.

Opírala se o špinavou zeď u zrezivělého požárního žebříku a její černý kožich splýval s temnotou stínů.

Ráchel ji uviděla první. Zahlédla krátký záblesk bledé tváře, když otevírala dveře klubu a světlo linoucí se z chodby vpadlo do prostoru, jenž již začal blednout blížícím se jitrem. Ráchel se chystala zavolat na sestru, ale tajemná žena zvedla pravou ruku a položila si prst na rty. Levou rukou rozevřela kožich… a Ráchel spatřila mrtvolně bledé nahé tělo.

„Půjdeš?“ ptala se Ruth sestry a opatrně kráčela po namrzlé dlažbě uličky.

„Minutku, hned přijdu, něco jsem zapomněla.“ Ráchel počkala, až sestra zmizí z dohledu a pak se přimknula k ženě, ukryté ve stínu.

„Kdo jste? A co chcete? Vždyť vám musí být zima.“

Žena neodpověděla, přitáhla si k sobě Rachelinu hlavu a nechala spadnout kožich. Ráchel si horečně stahovala rukavice, aby ji mohla hladit po nahém těle. Tělo té ženy bylo studené, tak studené jako broušené sklo. Měla pevné a těžké prsy, tvrdé, nepoddajné bradavky.

„Co chcete?“ ptala se Ráchel a její dech se měnil v bílou páru.

Žena neodpověděla. Uchopila Rachelinu tvář a začala ji vášnivě líbat. Strčila jí do úst jazyk, lízala jí rty, pak jí přejela jazykem po tváři a očních víčkách.

Měla by mi za to zaplatit, pomyslela si Ráchel, ale věděla, že kdyby teď žena požádala o peníze ji, zaplatila by sama. Ještě nikdy v životě nebyla tak vzrušená, cítila, jak se jí chvějí bradavky a horečné stahy v klíně prozrazovaly blížící se orgasmus.

Tajemná žena se od ní odtáhla a Ráchel se otřásla. Hluboce vydechla a její dech se v mrazivém ranním vzduchu okamžitě změnil v páru. A teprve teď si všimla, že ta žena snad nedýchá, neviděla totiž obláčky páry, a ani na tváři její dech necítila.

Neznámá ji znovu políbila. Přitiskla své rty na její tváře, na obočí, drsný jazyk se něžně dotkl očních víček.

Náhle Ráchel ucítila krutou, nepopsatelně krutou, agonizující bolest a na tváři jí vykvetl hrozivý, tmavý květ. Ta žena jí vykousla oko z důlku. Pokoušela se křičet, ale hrdlo jí svírala ledová, železná ruka. Ráchel začala zoufale tlouct do nahého, studeného těla, avšak necítila nic, jen mráz a vlhkost ve svých dlaních. Zvedla ruce. Okem, které jí zůstalo, viděla v ranním šeru dlouhé cáry zkrvaveného masa, které jí viselo z rukou, viděla bílou, lesknoucí se kost. Pak nahmatala nůž, cítila ledový chlad čepele na břiše a nelidskou bolest, když jí nůž projel břichem a hrudníkem až k hrdlu. Slyšela, jak se její tělo trhá, cítila, jak jí syčivě uniká vzduch z rozříznutých plic, cítila pach krve v mrazivém ranním vzduchu. Pak se jí k hrdlu přitiskla dychtivá ústa…

A posledním zvukem, jejž slyšela, bylo hnusné chlemtání.

Poslední zvuky, které slyšela Many Frazerová, když se dívala na obraz v zrcadle, bylo hnusné chlemtání, s nímž nestvůra sála a olizovala krev z roztrženého hrdla.

KAPITOLA 21

Emanuela Frazerová se probudila a byla přesvědčená, že to byl sen, hrůzný sen. A přece věděla, že to nebyl sen, nýbrž skutečnost.

Seděla před prokletým zrcadlem a viděla v něm, jak krutě zahynula žena, připomínalo to obscénní, perverzní film. Zdálo se jí, že sedí u nestvůrně velkého zrcadla několik okamžiků, ve skutečnosti už zde byla téměř tři hodiny. Ano, tak dlouho se už dívala očima zrcadla a viděla totéž, co vidělo ono.

Kdo asi byla ta žena, jež vraždila? Byla světlovlasá a Many připadalo, jako by ji odněkud znala… Vysoká, štíhlá, světlovlasá… a ovládalo ji cosi pravěkého, zlo, krutější než sám ďábel.

Many přesně věděla, že ono cosi se nejprve zmocnilo také jejího otce. A potom ho zničilo.

Many by o tom děvčeti ráda věděla něco víc.

Také Janoš Ujvary by rád věděl, kdo je to děvče. Rád by věděl, co je. Od doby, kdy ji poprvé spatřil v knihovně Frazerová domu, mu nedala spát. Strašila ho, zdálo se mu o ní v noci, kdy se neklidně převaloval na lůžku, sem a tam. Poznal, že byla přeludem, jenž vyšel ze zrcadla… ale byla skutečně jen přelud? Čí to byl obraz? Vzešel z neznámé a krvavé minulosti zrcadla, nebo snad věštil něco, co teprve mělo přijít? Něco z budoucnosti? Kolik zůstalo nezodpovězených otázek?

Bohové, jež ctila Ujvaryho víra, ho přivedli až na toto místo, přesně v tu dobu, aby jen on sám mohl to děvče spatřit, vidět její obraz, její přelud. Když už ji jednou spatřil, musí se k němu přelud vracet, být u něj tak blízko – tak velmi, velmi blízko – aby Ujvary konečně mohl rozluštit tajemství zrcadla.

Vysoká, štíhlá, světlovlasá. Ujvary se jen domníval, že měla skutečnou, lidskou existenci. Jestliže ano, pak musela být nějak spojená se zrcadlem, musela mít okultní, magickou moc. Mohli ji vypátrat ti, kdo sami vládli nadpřirozenými schopnostmi, kdo věděli, kam se mají dívat a jak se mají dívat. Protože taková tajemná moc musela vyzařovat, svítit jako maják.

Jestliže ten tajemný přelud existuje, musí ho najít – buď v tomto, nebo v Jiném světě.

Inspektorka Margareta Haarenová klečela na zledovatělé dlažbě ve špinavé uličce za erotickým klubem a s odporem si prohlížela rozříznuté tělo vysoké, štíhlé blondýnky. Jmenovala se Ráchel Squiresová, bylo jí třiadvacet let… a svých dvacátých čtvrtých narozenin se nedožila.

Tělo mrtvé bylo neuvěřitelně zohavené. Jedno oko vytržené, hrdlo prořízнuté tak hluboko, že inspektorka zahlédla mezi cáry krvavého masa páteř. Žena byla rozříznutá – od lůna až k hrudní kosti. Hluboké řezné rány měla i na rukou, zřejmě proto, že se pokoušela bránit.

Mrtvou Ráchel našla její starší sestra Ruth. Z její hysterické a nesouvislé výpovědi se policisté mnoho nedozvěděli, jen to že sestry odešly z erotického klubu těsně po půl sedmé ráno. Ruth šla napřed, protože si Ráchel něco zapomněla a vrátila se zpět do klubu. Ruth na ni čekala na konci uličky. Za pár minut, když po sestře nebylo ani vidu, ani slechu, se Ruth vrátila zpátky a zjistila, že zadní dveře klubu jsou zamčené. Zamířila k předním dveřím, když si v uličce všimla něčeho, co vypadalo jako pohozené šaty. Leželo to pod starým požárním žebříkem.

„Řekla, že ji hned napadlo, že to je Ráchel," poznamenal klidně seržant Stuart Miller. Stál s inspektorkou Haarenovou na konci tmavé, špinavé uličky a pozorovali, jak zřízenci pečlivě zapínají zip na gumovém pytli, v němž byla mrtvola. „Taky tvrdí, že čekala na konci uličky, ale neviděla, že by kolem ní někdo prošel."

„Ani ven, ani do klubu?"

„Ani do klubu, ani ven."

„Pak to mohl být sexuální maniak, kterému se nevyvedlo, co zamýšlel…"

„Pochybuji. Nenašli jsme žádné stopy."

„Mohl to udělat někdo ze členů klubu, nebo host…"

„Mám seznam členů, nařídím, ať se na to hoši podívají, ale…"

„Ale myslíte si, že to nebyl nikdo z nich?"

„Vy si určitě myslíte totéž."

„Ano, ale nevylučuji, že to mohl být ten darebák ze Skotska, který minulý pátek vraždil v tom porno kině v Soho a potom na ulici. Řada věcí se více méně shoduje: při všech třech vraždách byl použit nůž a pokaždé byla zohavena tvář a hrdlo oběti… Všechna zranění jsou velmi podobná tomu, co se stalo v Edinburgu."

Seržant si těsněji přitáhl teplý límec kabátu, přitiskl si před ústa silný vlněný šál a řekl: „To bych skutečně rád věděl, co se stalo s tím okem… Nikde jsme ho nenašli!“

Inspektorka se zamračila. I ona by to ráda věděla. „Možná že by to mohla být stopa, třeba jde o rituální vraždu.“

Seržant pokrčil rameny. „Je to docela možný.“

„Podívejte se, jestli i v těch ostatních vraždách zmizely nějaké části těl. Vnitřní orgány, prsty, oči… a podobně.“

„Možná, že by to mohl být i kanibal,“ navrhl Miller.

Margareta Haarenová nesouhlasila. „To by se to nestalo na veřejném místě. Kanibalové obvykle vylákají své oběti někam do ústraní, kde je mohou rozřezat… Ne, ten náš mordýř naopak chce, aby ho bylo pěkně zřetelně vidět.“

„Slyšel jsem, že vám tem případ dali na triko,“ poznamenal seržant a zahleděl se na Haarenovou, která sledovala, jak muži z ambulance odvážejí mrtvolu na vozíku. Neživý kus masa, jenž ještě před několika hodinami byl mladou, atraktivní ženou.

„Kdybyste něco potřebovala, rád vám, inspektorko, pomůžu,“ poznamenal seržant a z jeho výrazu bylo vidět, že nabídku myslí vážně.

„Já jsem se o to, aby mně ten případ dali, neprosila,“ otočila se na Millera inspektorka. „Jestli vraha chytneme, budeme slavný, ale sám víte, jak malý jsou šance. Ten darebák vraždí už skoro dva roky, má na účtu jistě patnáct, možná i dvacet dalších mrtvol… a to nepočítám ty poslední. Tisk je z toho na větvi, však víte, jak milujou senzace. Pokud do toho, Stuarte, půjdete se mnou, může na vás, stejně jako na mě, padnout spousta špíny a pomluv, když nebudeme mít dost rychle výsledky…“

Miller pokynul hlavou směrem k tichému hloučku, jenž právě odcházel špinavou uličkou. „Takhle ale už lidi nesmí umírat. Nesmí umírat na takových místech. Rád bych vám inspektorko pomohl chytit toho vraha.“

Margareta Haarenová Millerovi vděčně stiskla paži. „Mám od šéfa souhlas, abych dala dohromady skupinu zkušených policistů. Znáte ještě někoho, kdo by měl zájem zničit si kariéru?“

„Zeptám se,“ řekl Miller a usmál se, až mu zasvítily bílé zuby. „Je fůra policajtů, kteří s vámi budou rádi spolupracovat.“

„Stuarte, upozorni je ale, jaký nebezpečí jsou s tím spojený. Řekni jim, že riziko je obrovský. Tohle bude na přetřesu měsíce a ti

mizerové z velitelství prásknou tisku každý detail. A náš kamarád s tím ostrým nožem se o tom dozví…“ Haarenová tu větu nedokončila, ale ona i Miller přesně věděli, oč jde. Vrah skutečně nerozlišoval – muž či žena… a nezastavil by se ani před modrou policejní uniformou…

Televizní zprávy v jednu hodinu po poledni informovaly o brutální vraždě mladé ženy v boční ulici nedaleko od náměstí Piccadilly Circus. Uvedly pár podrobností a dvacet dva sekund dlouhé interview s inspektorkou Haarenovou, která vedla vyšetřování. Haarenová prohlásila, že policie jde po stopě a zaměřuje vyšetřování určitým směrem. Zpráva byla zasazena do celého bloku zpráv, jež se především zabývaly vzájemnými souvislostmi kruté zimy a nárůstu kriminality. Množství loupeží nebývale stouplo, ale kupodivu počet přepadení na ulicích značně klesl. Asi se loupežníkům v tak kruté zimě nechtělo ven.

Many Frazerová vypnula televizor a přejela na křesle z obývacího pokoje do haly. V kuchyni slyšela Julii, jak připravuje oběd a šramotí nádobím. Julie byla v poslední době velmi uzavřená a tichá, z manželovy tragické smrtí se dosud nevzpamatovala.

Many přejela halu a otevřela dveře do knihovny. Znovu naprosto jasně viděla události uplynulé noci. Na zlomek vteřiny si představila, že zahlédla záhadné, pulsující světlo na opačném konci knihovny. Když jela kolem dlouhých regálů plných knih a míjela okna ozdobená jíním, zdálo se jí, že odrazy světla na ledu a sněhu propůjčují místnosti jakési podivně studené, stříbrné osvětlení. Dost možná, že včera v noci viděla právě to, nic jiného než hru světel a stínů.

A co přelud?

Představ o přeludech se Many nedokázala tak lehce zbavit. Přejela k zrcadlu a těsně u něj se zastavila. Ještě stále k zrcadlu nemohla tak blízko, aby se ho mohla dotknout, protože Julie dosud neuklidila věci, které sem přestěhovali ze zrušeného starožitnictví.

V denním světle se zrcadlo zdálo ještě sešlejší. Jeho sklo bylo špinavé, táhly se po něm pruhy čehosi, co vypadalo jako mastnota. A přece, když se do zrcadla včera v noci dívala, obrazy v něm byly čisté jako krystal, jasné jako letní jitro.

Když se Many dívala do zrcadla, snadno si dovedla představit, jaké obrazy fascinovaly otce. Měla ostatně již jisté vlastní zkušenosti – poznala živé, erotické sny, které ji děsily. Ještě nyní, téměř tři roky

po své nehodě, cítila před zrcadlem hrůzu. Nyní hrůzu zmírňoval fakt, že ji fascinovalo. Tak tohle zrcadlo krmil její otec tak dlouho, až se ho nakonec zmocnilo.

Ta myšlenka ji zamrazila u srdce. Nakrm ho… dej mu jíst…

Na povrchu zrcadla, po jeho celé velké a mrazivé ploše, se objevilo nezřetelné, mihotavé světlo… vzpomínky se vracely. Strašné, hrůzostrašné vzpomínky. Obrazy, které se snažila marně vymazat ze svého podvědomí, mocní můry, na něž chtěla zapomenout.

Many si vzpomněla na Talbotta, muže s jizvami. Měla z něho tehdy hrůzu, ale on se ji snažil zachránit. Vyprávěl jí o zrcadle, než ho zabilo, než ho rozřezalo úlomky ostrými jako břitva. Tehdy ji Talbott vlastním tělem zachránil před jistou zkázou.

„Sklo zrcadla je špinavé, mastné, odpuzující. Může ho vyčistit jenom krev. Jenom krev vzbudí obrazy. Krev a sex. Ohromná citová síla orgasmu může zrcadlo probudit."

Krev a sex. City: zrcadlo se živí city.

Pak se v zrcadle objevila další jemná barevná vlnka. Pohybovala se ve skle pomalým, spirálovitým, téměř magickým pohybem.

Many si přitiskla obě ruce k prsům a cítila, jak šíleně jí buší srdce. To se vracely zasunuté vzpomínky, psycholog ji varoval, že se s nimi musí vyrovnat, chce-li se uzdravit. Byly to vzpomínky na události, jež Many zranily, vzpomínky na agónii, vzpomínky na zmrzačení a smrt.

Tehdy, když se probudila v nemocnici, nebyly její vzpomínky úplné. Byly stejně neúplné jako její vědomí, jež se odmítalo vracet k strašlivým událostem. Jedině ve snech, nočních můrách se ony události vracely. Pokaždé křičela hrůzou, probouzela se zpocená, jakoby politá vodou. Až teď.

Many uchopila křeslo, chtěla, aby se jí začaly vybavovat vzpomínky na události, jež se staly před dvěma roky, chtěla, aby jí před očima vystupovaly již téměř vybledlé zážitky. Některé vzpomínky byly neuvěřitelně ostré a živé.

Vzpomínala, jak poprvé spatřila v zrcadle ženu. Vzpomínala si, že jí to ani nenahnalo hrůzu. Podívala se tehdy do zrcadla a uviděla tam mladou tvář, která ji upřeně sledovala. Živě si vzpomínala, jak sáhla na sklo, jak se pokoušela dotknout se tváře, i na to, že nebyla nijak zvlášť krásná… kromě očí. Oči měla ta žena skutečně překrásné, široké, záhadné, tázavé a trpící. A vlasy? Ano, vlasy měla velmi krásné, husté a tmavé, stejně smyslné jako tělo.

Many si vzpomínala, že s ženou mluvila, že se jí ptala, jak jí může pomoci a že jí ten přelud odpověděl: „Nasyť mě… Osvoboď mě!“

Many si rovněž vybavila poslední noc. Noc, kdy svět zešílel, noc, kdy ji vlastní otec honil s nožem v ruce a s vytřeštěnýma očima.

Pojízdné křeslo náhle zaskřípělo, tak silně se Many otřásla. Vzpomněla si totiž na poslední otcova slova: „Musíme ji nakrmit tvojí krví. Jedině tvá krev ji může zachránit.“

KAPITOLA 22

Po nesčíslnou řadu generací vyznávala rodina Janoše Ujvaryho náboženství starší než lidstvo samo. Ujvaryové pocházeli z rodu prastarých čarodějů a čarodějnic. Mnozí z nich byli odsuzováni a pronásledováni za svou víru, někteří pro ni i zemřeli. Byli umučeni nebo upalováni na hranicích. V rodině ale byli i jiní, kteří zastávali vysoké úřady a stali se skutečnými vládci, buď tak, že získali moc, nebo tím, že manipulovali slabošskými vládci.

Víra Ujvaryho rodu byla označována různě, dostávala dokonce přídomky jako *Vrazi* nebo *Osvícení*. Zakladateli víry byli ti, jež odpadli od *Následovníků*.

V dnešní osvícené době Ujvaryho a jeho souvěrce nazývali *Satanisty*. To nebylo zcela přesné, neboť tito lidé neuctívali starodávný, křesťanský symbol zla, nýbrž síly starší než člověk, síly, které kdysi považovaly noc za své království, a věřili, že se nelítostné bestie jednoho dne změní v člověka. Modlili se k Starým bohům, k bohům, jejichž jména šeptali lidé v prvních mýtech a legendách.

Janoš Ujvary znal rodokmen svých předků nepřetržitě skoro po stovku generací. Vyrostl a naučil se žít s tím, co by lidé, jež nepatřili k jeho víře, považovali za magické, či prostě za nemožné. Měl ohromné psychické schopnosti, pracoval téměř denně s pomůckami moderních okultistů – zvlášť s kyvadlem a kartami k věštění budoucnosti. Používal je, nepřestával se obdivovat jejich přesnosti, ale ne víc než přesnosti elektronického počítače, který stál na jeho psacím stole. Ujvaryové zaujímali v kultu Starého boha vždy velmi důležité místo, a proto Janošovi rodiče rozhodli, že syn jednou musí být tak věhlasný jako jeho předek Janoš Ficzko Ujvary, jenž kdysi býval velmistrem celé Evropy.

Nyní, když Ujvary ležel na velké kamenné tabuli ve sklepě svého domu na náměstí Eaton Square, vzýval své předky, aby mu pomohli najít přelud, který viděl ve Frazerově domě.

Posadil se, zkřížil ruce na prsou a soustředěně dýchal. Byl ve studeném sklepě úplně sám, ale při této části obřadu pomoc nepotřeboval. Astrální projekci mohl ve spánku provést každý člověk. Duchovní tělo při ní opouští fyzické tělo, i když s ním

zůstává ve spojení stříbrnou nití. Zatímco fyzické tělo spí a znovu získává energii, duchovní tělo se pohybuje v astrálním prostoru a také doplňuje svou energii. Když se fyzické tělo začne probouzet, spirituální tělo se do něho opět vrací. Někdy si lidé tyto okamžiky i uvědomovali, tehdy, pokud se jim zdálo, že se vznášejí nad svým vlastním tělem, nebo že padají.

Ale lidé, kteří studovali nebo cvičili okultní vědy, věděli, že existují různé roviny astrálního světa, a čím výše se dostávali, tím více se jim zdáli nevzdělaní a necvičení okultisté pouhou bezvýznamnou kapkou v moři.

Ujvary patřil k prominentům mezi vyznavači víry. Byl schopen cestovat po všech rovinách astrálního světa. Stačilo, aby zavřel oči, soustředil se, a rázem se ocital v astrálním světě. Kolem sebe viděl rychle se otáčející spirály duhových barev, tančící žluté a zelené svatojánské mušky, mezi nimiž se občas objevovaly bílé, nebo černé skvrny. To byly duše živých a barva ukazovala jejich fyzický a psychický stav.

Ujvary pronikal stále výš a výš do astrálního světa. Jeho horizont se rozšiřoval, nejprve o ulice v bezprostředním sousedství domu, pak náhle začal počet mihotajících se světýlek vzrůstat. Některá byla jasnější než jiná, to znamenalo, že někteří jedinci jsou silnější než druzí. Věnec kostelů kolem náměstí Easton Square se třpytil jako sváteční ohňostroj a nemocnice, která stála hned vedle, připomínala pestrý vějíř pulsujících, vybledlých světýlek.

Ujvary pronikal výš. Ty kmitající a třpytící se girlandy světel, to je Londýn. Ujvary ale stoupal ještě výš. Mnohá ze světel zmizela, leč on byl dostatečně zkušený, aby dovedl identifikovat zbývající. Některá označovala modlící se lidi, jiná ty, kteří se milovali nebo hádali. Jejich rozbouřené city šlo lehce rozpoznat. Na dvou místech viděl Ujvary rudobílé body, označující násilí a smrt – ten první skrýval dva pouliční gangy, které si se zbraněmi v ruce vyřizovaly účty, ten druhý byla žena, mířící třesoucím se revolverem na dvojici v posteli.

Duch Ujvaryho putoval ještě dále. Bylo tam už méně světel, ale ta, která tam zůstala, hořela jasněji. Zářily zde aury církví a náboženství, ale objevily se tu i temnější body, jež Ujvary okamžitě poznal. Některé patřily jeho náboženství, další jiné, temnější okultní organizaci, *Cestě levé ruky*.

Když se Ujvary dostal do čtvrté sféry, pocítil náhle cosi zvláštního. Zavál studený vítr, ledový vítr, ostrý jako meč. Ujvary se otřásl, neboť v astrálním světě vítr nevál. Obrátil se proti větru, věděl, odkud proudí. Kdyby existovala mapa astrálního světa, tato oblast by musela být označena „Zde jsou netvoři“. Tady se mihotalo jen několik málo lidských aur. Zde vládly bestie, netvoři, strašidla a šílenci. Bestie se tu převtělovaly v lidi, v lidi, kteří zabíjeli pro zábavu, které těšilo utrpení a bolest, kteří prznili děti, kterým chutnalo lidské maso a kteří, podle starých rituálů, přinášeli svým bohům lidské oběti. Zde už to Ujvary velmi dobře znal, věděl, že tady se jeho astrální tělo zastaví.

Pohyboval se po opuštěné šedé planině. Připomínala mu rozervaný měsíční povrch, kde ale tryskaly ze země rudé a černé plameny, pokaždé když ve světě lidí vítězilo násilí. Pak Ujvary spatřil, odkud vane vítr. Uprostřed šedé planiny hořel oheň. Černé a rudé plameny šlehaly vzhůru a vytvářely ohnivý sloup. Bylo cítit pach zla, rozkladu. Pach, jenž znal již od dětství.

Ujvary se přiblížil k hořícím plamenům. Točící se plameny vytvářely tvary, obrysy, nejasné, míhající se, tancující náznaky tvarů a těl – lidských i jiných. A tváře… tváře… tváře… Tvář.

Tvář ženy. Světlovlasé, černooké, vysoké a štíhlé. Ujvary se posunul dopředu. Klouzal kolem nesmírně vysokých plamenů, chvíli stoupal nad ně, pak padal dolů… dolů… přímo do středu ohně, jenž ho studil až do morku kostí a jenž nepopsatelně páchl. Cítil ho na jazyku, vychutnával ho jako vzácné víno.

Pak padal, otáčel se a klouzal rovinami astrálního světa, až se přiblížil jeho první rovině. Zde již spatřil lidské duše, které sem zabloudily ve spánku. Londýn se mu jevil jako mozaika mnoha barevných světel. Nyní se osvětlené okolí zúžilo do trubice z intenzivního, studeného ohně, a vzápětí se ponořil do města.

Náhle se zastavil. Zmateně se otočil, asi jako plavec, jenž se dostane do vodního víru. Odvrátil se od astrálního světa do světa lidí. Byl opět v Londýně, kdesi u úzké stružky vody obklopené zdmi. Vtom poznal, kde je – u průplavu Grand Union Canal. A byl šťastný, protože spatřil přelud.

Byla tak krásná. Tak neuvěřitelně krásná a mladá. Měla dlouhé světlé vlasy a byla celá bílá. Neposkvrněná. Ačkoli pár mladých bílých mužů již měla a ráda se chlubila, že spí s černochy. Se skutečnými černochy z Afriky, černými jako eben.

Randallovi bylo osmadvacet, narodil se a vyrostl na londýnském předměstí Bethnal Green, strávil tam celý svůj život, stejně jako jeho rodiče a prarodiče. Jejich rodina žila v Londýně již třetí generaci, ale nějakou hříčkou genů se stalo, že byl černý jako uhel, ne kávový jako jeho otec či hnědý jako matka. Jeho prapradědeček pocházel z Nigérie, takže je celkem pravděpodobné, že zdědil některé z jeho genů. Když mu bylo něco přes deset, přišel na to, že bude-li si hrát na hloupého Afričana, budou s ním lidé zacházet o něco lépe, než když vystupuje jako černý Brit. Přišel také na to, že bílé holky jsou velmi chtivé černých kluků, samozřejmě skutečných a nefalšovaných černochů. A když začal mluvit s africkým přízvukem a ověsil se náramky ze slonoviny, úspěch byl zaručen.

Třeba dnes večer. Randall měl rád bílé holky. Líbilo se mu, jak se jejich bílá pokožka odráží od jeho černé. Líbilo se mu, jak dovedou milovat a zapomenout přitom na všechno… to určitě nedělaly, když se milovaly s bílými kluky.

Ale dnes večer to bylo naprosto výjimečné. Tvořili úplně dokonalý pár. Stejně velcí, něco přes metr osmdesát, on černý jako uhel a ona bílá jako sníh.

„Jsi jako můj stín," šeptala mu něžně večer v hospodě, kde se potkali a kousla ho přitom do ucha ostrými zoubky.

Nejvíc se mu líbilo, že si ho vlastně vybrala sama, bez dlouhých řečí. Prostě si v baru sedla vedle něho a objednala mu whisky. To se mu moc líbilo.

Teď se vraceli k místu, kde bydlela, kolem průplavu a stále se objímali. Položil jí ruku na ramena a ona jemu na ploché břicho. Randall byl vzrušený už pouhou představou, jak se s ní miluje. Byla tak jednoznačná, tak otevřená. Věřil, že se s ním stejným způsobem pomiluje, že mu řekne, jak to chce, a on jí to tak udělá.

Blondýna se zastavila, když došli na dohled od zdymadla. Začala rychle dýchat, pak chytila Randallovu hlavu do svých rukou, ucítil horko jejího těla, její sexualitu. Opřela se tělem o jeho tělo, cítil, jak jí na ňadrech rostou a tvrdnou bradavky, zuby narážely na jeho zuby, když mu strčila jazyk do úst. Pak mu položila ruce na ramena a přinutila ho, aby si klekl do sněhu a zmrzlé břečky. Na ženu byla podivuhodně silná. Potom vykasala blůzku a přitiskla mu své nahé břicho na obličej. Předklonila se, aby se mohl mazlit s jejími prsy a líbat velké bradavky.

Randall cítil její dlouhé prsty na své černé, kudrnaté hlavě. Zaklonil se a cítil, jak mu jede jemně prsty po hrdle. Otevřel ústa, aby se mohl zhluboka nadechnout a najednou si uvědomil, že mu po hrdle stéká cosi vlhkého. Pak ucítil chlad.

Dotknul se hrdla, tu vlhkost cítil stále a když se podíval na prsty, uviděl, že jsou potřísněné černou tekutinou. Zaklonil se ještě víc, aby viděl té ženě do tváře, zahlédl její široce rozevřené oči a ústa. Jak pohnul hlavou, ucítil, jak se mu trhají krční svaly. Ta žena měla na zubech krev, měla krev rozmazanou po bradě… V tom okamžiku, kdy pochopil, o co jde, projela jím krutá, ochromující bolest.

Blondýna sevřela své ruce, téměř něžně, kolem jeho hlavy. A potom mu hlavou zakroutila. Praskot kostí a trhaného masa se téměř neslyšně nesl nad zamrzlou hladinou průplavu.

Janoš Ujvary viděl, jak ta žena zabila muže, udělala to stejným způsobem, jako když divoké zvíře zabíjí kořist. Viděl, jak se žena sehnula ke zlomené šíji, jak trhala ostrými zuby lidské maso a jazykem olizovala krev.

Pak ten netvor zvedl krví potřísněnou tvář a podíval se na Ujvaryho; viděl ho, třebaže tam vlastně nebyl.

Žena pohodila hlavou zpět a rozesmála se. Byl to strašný, triumfální smích. Rty pokryté krvavou pěnou vyslovily pouze jedno, jediné slovo: „Brzy.“ Ujvary kývnul hlavou: „Ano, brzy!“

KAPITOLA 23

„Many, byl to zatracenej mizera, ale znamenal pro mě všechno," řekla Julie, polkla slzy a začala si utírat zarudlé oči vlhkým kapesníkem.

Many se dívala na ošetřovatelku a mlčela, protože věděla, že Julie se potřebuje vypovídat.

„Myslím, že opravdu šťastní jsme byli jenom krátce po svatbě. Za ta léta se to všechno ale změnilo. Zažili jsme tvrdé časy, když Ron ztratil práci. Lidi, co ho zaměstnávali, ho nikdy neměli moc rádi. Vždycky si myslel, že je lepší než šéf – taky si to často myslím – ale Ron jim to řekl, prostě mu to nedalo. Vzpomínám si, jak Ron přišel o práci poprvé, celej měsíc se mi o tom ani nezmínil. Ráno vždycky odešel a večer se vrátil. Každej tejden položil peníze na stůl. Pak jsem se dozvěděla, že je vybírá z úspor.

Many, byl to vášnivěj hráč, pořád se sázel. Vsadil třeba na dvě mouchy, co lezly po zrcadle, která bude první.

Přišla jsem s ním o všechno, co jsem měla: o pár kousků stříbra po matce, o snubní prstýnky, který koupil a který dával tak často do zastavárny, že už jsem faktický nevěděla, jak vypadají. Nikdy jsme neměli auto, málokdy televizi nebo stereo.

Ať mu Bůh odpustí, ale byl to mizera… Ale chcete vědět ještě něco, Many? Milovala jsem ho. A pořád ještě ho miluju."

Julie a Many seděly v kuchyni dva dny po pohřbu Rona Haigha. Pily kávu, byla to vlastně první příležitost, aby spolu hovořily o Ronově smrti.

„Bylo to tragické neštěstí," řekla klidně Many, která fakticky nevěděla, o čem by měla mluvit. Předpokládala ale, že ji Julie, zabraná do svých vlastních těžkých myšlenek, stejně neposlouchá.

„Víte, co mě překvapilo? Co mě úplně vyvedlo z míry?" pokračovala Julie. Many zavrtěla hlavou.

„Ze na mě jeho smrt tak zapůsobila. Milovala jsem ho, opravdu jsem ho milovala," řekla Julie vážně a procítěně.

Many se naklonila přes stůl, něžně se dotkla Juliiny ruky a slaběji stiskla prsty. „Já vím, že jste ho měla moc ráda." Myslela si ale, že to, co Julie k Ronovi cítila, už nebyla láska, nýbrž pouhý zvyk. Julie si na Rona prostě zvykla a teď jí chyběl.

„Co teď bude tady?“ zeptala se najednou Julie. Many ta otázka trochu zaskočila, nebyla na ni připravená, proto jen potřásla hlavou.

„Nevím… vlastně, nestane se nic. Byla bych ráda, kdybyste zde zůstala,“ dodala rychle. „Potřebuji vás!“

Julie silně stiskla dívčinu dlaň.

„Vy byste tady ale spíš potřebovala dvojici, někoho, kdo by se o vás staral a někoho, kdo by dělal další věci…“

„No tak si na ty další věci někoho najdu,“ řekla s úsměvem Many. „Měla jsem strach, že budete chtít odejít… protože se stalo to neštěstí.“

„A já hloupá jsem si myslela, že ze stejného důvodu chcete, abych šla pryč,“ řekla Julie a usmála se za závojem slz.

„Potřebuju vás tady,“ řekla Many upřímně. „Co bych si bez vás počala?“

Ošetřovatelka vstala a začala uklízet lesknoucí se stůl. „Ale jste čím dál samostatnější.“

Many souhlasila. „Myslím, že jsem si uvědomila, jak daleko jsem to všechno nechala dojít. Viděla jsem, jak mě upřeně pozoruje Ujvary, pak jsem se důkladně podívala do zrcadla a zhrozila jsem se, jak vypadám. Strašně jsem se změnila. Myslíte, že byste mi mohla připravit dietu a sestavu cvičení?“

„Ráda. Když budete dobře vypadat, budete se taky líp cítit. Sebedůvěra je pro člověka strašně důležitá.“

Many se posunula i s křeslem blíž ke dveřím a uvolnila Julii cestu, aby se mohla prosmýknout kolem stolu.

„Myslím, že jsem to už pochopila. Zbytečně jsem ztratila dva roky života.“

Ošetřovatelka stála u kuchyňského okna, v jehož tabulkách se jasně zrcadlil Manyin obličej. „Ne, neztratila jste dva roky. Musela jste se přizpůsobit, a to chce čas. Někomu to jde pomaleji, jinému rychleji, některým se to nepovede vůbec. Napadlo vás, co byste chtěla dělat?“

„Ano, trochu jsem o tom uvažovala. Ráda bych si sedla v knihovně k tatínkovým počítačům. Ale okolo je spousta různých krámů, myslíte, že byste je mohla odnést, abych se tam dostala?“

„Ještě dnes se do toho pustím,“ slíbila Julie. Podívala se přes rameno na Many a řekla: „Dnes ale taky musím jít ven, k advokátovi. Mohu?“

„Samozřejmě. Vezměte si tolik volna, kolik potřebujete.“

„Zvládnete to tu sama?“

Many se usmála. „Myslím, že jsem už velká holka, takže si s tím nějak poradím.“

Dej mi jíst… Osvoboď mě.

Many seděla v pojízdném křesle a zatímco Julie uklízela hromady papírů, knihy a desky s dokumenty a odnášela je z knihovny, prohlížela si zrcadlo.

„Mám někam odsunout to zrcadlo?“

Zrcadlo bylo opravdu hnusné. Přes dva metry vysoké, přes metr široké, zasazené do obyčejného dřevěného rámu. Sklo mělo špinavé a mastné a jakkoli se ho snažili vycídit, nikdy se to nepovedlo. Many uvažovala, co asi přimělo otce, aby je koupil?

„Mám zrcadlo posunout?“

Dost možná že *posedlost je* to pravé slovo.

„Many, chcete, abych to zrcadlo někam posunula?“

Many se nechápavě podívala. Okamžik trvalo, než pochopila, že na ni Julie mluví. „Promiňte, Julie, myslela jsem na něco úplně jiného.“

„Byla jste daleko odtud.“

„Snila jsem s otevřenýma očima,“ usmála se Many.

„Jenom jsem se vás ptala, jestli chcete, abych to zrcadlo přestěhovala?“

„Ne,“ vyhrkla Many a potom dodala: „Ne, stejně byste s ním nepohnula… váží skoro tunu.“ Policie ho měřila a vážila, když došla ve Frazerově domě k první tragédii, při níž rozdrtilo svou váhou jednoho z otcových zaměstnanců.

„Potřebujete ještě něco?“ ptala se Julie.

„Ne, myslím, že nic,“ odpověděla Many a rozhlédla se po přístěnku, který se teď, když odtud Julie uklidila většinu haraburdí, zdál větší. Zrcadlo opřené o zeď zakrývalo okno, takže místnost osvětloval jen lustr. Přístěnek byl skoro prázdný, pouze dvě malé skříně na dokumenty byly přistaveny u zdi na levé straně místnosti. Na stolní desce stály dva osobní počítače, telefon a fax.

„Julie, zapněte, prosím, počítače, telefon a fax, než odejdete,“ řekla Many. Pohledem se vyhýbala zrcadlu.

„Teď to tu máte zařízené, že byste odtud mohla řídit obchod,“ řekla Julie, snažící se uspořádat kabely od přístrojů.

„Možná že to také udělám.“

„Myslela jsem, že chcete absolvovat nějaký kurs televizní university.“

Many souhlasně kývla hlavou. „Nejspíš budu dělat to, i to. Poslední dva roky jsem jen lenošila. Myslím, že už je načase, abych zase začala žít.“

„Je dobře, že takhle uvažujete. Jste mladá a ještě máte před sebou celý život.“

„Přemýšlím, dělám si plány do budoucna.“ Many se podívala na hodinky. „Myslela jsem, že chcete někam jít.“

Ošetřovatelka zasunula zástrčky počítačů do zásuvek a vzpřímila se. „Ano, ve dvě musím být u advokáta. Asi už je nejvyšší čas, abych šla.“ Založila si ruce v bok a rozhlédla se po přístěnku. „Máte tady dost místa, abyste se mohla otáčet i s křeslem?“

„Je tu spousta místa.“

„Potřebujete ještě něco?“

„Ne, všechno je v pořádku. Teď už ale běžte, však víte, jak teď jezdí autobusy.“

Julie souhlasila. „Vrátím se co nejdřív, ale pár hodin se tam zdržím.“

„Vím. Nemusíte spěchat. Kvůli mně rozhodně ne. Všechno bude v pořádku,“ dodala Many a když si všimla ošetřovatelčina výrazu, dodala: „Nikam neuteču, tak už běžte.“

Julie se usmála: „Mám dojem, že se mě chcete zbavit.“

Many sklopila oči. „Neblázněte. Chci mít jenom jistotu, že budete do setmění zpátky. Na dnešní večer předpovídají zase sněžení.“

„Doufám, že do té doby budu zpátky.“ Než mohla Many odpovědět, vyběhla Julie rychle z místnosti, její gumové podrážky zavrzaly na naleštěné dřevěné podlaze.

V kuchyni se Julie přezula a natáhla si holinky podšité beránkem. Kolem krku si ovinula tlustý vlněný šál a pak si oblékla těžký zimní plášť. Z kapes vytáhla palčáky a zavolala: „Tak jsem hotová a jdu.“

Many odpověděla téměř lhostejným hlasem: „Dávejte na sebe pozor. Na shledanou.“

Julii se to děvče zdálo nějak divné. Ale ostatně, kdo ví, jak jednají lidé, jestliže jejich rodinu postihne smrt. Zůstanou stejní, nebo se změní? Nebo se zdá jim, že se změnilo celé jejich okolí?

Julie byla na smrt zvyklá. Celé dva roky pracovala v nemocnici na oddělení plném přestárlých lidí. Smrt tam byla na denním pořádku. Dá se dokonce říct, že neviděla ve smrti nic mimořádného. Zjistila, že pro řadu lidí je skutečným vykoupením. Opravdu si nevzpomínala

ani na jeden den, kdy někdo zemřel, takovou samozřejmostí se jí stal odchod člověka ze života.

A teď zemřel Ron… bylo to vlastně první úmrtí, které se jí dotklo. Otec i matka zemřeli, ještě když byla malá, vyrostla u tet a strýců. Začala se připravovat na povolání ošetřovatelky, hned jak vyšla ze školy. Za ta léta ztratila spojení s příbuznými, kteří jí nahrazovali rodiče. Měla bratra i sestru, ale neviděla je nejméně třicet, možná i více let. Ač je pozvala na svatbu, nepřijeli a ona – aby jednala stejně jako oni – se dál nepokoušela navazovat s nimi kontakty. I o Ronově smrti se dozvěděli teprve z novin.

Vysoká, šedovlasá žena vyšla z domu do mrazivého odpoledne. Mráz ji okamžitě donutil zavřít ústa, přitáhnout si ke krku teplou vlněnou šálu a zahalit si do ní polovinu tváře. Mráz jí stahoval hrdlo, štípal v plicích, brněly jí i zuby. Schody pokrýval slabý poprašek sněhu, třebaže je ráno zametala, olověná obloha slibovala další sněžení.

Julie kráčela opatrně po umrzlé, zledovatělé cestě. Všude bylo neobvykle ticho, nehnula se ani větvička, sníh ztlumil všechny zvuky. Měla pocit, že je izolována od celého světa. Uvědomila si, že teď má příležitost přemýšlet o své budoucnosti.

Překvapilo ji, jak hluboce se jí Ronova tragická smrt dotkla. Přičítala to především hlubokému duševnímu otřesu, jenž prožila. Ještě víc ji ale překvapilo, když jí Many požádala, aby zůstala. Tehdy Julie pochopila, že víc než Ronova smrt se jí dotklo, že by mohla přijít o práci. Díky Bohu, zatím se to nestalo.

Kdyby ji Many bývala propustila, Julie by se pokusila vrátit se ke své ošetřovatelské profesi, ale nebyla si vůbec jistá, že by sehnala místo. A i kdyby ano, brala by o hodně nižší plat. V Británii je totiž nadbytek ošetřovatelek – a žádná z nich nevydělává tolik jako ona. Měla skutečně to nejlepší, co mohla mít. Žila v pohodlném, přepychovém domě, nemusela splácet hypotéku, jídlo měla docela zadarmo, pracovní doba byla volná a Many na ni nekladla žádné neúměrné úkoly. Když Ron zemřel, má šanci začít i trochu šetřit. Snila totiž o tom, že by si založila vlastní penzion pro staré lidi.

Její budoucnost ale plně závisela na Many Frazerové, jiné možnosti neměla.

KAPITOLA 24

Jakmile za Julií zaklaply domovní dveře, Many si uvědomila, že poprvé od své tragické nehody je doma sama. Od chvíle, kdy se vrátila z nemocnice, s ní stále byl buď Ron, nebo Julie. Nechávali ji samotnou pouze výjimečně, a pokud museli odejít, pozvali jinou ošetřovatelku, jež u ní seděla, dokud se Julie a Ron nevrátili. I když nijak nenarušovali její soukromí, Many si vždy uvědomovala, že v domě není sama.

Tentokrát to je jiné. Skutečně je sama v celém tom velkém, rozlehlém, přepychovém domě. Nejprve zajela na pojízdném křesle do haly. Dům jí teď připadal úplně jiný – tichý, prázdný a opuštěný. Dokonce i tikot starých hodin v hale zněl tlumeně a vzdáleně. Many zapnula telefonní záznamník, zkontrolovala, zda jsou zamčeny a zajištěny dveře haly. Potom přejela zpět do knihovny. Překvapilo ji, že drží kola křesla tak pevně, až jí zbělely klouby. Vjela do přístěnku a zastavila přímo proti zrcadlu. Začala se v jeho temném povrchu kriticky prohlížet. Vypadala velmi podivně, zrcadlo spojilo kovové pojízdné křeslo s lidským tělem, její pleť vypadala jako namalovaná.

Udivilo ji, že se už nebojí. Spíš byla zvědavá, zrcadlo ji přitahovalo. Fascinovalo ji, že o něm tak málo ví… Tolik by si přála zjistit, jak se k zrcadlu dostal její otec, naplňovala ji zvědavost i strach.

Many bylo dvacet, ale otázkami víry a náboženství se nikdy příliš nezabývala. Na rozdíl od svých vrstevníků se nikdy zvlášť nezajímala ani o okultismus, ani nechodila pravidelně do kostela – samozřejmě s výjimkou vánoc. Byla mladá, patřila k privilegované společenské vrstvě, o peníze neměla nouzi, nic si nemusela odříkat, nikdy nepracovala. Pravda je, že Many nechtěla využívat svého bohatství k zahálce, hodlala ho využít ke svému prospěchu. Svět však byl dost zajímavý, proč by se ještě zajímala o nadpřirozené věci?

Jenže pak se jí připletlo do cesty tohle prokleté zrcadlo. Zabilo všechny, které měla ráda, zničilo život, o němž si myslela, že je věčný, neměnný.

Jak to vlastně myslel Hamlet, když řekl: „Na světě je víc věcí… než o nich víte ve své filosofii?“

Skutečně, věcí bylo víc. A tahle věc k nim patřila. Zrcadlo Many nejprve zničilo rodinu, potom vzalo budoucnost jí samotné. To byl dluh, který musí splatit. Many ale nemůže ten nestvůrný kus skla zničit, aniž by ho předtím nepochopila.

Zajela na křesle do přístěnku a najížděla těsně vedle zrcadla. Zastavila se, teprve když se její nemohoucí nohy dotkly skla. Pak Many sáhla do kapsy a vytáhla nůž.

„Nasyť mne… Osvoboď mně!“

Malým, ostrým nožem, který si vzala v kuchyni, si Many rozřízla téměř bezbolestně levý palec. Na prstu se objevila velká kapka krve a okamžitě jí sklouzla do sevřené dlaně. Many Frazerová se zhluboka nadechla, pak se předklonila a přitiskla chvějící se dlaň k zrcadlu. Povrch zrcadla studil jako led, byl slizký, a když ruku odtáhla, zůstal na skle zřetelný otisk dlaně.

Dívala se na sklo a téměř cítila zklamání, že se nic nestalo.

A Many znovu zaryla hrot nože hluboko do zkrvaveného palce, zasténala bolestí, ale táhla ostří nože dolů. Hlubokým řezem od špičky palce až ke konci jeho prvního článku rozřízla silnou vrstvu tkáně. Pak si palec zmáčkla, aby krev rychleji tekla a položila zakrvácenou dlaň na sklo.

Upřeně se dívala na sklo, ale ani teď se nic nedělo. Krev stékala po skle ve vinoucích se praménccích, otisk její dlaně se změnil v dlouhé pruhy krve.

Znechuceně zasyčela, ovinula si rozříznutý palec obvazem a odvrátila se… Právě v tom okamžiku zahlédla, že se v zrcadle jako by zablýsklo.

Many soustředěně zírala na zrcadlo a uviděla, že krev na skle se změnila v hnědý škraloup, jenž odpadl ze zrcadla jako prach.

Many bez přemýšlení a bez dechu odvázala obvaz z palce. Vymáčkla z rozříznutého masa další krev, pak se opět předklonila a přitiskla palec na sklo. Přeskočila jiskra tak silná, že ji přitiskla zpět do křesla. Leknutím strnula. Palec ji strašně bolel. Many těžce polkla a snažila se, aby se nepozvracela. Kapka krve na palci se také změnila v tvrdý škraloup. Krev se vstřebala do zrcadla.

Hluboko uvnitř skleněné tabule se roztančila bledě modrá světélka. Many se upřeně dívala.

„Vím, že jsi tam!“ zašeptala. „Vím, že jsi tam! Pojď ke mně, dovol mi, ať tě nakrmím, dovol mi, abych tě osvobodila!“

Šeptala ta slova s hrůzou do hlubiny skla. Začaly se jí vracet útržky vzpomínek, na dobu před tou strašnou nehodou. Vracely se jí obrazy a podoby lidí, které zrcadlo zahubilo. Tváře. Tváře. Tváře.

Viděla v zrcadle tváře.

Miniaturní tváře. Desítky a desítky miniaturních tváří, žádná z nich nebyla větší než nehet palce. Objevovaly se a zase mizely, zářily a pohasínaly a nechávaly po sobě jen mizející odraz, objevovaly se všude, kde zrcadlo potřísnila lidská krev.

V krvi byl klíč.

Many cítila, jak jí bláznivě tluče srdce. Nachýlila se v křesle dopředu a upřeně se dívala na zrcadlo, do zrcadla. Ty tváře jsou nepochybně uvnitř zrcadla. Stovky miniaturních tváří v zrcadle náhle začaly pulsovat, míhaly se stále větší rychlostí, v rytmu tlukotu jejího srdce. Na okamžik se jí zdálo, že zahlédla otcovu tvář plnou smutku a trýzně, ale dřív, než se stihla podívat, tvář zmizela. Bolest v otcově tváři jí přivedla k poznání, že všechny ty tváře mají cosi společného – mohlo jich být tisíce – ale z každé zely široce otevřené oči a ústa, jako z tváří umírajících, z obličejů, v nichž je vepsán smrtelný strach a hrůza. Many se stále dívala do zrcadla, zabodla nůž do levé dlaně, těsně pod ukazovákem a táhla ostrou čepel přes celou dlaň.

Z rozříznuté ruky začala prýštit krev. Many si uvědomovala, co dělá, bolest však necítila. Počkala, až se dlaň zalila krví a potom ji rychle přitiskla ke sklu. Na povrchu zrcadla se znovu začaly objevovat miniaturní tváře. Kupily se hlavně tam, kde po povrchu stékaly dolů dlouhé praménky krve.

Many se pohnula v křesle, pravou rukou se podpírala a levou přitiskla ke sklu, přitom se dívala do zrcadla, plně soustředěna na tajemné tváře. Jejich ústa se pohybovala, otevírala, zavírala, míhaly se v nich jazyky. Všechny tváře lapaly po krvi.

Otřesená Many se otočila – vtom si uvědomila, že když sledovala malé tváře, objevil se v jiné části zrcadla jiný obličej. Mnohem větší tvář, jasnější a výraznější, Tvář ženy, tvář přeludu.

Byla ve stejné výši jako její vlastní obraz v zrcadle. Obličej přeludu byl jen o málo menší, bledý a oválný, vynikaly na něm velké černé oči a hustá hříva vlajících černých vlasů. Žena se začala k Many přibližovat, její tvář se zvětšovala, až se náhle zdálo, že není od Many dál než půl metru. Měla plné rty a silné, zažloutlé zuby.

Pak se z hlubiny zrcadla vynořila ruka. Ruka s dlouhými nehty a dlouhými prsty se dotkla místa, kde na zrcadlo sáhla Many. Many

jasně viděla, že na ženině ruce zůstala krvavá skvrna. Pak přelud sklonil hlavu a počal krvavou skvrnu lízat malým, špičatým jazykem. Many ještě zahlédla nahé ženské tělo, a pak se přelud rozplynul.

Many si stačila prohlédnout její tvář, než zmizela. Rty přeludu se pohybovaly. Zdálo se jí, že slyší: Dej mi jíst. Osvoboď mě.

Many Frazerová přikývla. Pochopila, že klíč k té celé záhadě je v krvi.

Pak se v zrcadle začaly objevovat zamlžené, postupně se vyjasňující obrazy.

Many běží v jasném slunečném ránu ulicí, po obou stranách lemovanou alejí stromů.

Další obraz.

Many tančí v záblescích světel v klubu. Jiný obraz.

Many se prochází po zlatavém písku pláže. Je štíhlá a ohebná, má na sobě odvážně střižené plavky.

Pak obrazy zmizely a sklo se znovu zamlžilo. Many dosud držela rozřezanou dlaň u skla, ale další obraz se už neukázal. Klesla zpět do křesla a po tvářích jí tekly slzy. Podívala se na svou rozříznutou levačku. Rána byla původně hluboká, zarazilo ji, že už – tak rychle – je téměř zacelená. Jediným svědectvím toho, že si Many dlaň rozřízla, byla temná čára a obvaz.

Ty obrazy, které viděla, ji vzrušily. Ne, že by něco podobného neočekávala, ale v daném okamžiku na ně nebyla připravená. Běhat, tančit, procházet se. To vše nenávratně patřilo minulosti.

Nebo snad ne?

Many Frazerová, kterou viděla v zrcadle, byla štíhlá a pružná, dlouhé černé vlasy jí sahaly až na záda. Ale byla také starší.

Ano, obraz v zrcadle ji představoval starší.

Snažilo se snad zrcadlo něco jí napovědět, ukázat jí, jaká by mohla být? Tahle otázka jí nedá spát.

V krvi je klíč k tajemství. Potřebuje krev, aby mohla nasytit zrcadlo.

KAPITOLA 25

Svádět a lákat přeludy a tvary jemnými jako stín. Lákat tužbami a sliby.

V tom byla jeho síla, to byla jeho moc.

V minulosti se vždy našli lidé, kteří byli ochotni se zrcadlu obětovat, aby jim za to poskytlo to, po čem obyčejně lidé touží: bohatství, nesmrtelnost a moc. Některé odměnilo, jiné, mnoho jiných, zničilo, neboť zrcadlo bylo rozmarné.

Nyní se ale objevil někdo, kdo se mu dal cele a dobrovolně, kdo přinesl oběť své vlastní krve, ta krev je volala zpět, probouzela hluboko skryté vzpomínky. Ten někdo se zrcadlu nabízel a nekladl si vůbec žádné podmínky, nenaslouchal jeho tužbám. Stačilo, aby se zrcadlo jen dotklo toho nepatrného stvoření, nahlédlo do jeho duše, do temných koutů jeho srdce, kde stvoření, jež si říkalo Člověk, ukrývalo své nejskrytější touhy.

Zrcadlo znalo, co tam najde: chtivost a nenasytnost, touhu po moci, bohatství a dlouhověkosti. Nic takového ale nenalezlo – pouze hlubokou, zoufalou bolest… a touhu, touhu moci opět chodit.

Proto zrcadlo vybralo právě ty obrazy, jež své služebnici ukázalo a čekalo, jakou odezvu vyvolají. V jejích očích spatřilo touhu, cítilo, co si tak strašně přeje, až v jádru své duše.

Lákat představami a tvary jemnými jako stín. Lákat tužbami a sliby.

A zrcadlo mělo sílu, aby splnilo ty tužby. Tak to dělalo v minulosti, a tak to bude dělat znovu.

KAPITOLA 26

Doktor John Dee, dvorní čaroděj a rádce královny Alžběty, stál nahý před vysokou tabulí prastarého zrcadla a díval se, jak z jeho hlubin vystupují přeludy a obrazy. Za dobu, kdy mu zrcadlo patřilo, se naučil, jak je probudit k životu. Věděl, kolik je zapotřebí krve, aby se na jeho povrchu objevily obrazy a přeludy a věděl, co je třeba učinit, aby se v zrcadle nezjevil démon, jenž by zničil všechny kolem. V minulosti došlo v Anglii k řadě krutých a podivných vražd, a přestože patřil ke královniným oblíbencům, nechybělo mnoho a panovnice by už nedokázala zabránit, aby jej nepostavili před soud jako černokněžníka a neupálili. Kdyby ji soudci o to požádali jménem spravedlnosti, královna by jistě podepsala Deeův zatykač. Panenská královna mohla být vrtkavá, ale v jednom byla nesmlouvavá – obětovala by stejně nepřítele jako přítele, aby zachovala rovnováhu moci, jež jí zajišťovala, že ona zůstane královnou a Anglie světovou velmocí.

Dee se díval, jak jeho vlastní krev stéká po skle zrcadla a představoval si, jaké nyní vyvolá obrazy.

V roce 1588 se mu podařil dosud největší kousek jeho černokněžnického umění, když varoval královnu Alžbětu, že se Španělsko chystá poslat proti Anglii velkou námořní flotilu. Královna byla nejprve skeptická, ale potom přece jenom přikázala Raleighovi, aby zprávu prozkoumal. Jeho špióni jí poté oznámili, že se Španělsko chystá do války. Tehdy Deeova autorita u dvora nebývale vzrostla.

Že Angličané španělskou flotilu porazili, bylo všeobecně známo, co však lidé nevěděli, bylo, že Dee pomohl svým černokněžnickým uměním, aby se strhla prudká bouře, jež španělskou armádu rozehnala na všechny strany Atlantiku. K tomu, aby vládl takovou mocí, musel Dee polít zrcadlo krví šesti k smrti odsouzených vězňů. Dee přišel také na to, že okultním rituálem, známým jako zviditelnění, dokáže zrcadlo vykouzlit přeludy a vidiny… a bude-li zrcadlo živit krví, může tyto vidiny zhmotnit. Používal k tomu krve zločinců a netrpěl žádnými výčitkami svědomí, vždyť tito lidé by zemřeli tak jako tak… takto však umírali pro svou zemi. A smrt byla rychlá, milosrdná.

Doktorovi Deeovi bylo třiašedesát, což byl v té době již úctyhodný věk, neboť lidé většinou umírali krátce po dosažení čtyřicítky. Dee byl vysoký, elegantní a štíhlý. Dosud měl většinu zubů a téměř všechny vlasy, i když nyní již velmi prošedivělé, takřka bílé. Jeho kozí bradkou se táhl silný pruh černých vousů.

Ve svém dlouhém životě toho viděl velmi mnoho. Pobýval v krajích, o jejichž existenci jeho vrstevníci neměli ani tušení. Žil v době převratných změn – v době, kdy velcí cestovatelé a dobrodruzi otevřeli lidstvu svět. V době, kdy nové vynálezy měnily lidský život, kdy se objevily nové, dosud nevídané druhy ovoce, zeleniny i minerálů, kdy z nově objevených území proudily do Evropy drahokamy a zlato. Objevitelé rovněž narazili na nové lidské rasy – možná že některé z nich nebyly zcela lidské. Bestie, o nichž vyprávěli důstojní vědci onoho věku, se přes noc stávaly archaismy. Objevila se i nová zvířata, znamenitější, než jaká popisovali mudrcové ve svých knihách. Z nových zemí je téměř denně přivážely lodě, vracející se do domovských přístavů z dalekých cest.

Byla to tehdy opravdu velká doba. Největší ze všech. A pak – bylo zde zrcadlo.

John Dee se díval na svůj obraz v zrcadle. Jeho světlá pleť vypadala pod vrstvou špíny, pokrývající sklo, šedě a špinavě. Mastný povrch se zaleskl pouze tehdy, vyčistili-li jej krví.

Dee našel zrcadlo před sedmnácti léty, v roce 1573, rok před tím, než se poprvé oženil. Jeho tehdejší hlavní pomocník – irský podvodník jménem Eduard Kelley – ho seznámil s tajemnou kráskou s havraními vlasy, která ono kouzelné zrcadlo vlastnila. Předvedla mu ho a naučila ho, jak je má živit, jak mu vdechnout život. Dee se nikdy nedozvěděl, jak získala zrcadlo ona. Další rok pro něho byl velmi významný a teprve později pochopil, že ho ta žena očarovala. Oženil se s ní a ona mu dala dítě.

A právě to bylo počátkem oné mimořádné hrůzy.

Dee nevěděl, co se stalo oné noci plné krve, sama královna za něho musela intervenovat, aby ho nepověsili, že zavraždil svou ženu i své dítě a zohavil Kelleyho.

Dee té noci hluboce spal. Příliš hluboce, než aby si uvědomil, že je očarovaný. Když se příštího rána probudil, třeštila mu hlava a cítil se bídně. Jeho dům v Mortlake byl nepřirozeně tichý. Pokusil se zavolat o pomoc, ale nemohl z hrdla vydat ani hlásek. Sotva sebral síly, aby se připlazil ke své posteli, leč instinkt ho hnal nahoru, do místnosti

ve věži, kde obyčejně prováděl své pokusy – vědecké i magické, až příliš často mezi nimi nebylo mnoho odlišného.

Nejprve našel Kelleyho. Rudovlasý Ir ležel schoulený do klubíčka přede dveřmi komnaty. Když mu zvedl hlavu, uviděl, že má tvář pokrytou krví. Jeho plnovous jí byl plný. Dee ho přitáhl blíže ke světlu a zjistil, že má na tváři neuvěřitelný počet řezů a škrábanců, když mu otevřel ústa, viděl, že má vytržený jazyk.

Dee měl neuvěřitelnou fantazii. V době, kdy lidé byli sotva s to přemýšlet v širších dimenzích než v hranicích svého města, hleděl ke hvězdám. Právě jeho představivost z něj učinila moudrého kouzelníka a jasnovidce, ale nyní se postavila proti němu. Dee počítal s nejhorším, když otevíral dveře… pak ale uviděl, že ani jeho fantazie nestačila na hrůzu, kterou spatřil.

Tělo svého dítěte nalezl v míse před zrcadlem. Mělo prořízнuté hrdlo, hlavu téměř oddělenu od trupu. Nikde však nebylo mnoho krve, což jej zarazilo… teprve potom, když pochopil, co se stalo, pochopil také, kam zmizela krev.

Žena, jež byla jeho manželkou, ležela zkroucená před zrcadlem. Otočil její tělo, které se mu teď po smrti zdálo o hodně menší. Dříve pevné tělo bylo nyní hadrovité, její krásné rysy zhrubly, zošklivěly. Hrdlo měla prořízнuté a ve zkrvavených prstech dosud svírala ostrý kus pazourku, jímž před zrcadlem v jakémsi obscénním obřadu zavraždila vlastní dítě. Snad ji někdo očaroval, omámil drogami, aby nevnímala hrůzu toho, co činí. Kelley byl možná zohaven ze stejného důvodu, možná že mu vytrhli jazyk, aby nikomu nemohl říci, co věděl… nebo byl právě tento kus jeho těla obětován zrcadlu?

Dee pocítil strašlivý vztek, prostoupil jej až do morku kostí. Nejprve chtěl zrcadlo rozbít na kusy. Vytrhl mrtvé z ruky pazourek a mrštil jím do skla. Kámen zaskřípěl, nezanechal na povrchu ani škrábnutí, odrazil se a rozřízl Deeovi ruku. Z poraněné dlaně začala na zrcadlo kapat krev.

A zrcadlo mu ukázalo divy. Obrazy z minulosti i z budoucnosti. Obrazy tak krásné, že instinktivně poznal, že je magické, a nikoli ničivé. Zrcadlo v podstatě odráželo přání a touhy těch, kteří ho užívali. Deeova žena byla černá kněžka, jež zavraždila své dítě a poté i sama sebe, aby uspokojila kteréhosi z děsných démonů. Snad i dosáhla toho, po čem toužila. Mohl jen věřit, že její duše je v pekle.

Dee zrcadlo nezničil. Živil ho denně krví a ono mu za to poskytovalo obrazy plné krásy a tajemství, odhalovalo mu věci, jež

mu u dvora zajistily vysoké ocenění. Varovalo před španělskou armádou, rebelií v Irsku a nepokoji ve Francii. Odhalovalo dvořany, kteří se spikli proti královně a spřáhli se s jinými panovníky nebo s odpůrci. Varovalo Alžbětu před zradou skotské královny Mary.

Královna Alžběta si jednou osobně přišla zrcadlo prohlédnout, ale odmítla vstoupit do domu, v němž si čarodějnice vzala život a zabila vlastní dítě. Pět silných mužů pak muselo vynést kouzelné zrcadlo na zahradu a královna je chvíli obcházela. Několikrát se do zrcadla také krátce podívala, ale nic tam neviděla. Dee však viděl černovlasý přelud ženy, jenž se objevil a napodoboval královniny pohyby.

Později se však obrazy v zrcadle staly temnějšími, záhadnějšími. Zrcadlo ukazovalo obrazy plné ohně a krve, ženská těla svíjející se v agónii, malou ženu téměř mužského vzezření, koupající se v krvi a pokrouceného hrbáče, jenž vykukoval za ní jako lačný pavouk.

Dee se těch obrazů bál. Nevěřil, že se nějak týkají jeho pokusů, v zrcadle nikoho nepoznával a to, co dokázal rozpoznat, byly jen studené kamenné zdi jakéhosi hradu. Mohl stát kdekoli v Evropě.

Ještě jedna věc Deeovi naháněla hrůzu. Zhruba před rokem kdy, se dostal do velkých dluhů a jeho věřitelé hrozili, že půjdou ke královně, nechal Dee udělat šest kopií. Smíchal písek s krví nevinných panen a s dalšími magickými ingrediencemi. Kopie byly poněkud menší, menší byla také jejich kouzelná síla, leč byla-li zrcadla správně používána, ukazovala obrazy, zlomky obrazů a stínů budoucnosti. Evropští kouzelníci, jimž kopie za velké sumy prodal, plesali nad těmito obrazy nadšením. Někteří z nich – méně majetní – prodali všechno, jen aby si mohli zrcadlo koupit, předpokládali totiž, že jim přinese fantastické bohatství.

Hluboce se však zmýlili. Kopie zrcadla dokázala pouze evokovat stíny a iluze, nic víc.

Deea se nyní zmocnilo podezření, že to, co vidí, jsou ve skutečnosti odrazy jednoho z oněch zrcadel. Je-li to pravda, jaké hrůzy se tam musely odehrávat? Proč asi?

Dee polil povrch zrcadla další houstnoucí krví a zadíval se na tvář hrbáče, kterou v něm uviděl. Ten netvor musí být klíčem k celé záhadě, Dee si tím byl jist. Krev stékala malými, kroutícími se potůčky po skle a vsakovala se do jeho povrchu. Malý, tmavovlasý muž v zrcadle se najednou ohlédl.

Dee se ulekl. Jak byly jeho oči pronikavé – ocelově šedé a nelítostné. Vypadalo to, jako by ten muž stál na druhé straně zrcadla

a díval se kamsi ven. Od hrbáče ho dělila nedefinovatelná vzdálenost. Dee dokonce mohl cítit pach zla, jenž hrbáče provázel jako ledový dech.

Dee kontakt prudce přerušil. Byl rád, že se s tím netvorem nikdy nesetkal.

Ficzko a Dorothea Szentesová stáli v zahradě obklopující Deeův dům a sledovali svítící okno ve věži. Zanedlouho okno potemnělo.

Ficzko nahmátl ostrý nůž, přivázaný koženým řemenem k předloktí, a dotkl se plného sáčku peněz u pasu. Tak či onak to zrcadlo musí dostat. Hraběnka Alžběta Báthoryová toužila po věčném mládí a zrcadlo by jí mohlo dát nesmrtelnost – a půjde-li všechno dobře, on sám pak skrze ni ovládne její vládnoucí rod. Dalším krokem bude ovládnout Ference Nadasdyho, jejího manžela. Je to prosťáček a s prosťáčky lze snadno manipulovat. Jakmile budou hraběnka i hrabě v jeho moci, bude jen otázkou času, kdy se Ficzko zmocní uherského trůnu.

Ficzko dovedl čekat, zvlášť šlo-li o to, zda se za rok, za dva stane pánem jednoho z nejmocnějších východoevropských království.

A pak půjde o vše. Ficzko uctíval Staré bohy, temné bohy, jimž lidé přinášeli oběti lidské krve a lidského masa. K těmto bohům se modlil a jim obětoval lidi i Vlad Draçul, vládce Sedmihradska. Bohové z něho na oplátku učinili mocného vládce. Báli se ho jeho nepřátelé, stal se symbolem smrti a hrůzy, ale byl mocný.

Až bude Ficzko vládnout Maďarsku, zřídí zde také říši hrůzy a zla. Sokrates tvrdil, že má-li člověk představivost, může vládnout světu – a Ficzko představivost měl… a až bude mít zrcadlo, změní své sny v krvavou skutečnost.

KAPITOLA 27

Stála v opuštěném lunaparku, pomalu se otáčející kolotoče zely prázdnotou, stánky byly pusté a mezi ošumělými stany prohánět vítr cáry odhozených, roztrhaných papírů. Bylo ale slyšet hudbu. Hudbu trochu chraptivou a mimo takt, prostě hudbu, jaká se hraje na poutích. A ona v rytmu této hudby tančila, otáčela se, vířila a napínala paže. Pak se najednou otevřel stan a ona vykročila do tmy. Náhle se ocitla mezi desítkami jiných, kteří tančili stejně jako ona. Viděla síň plnou zrcadel, a jak tančila, měnil se v nich její obraz. Už nebylo vidět tančící ženu, nýbrž ženu s bledými tvářemi, obtloustlou, s neupravenými dlouhými vlasy, sedící v pojízdném křesle. Žena v zrcadle kamsi upřeně hleděla, na co? Na tančící ženu. Ve tváři měla dychtivý výraz.

Po povrchu zrcadla tekla hustá, tmavá tekutina a ona instinktivně vycítila, že to je krev. Za chvíli pokryla celou plochu zrcadla temným povlakem.

Pokračovala v tanci, otáčela se sice nyní pomaleji, ale zrcadlo viděla úplně jasně. Pak ošklivá žena v křesle zmizela. Ona sama byla nyní štíhlejší, krásnější, na záda jí padaly husté vlasy. A stála, začínala se otáčet rychleji, opět se jí vrátil cit do nohou. Tančila stejně jako dívka v zrcadlové síni. Přelud v zrcadle sáhl na sklo, sklo se roztříštilo a jeho ruka trčela ven – krvavé torzo ruky, holé kosti bez masa a svaly, odpadávající z kostí.

Přelud v zrcadle se pokoušel dostat se ven. Ostré střepiny odřezávaly maso z kostí, pronikaly vnitřními orgány – a teď začalo praskat jedno zrcadlo za druhým, jak se z něho ven draly jakési podivné bytosti, které se snažily zmocnit se tančící dívky. Bylo slyšet drtící se kosti a potom praskot páteře. Vzápětí se všechny ty krvavé příšery ocitly na zemi, plazily se závějemi skleněných střepů, táhly za sebou nepotřebné nohy, sápaly se na ni… sápaly se na ni… sápaly se… Emanuela Frazerová hrůzou vykřikla a probudila se. Ležela před zrcadlem vedle převráceného křesla.

Několik okamžiků jí trvalo, než se zorientovala, postavy ze snu měla dosud živě před očima. Poslední, nač si vzpomínala bylo, že seděla v křesle a dívala se do zrcadla. Viděla v něm přeludy? Zvedla levou dlaň, na níž byla stále vidět dlouhá, černá rýha v místech, kde

se řízla. Na zemi ležel ostrý kuchyňský nůž se zaschlou krví na čepeli. Takže tohle nebyl sen. Možná že omdlela ztrátou krve a měla halucinace. Halucinace a potom strašidelné sny, při nichž spadla z křesla.

Proč se ale neprobudila?

A co ten sen, ten strašidelný sen?

Sen nebyl ničím jiným než šílenou podstatou všeho, co viděla, nebo co si představovala: zrcadlo, krev na skle… to že opět chodí a tančí. Byl to pouhý sen, z něhož stvořila noční můru její vlastní hrůza.

A jestliže to nebyl sen?

Jestliže to nebyl sen… ne, ta představa byla hrůzná, tak strašná, že se neodvažovala na ni myslet.

Věděla, že zrcadlo má magickou moc, mělo podivné a bizarní schopnosti. Její vlastní otec vraždil, aby ho mohl polít horkou lidskou krví. Byla přesvědčená, že použil zrcadla i k vraždě její matky, ačkoli byla vzdálená stovky kilometrů. Zrcadlo otce změnilo v zuřící zvíře, jež toužilo po krvi své vlastní dcery. A jiného muže zrcadlo změnilo za několik vteřin v kouřící hromadu popele. Zrcadlo zabíjelo… znovu a znovu, lačnilo po krvi… potřebovalo krev.

Ona však pro ně zabíjet nemohla, byla uvězněná v pojízdném křesle.

Zrcadlo jí ukázalo, že znovu chodí. Po té tragické nehodě, kdy ji srazilo a přejelo policejní auto, měla všechny kosti v nohách roztříštěné. Už nikdy nebude chodit, lékařská věda jí pomoci nemohla, snad jedině zázrak.

Emanuela Frazerová zvedla hlavu a podívala se do zrcadla. Slibovalo jí snad zázrak? Slibovalo něco podobného také otci? Byly to pouze fantastické sliby? Proto živil zrcadlo krví nevinných žen? A co za to od zrcadla získal? Smrt, násilnou a krutou smrt.

Ale Many je uvězněná v křesle a nemůže být zrcadlu nijak prospěšná. Nemůže je krmit.

Ovšem co kdyby nemusela sedět v křesle?

Tato myšlenka – zrádná, úskočná a ledová, nahánějící hrůzu – se jí náhle mihla hlavou.

Už nikdy nebude chodit!

Ale co když přece jenom chodit bude?

To zrcadlo mělo moc zabíjet, mělo také moc léčit? Vyléčí ji, aby ho mohla živit krví? Teď mu prospěšná být nemůže, uvězněná v křesle. A svou vlastní krví ho do nekonečna živit nemohla.

A kdyby mohla chodit, nakrmila by zrcadlo?

Opravdu by ho nakrmila?

Mohla by ho nakrmit?

Many Frazerová zavrtěla hlavou, cítila jen, jak jí ve spáncích bolestně buší. Cítila, jak jí v hrudi divoce buší srdce, dýchala těžce a přerývaně. To, co jí zrcadlo nabízelo, byla obscénní nabídka. Many se dotkla svých nehybných nohou. Neměla v nich žádný cit. Prudce se udeřila do kolena, zdálo se jí, jako by ten úder cítila, viděla, jak se noha pohnula. Bude snad znovu chodit?

Všechno!

Many Frazerová se zaklonila a hlasitě vykřikla.

Margareta Haarenová vyhlédla ven kukátkem ve dveřích svého bytu. Uviděla groteskně pokřivenou ženskou tvář.

„Kdo je?“ zeptala se za zavřenými dveřmi. Nebyla bázlivá a také nebylo obvyklé, že by zločinci pronásledovali policisty, aby se jim pomstili. Nicméně několikrát se to stalo a ona měla na kontě příliš mnoho zatčených a odsouzených, takže opatrnost byla zcela na místě. „Kdo si myslíš, že to je? Já, Helena.“

„Helena? Heleno!“ Inspektorka odemkla a odsunula závoru. Otevřela a do předsíně vešla štíhlá, mladá žena, ověšená balíčky. Sklonila hlavu a letmo políbila inspektorku na tvář.

„Já vím, ty jsi zapomněla, že mám přijet,“ škádlila ji Helena.

„Ano… ne,“ Margareta Haarenová nevěděla co říct. Zmateně se otočila a zamkla dveře. Svého času přijížděla její neteř – Helena Goldenová – na dovolenou do Londýna každý rok. Naposledy tu byla před dvěma roky, kdy ji uneslo a téměř bestiálně zavraždilo to zvíře – Jonathan Frazer. Margareta vážně nevěděla, že Helena nyní přijede – domnívala se, že se bude hlavnímu městu vyhýbat na hony.

„Ty jsi mě čekala?“ zeptala se vážně Helena, když se teta otočila. Tvářejí hořely a jejich červeň ostře kontrastovala s bledým obličejem.

Margareta Haarenová pokrčila rameny. „Mám-li být skutečně upřímná, pak jsem tě, Heleno, nečekala. Jsem ale ráda, že tě zase vidím. Jsem skutečně ráda, že jsi přijela.“ Chytila dívku do náručí a pevně ji objala. „Opravdu!“ Pak se na neteř znovu podívala a řekla: „Vypadáš skvěle.“

„Před pár týdny jsem ti psala," švitořila Helena a stahovala si z rukou teplé vlněné palčáky.

„Pošta v tomhle počasí chodí hodně chaoticky," řekla Margareta. „Má už teď pár týdnů zpoždění a situace je pořád horší a horší. Proč jsi přijela?" zeptala se inspektorka a pomáhala neteři z těžkého kožichu. Mladá žena odložila klobouk a roztřásla si dlouhé, světlé vlasy. Inspektorce se teď zdály být ještě světlejší, než když viděla Helenu naposledy.

„Fakticky jsem na cestě domů. Univerzita se rozhodla, že přeruší přednášky, dokud se nezlepší počasí. Řadě studentů a profesorů se vůbec nepodařilo dorazit po vánocích do školy. Vyučovalo se velmi nepravidelně, ze čtyř přednášek obvykle tři odpadly a účast studentů byla mizivá."

Helena Goldenová následovala tetu do malé kuchyně, opřela se o zárubeň dveří a složila si ruce na prsa. Haarenová zatím nalévala vodu do čajníku.

„Jak ses sem dostala?"

„Ve Skotsku to je dost špatný. Sníh odřízl od světa celý vesnice, není spojení s horskými oblastmi a na ostrovy. Vyprávějí se neuvěřitelný věci… začíná to být hrozivý…"

Margareta Haarenová kývla hlavou. Viděla kriminalistické statistiky.

„Myslela jsem si, že budu mít s cestou velký problémy, ale expres Intercity z Edinburgu ještě jezdí. Už sice není tak rychlej, jako býval," usmála se Helena, ale úsměv jí rychle zmizel z tváře, a dodala: „Ve vlaku jezdí vojenská hlídka."

Inspektorka přikývla. „Měli jsme několik případů, kdy zločinecké gangy přepadly vlak… ani nevíme proč. Nic neukradnou, dokonce se ani nepokoušejí vlak zastavit. Střílí prostě na lidi z revolverů, pušek, a dokonce i ze sportovních luků. Někdy házejí z mostů kameny. Podařilo se nám, že se o tom zatím nepsalo v novinách, abychom zbytečně nestrašili veřejnost." Voda v čajníku se začala vařit, Haarenová spařila čaj.

„Jak dlouho ti trvalo, než ses sem dostala?"

„Dvaadvacet hodin." Na Helenu náhle dolehla únava a klesla do jedné ze dvou dřevěných kuchyňských židlí. „Vlak se plazil jako hlemýžď, nepřetržitě zastavoval, protože byly zamrzlý výhybky. Někde popraskaly mrazem i koleje…"

„Minulý týden to trvalo osmnáct hodin," řekla tiše Margareta Haarenová. „Jestli to půjde takhle dál, tak vlaky přestanou jezdit vůbec." Postavila na stůl dva hrnečky, nalila čaj a posadila se naproti neteři. Dívala se na ni přes okraj hrnečku a její zkušené oči zaregistrovaly lehké změny. Helena byla trochu jiná než před dvěma lety, kdy ji viděla naposled. Změnila se z dívky v ženu.

Heleně Goldenové bylo dvacet. Byla vysoká, štíhlá, elegantní, měla oválný obličej a jemné rysy, které zdědila po matce. Její velké hnědé oči se dívaly na svět se stálým údivem, nebo bolestí. Už ztratila svůj dřívější, dětský zvyk dívat se lidem přímo do očí. Měla světlé vlasy, určitě malinko odbarvené, trochu se zaoblila v obličeji i v prsou, ale vypadala teď lépe. Inspektorka si pozorně prohlédla Helenin štíhlý krk, po jizvě od Frazerova nože nebylo ani památky.

„Jak se cítíš?" zeptala se Margareta.

„Dobře, fakt dobře."

„Ještě jsme si nemohly promluvit o tom… co se stalo," řekla zvolna Margareta – najednou si nebyla jistá tím, jak bude Helena reagovat, ale chtěla mít všechno co nejrychleji za sebou.

„To nebyla tvoje chyba," řekla rychle Helena. „Ten chlap byl šílenec."

Jonathan Frazer byl skutečně šílenec. Když se mu nepodařilo chytit svou vlastní dceru, kterou chtěl obětovat zrcadlu, přišel k Haarenové. Inspektorka nebyla doma, tak místo ní donutil Helenu, aby šla s ním. Zavezl ji do svého domu v Kensingtonu, svlékl ji do naha a přivázal ji k zrcadlu. Haarenová ho spatřila, jak se sklání nad Heleniným nahým tělem s nožem v ruce. Všude kolem byla krev a inspektorka se domnívala, že prořízl dívce hrdlo. Margareta Haarenová mu tehdy bez váhání dvakrát prostřelila hlavu. Když do místnosti vnikla policie, očekávala inspektorka to nejhorší, ale – díky Bohu – Helena neměla vážnější zranění. Byla jen v šoku, na hrdle měla poměrně malý řez, lékaři říkali, že být rána o něco hlubší, zasáhla by krční tepnu, a to by znamenalo jistou smrt.

Helena Goldenová se pozoruhodně rychle zotavila. Fyzické zranění nebylo vážné a neutrpěla ani duševní trauma, které předpovídali psychiatři. Dokonce se vše obešlo i bez nočních můr. Za necelé dva měsíce odjela Helena na univerzitu v Edinburgu a Margareta Haarenová s ní ztratila spojení, ani na vánoce jí Helena nenapsala.

„Často jsem myslela na to, co se stalo," pokračovala Helena. „Chtěla jsem zapomenout, říkala jsem si, že to byl vlastně jenom zlý

sen.“ Pak se rozhlédla po malém bytě a dodala: „Nikdy jsem si nemyslela, že se sem ještě vrátím. To je teď pro mě poslední zkouška.“

„Hodně na to vzpomínáš?“

„Ne, vůbec ne. Přestala jsem vnímat od okamžiku, kdy mě Frazer začal svlékat. Probudila jsem se až v nemocnici.“

Margareta si povzdechla. „Víc toho skutečně nemusíš vědět.“

Helena si zamíchala čaj a zeptala se: „Ty jsi ho zabila, že jo?“

Inspektorku překvapila síla jejího hlasu. Margareta Haarenová se hluboce nadechla. Tak tohle je ta hlavní příčina, proč sem dnes Helena musela přijít. Potřebovala hovořit o tom, co se tehdy stalo. Policejní psycholog se stejně divil, že to Helena neudělala hned po té tragické události, vysvětloval to tak, že byť s určitým zpožděním se děvče dříve nebo později bude potřebovat vypovídat, má-li se skutečně uzdravit.

„Zabila jsem ho,“ odpověděla konečně Margareta Haarenová. „Ostatně, on přece zabil jiné ženy. Určitě nejméně dvě, ale obáváme se, že se nikdy nedovíme, kolik těch mrtvých vlastně bylo.“

„Proč?“

„Byl to šílenec,“ zdůraznila Haarenová a pokrčila rameny.

„Vzpomínám si na zrcadlo,“ řekla Helena a dívala se kamsi do neurčitá.

„Ano, v místnosti, kde tě našli, stálo zrcadlo. Vzpomínáš si na ně?“

Helena Goldenová se usmála. „Někdy se mi zdá, že jsem v tom zrcadle a dívám se ven. To je hloupý, že jo?“ Pak mávla rukou: „Ale nechme toho. Raději mi, tetičko, řekni, co jsi dělala, jak se ti dařilo? Máš nějaký zajímavý případy?“

KAPITOLA 28

Many Frazerová viděla odraz zrcadla v zeleně zářící obrazovce. Několikrát se jí už zdálo, že se v něm začalo něco kmitat, otočila se s křeslem a pozorně si zrcadlo prohlížela. Avšak viděla jenom pokřivený obraz mladé ženy sedící u počítače.

Many se nervózně otočila zpět k tiše šumícímu počítači a položila prsty na klávesnici. Otec ji kdysi donutil, aby absolvovala kurs pro sekretářky a podařilo se jí bez chyb napsat i padesát slov za minutu, ale to už bylo dávno. Teď měla neohebné a tlusté prsty a jimi ani rychle psát nemohla.

To, že teď použila otcův počítač, jí připadalo trochu podivné. Otec na něm zaznamenával své obchodní transakce, vedl si přehled účtů a psal dopisy. Naposledy byl počítač zapnutý před více než dvěma roky. Na disketě zůstalo několik dopisů, které otec psal zákazníkům, ale jež nikdy nebyly odeslány. Many napadlo, co by si asi ti pánové pomysleli, kdyby se dozvěděli, že Jonathan Frazer byl brutálním sexuálním vrahem. Kdyby na některé z těch dopisů odpověděla, co by asi napsala? Můj otec byl šílenec a vrah, nevěděl, co dělá?

Když Many četla dopisy, uvědomila si, jak úzký vztah měla k otci. Dopisy byly poněkud škrobené a formální, přesně takové jako on sám. Téměř ho viděla, jak je píše, štíhlé prsty na klávesnici, hledá písmena a pak stlačuje klapky ukazováčkem. Dovedla si představit, jak si nakonec čte dopisy nahlas, aby objevil chyby… Ach, byly tak přesné, tak spořádané, že se Many málem rozplakala. Dva z těch dopisů napsal dva dny před tím, než zabil dvě ženy a byl zastřelen tou policistkou. Co mohlo změnit pořádného, plachého muže, jenž se dokonce odmítal přít se svou ženou, v krutou bestii? Many se zahleděla na zrcadlo.

Ano, to zrcadlo mohlo vše vysvětlovat, tam je klíč. Kdyby se jí podařilo odhalit tajemství zrcadla, byla by na nejlepší cestě porozumět mu. A co by udělala potom? Tak dalece ještě o věci neuvažovala.

Many zaslechla, jak se otevřely dveře knihovny a potom slyšela kroky blížící se k přístěnku.

„Vy jste ale dnes vstala hodně brzo," řekla Julie a postavila na stolek vedle Many podnos.

„Některé z programů televizní univerzity začínají strašně brzo," řekla rychle Many. „A jak jste pořídila u toho vašeho advokáta?" snažila se změnit téma rozhovoru. „Nečekala jsem na vás, šla jsem spát, byla jsem unavená."

Julie si přitáhla židli a posadila se ke stolu naproti mladé ženě. „Omlouvám se, že jsem přišla pozdě, ale autobusy jezdily tak mizerně, že všichni jeli podzemkou. Když začalo odpoledne sněžit, věděla jsem, že přijdu pozdě. Snažila jsem se telefonovat, ale vaše číslo buď bylo obsazené, nebo na něm byla porucha. Pak mi na ústředně řekli, že je přerušené vedení. Prý to spraví dnes nebo zítra."

Pak Julie nalila horký čaj do dvou šálků, do Manyina hrnečku dala cukr a mléko a podala jí ho.

„Many, bylo to skutečně hrozný. Venku bylo víc lidí, než bych si myslela. Hodně jich jako já někam spěchalo, ale ostatní… postávali na rozích a kolem parků. Nebyli to jenom mladí lidé, ale lidé různého věku, různé barvy pleti, muži i ženy. Měli na sobě několik vrstev šatů a v ruce drželi nějaké sáčky. Ptala jsem se řidiče taxi, který mě vezl, a ten říkal, že to jsou obyčejní vagabundi. Normálně je takhle pohromadě nevidíte, ale ten mráz je sehnal do houfu. Kdyby spali venku sami, určitě by zmrzli. Říká se, že už jich zahynuly ne desítky, ale stovky. Takže jim nic jiného nezbývá, než si na noc sehnat nějaké přístřeší. Útulky jsou plné, tak nechali otevřené kostely a veřejné sály, ale stále jsou těch ubohejch lidí bez přístřeší stovky. Taxikář mi taky vyprávěl o případech, kdy se skupiny vagabundů vloupaly do prázdných domů a obchodů, aby se tam mohly vyspat."

„A co na to policie?" ptala se Many.

„Na ulicích je spousta policajtů – a taky vojáků. Mají údajně organizovat dopravu, ale viděla jsem, že mají zbraně." Julie si přitiskla dlaně ke spánkům. „Many, mám strach, mám doopravdy strach. A to žiju v Londýně celej život…"

„A jak to dopadlo u advokáta?" zajímala se Many.

Julie pokrčila rameny. „Nebylo to ani takový, ani makový. Ron udělal poslední vůli – což mě překvapilo – a všechno odkázal mně – a to mě překvapilo ještě víc. Myslela jsem si, že něco dá své milované matce. Advokát mě ale upozornil, že až se zaplatí všechny Ronovy dluhy, zůstane jen pár tisícovek." Julie se smutně usmála: „Neměla jsem odvahu, abych mu vykládala o penězích, které si Ron vypůjčil na financování hazardu. Ovšem věřitelé o tom vědí od

okamžiku, kdy se v novinách objevila zpráva o jeho smrti. Všichni chtějí dluhy splatit – i s úroky.“

„A zůstanou vám vůbec nějaké peníze?“ ptala se Many.

„Pokud se neobjeví další věřitel – ale i tak to bude nejspíš jen pár stovek.“

„Věděla jste, že si půjčoval tolik peněz? Byl to přece váš manžel.“

„Copak se dá někdy s určitostí říct, že toho druhého úplně známe?“ vzdychla Julie. „Copak známe my samy sebe? Myslíme si, že ano, jsme ochotni dát za to ruku do ohně. Pak se ale něco stane a musíme se rozhodnout. Viděla jsem to často, když jsem pracovala v nemocnici. Když se lidi dostanou do situace život, nebo smrt, nebo pokud se už nedá nic dělat, pak jsou schopni provádět nejpřekvapivější věci. Nikdy nevíme, co sami uděláme… takže jak můžeme vůbec odhadnout, čeho jsou schopni druzí,“ usmála se trpce Julie. „Ron byl hazardní hráč.

Přišla jsem o všechno – o šaty, klenoty i dům, jen aby mohl financovat svoji vášeň. A pokaždé, když hodně prohrál, přísahal, přísahal a přísahal, že už nebude hazard hrát. Někdy dokonce slib splnil… na den, na dva … Když jsem dostala tohle zaměstnání,“ pokračovala Julie, ale mluvila spíše pro sebe, „tak mi Ron tvrdil, že už toho nechal, jednou pro vždy. Tolik jsme toho ztratili a tohle byla šance začít znovu. Přemluvil mne, abych prodala dům, ale většina z těch peněz šla stejně na dluhy. A i když se pořád zapřísahal, že už nehraje, byla jsem v hloubi duše přesvědčená, že lže.

Nikdy jsem po tom ale nepátrala. Kdybych to udělala, přišla bych o něj. A já jsem nechtěla – Bože, odpusť mi to – o Rona přijít. Tolik jsem toho už v životě ztratila a on byl to poslední, co mi zůstalo.“

Many uchopila její ruku a stiskla jí prsty. „Teď už to je, Julie, pryč. Je načase začít znova.“

Julie se zhluboka, přerývaně nadechla a pokusila se o úsměv. „Máte pravdu. O mrtvém jen dobré… ale když vám tolik ublížil…“ Náhle zmlkla a do tvářejí stoupl ruměnec. „Promiňte mi to, Many… nemyslela jsem tím… prostě jsem neuvažovala…“

„Mám na tatínka velmi hezké vzpomínky… ale muž, který mi způsobil tohle, to už nebyl můj otec.“

Julie se vděčně usmála a řekla: „Povězte mi, co děláte.“ Bylo vidět, že chce změnit téma.

„Dohromady nic. Jen si hraju s počítačem, abych zjistila, jak pracuje. Když si vyberu některý z kursů televizní univerzity, musím umět psát zprávy a eseje.“

Zmlkla, když se ozval melodický hlas zvonku ve vstupní hale. Julie se podívala na hodinky. Bylo půl desáté.

„Čekáte někoho?“

„O nikom nevím.“

Many jela za Julií do haly. Automaticky otočila klíčem v zámku a strčila ho do kapsy, Julie vytáhla zástrčku a otevřela dveře.

Ve vchodu stál Janoš Ujvary. Na kožešinovém límci teplého zimního pláště se jasně třpytily sněhové vločky.

„Odpusťte mi, prosím,“ řekl a protáhl se kolem Julie do haly. „Pokoušel jsem se telefonovat, ale vypadá to, že vedení není v pořádku.“ Ujvary hovořil k Many.

„Chodíte na návštěvy pokaždé tak brzy ráno?“ zeptala se Many.

Tvářil se, jako by přeslechl jízlivou otázku a pokračoval: „V jedenáct hodin mi letí letadlo. První za tři dny. Musím ho za každou cenu chytit, ale rád bych ještě uzavřel ten obchod.“

„To jsem nevěděla, že my dva máme uzavírat nějaký obchod,“ přerušila ho Many. Mužík s ostrými a špičatými rysy, s tenkými rty a studenýma, mrtvýma očima jí připomínal krysu. Projela kolem Ujvaryho do obývacího pokoje. Ujvary šel za ní, stáhl si kabát, ale Julie se ani nepohnula, aby jej od něho převzala. Ošetřovatelka si stoupla mezi dveře se zkříženými pažemi a Many se v křesle pootočila, aby viděla Ujvarymu do tváře.

Ujvary se usmíval, ale úsměv jeho rtů nezasáhl oči, ty zůstaly chladné a nehybné.

„Slečno Frazerová, jde mi o to zrcadlo,“ řekl klidně.

Many mu neméně klidně odpověděla: „Od té doby, co jsme spolu hovořili naposledy, jsem tu věc prozkoumala.“ Mluvila zvolna, pečlivě volila každé slovo. Předpokládala totiž, že chce-li Ujvary to zrcadlo tak naléhavě, musí něco vědět o jeho kouzelných vlastnostech.

„V otcových záznamech jsem nic nenašla. Není tam ani zmínka o tom, že bylo zrcadlo koupeno, ani že bylo odněkud přivezeno.“ Pak se Many krátce odmlčela a řekla s lehkým úsměvem: „Takže jsem nenašla záznam, že by s vámi byl otec v obchodním styku.“

Ujvary seděl v křesle s vysokým opěradlem, přes ramenní operu měl přehozený těžký zimní plášť. „Myslím, že jsem vám už řekl, že

jsem s vaším otcem obchodoval jen za hotové peníze – z jistých důvodů. Proto nemůžete žádné záznamy najít…“

„Otec byl ale skutečný puntičkář, pane Ujvary. Zapisoval si jméno každého, s kým obchodoval, včetně těch, s nimiž obchodoval za hotové peníze. Ale v tom seznamu vy nejste. Takže, kdo vlastně jste, údajný pane Ujvary?“

Mužík se naklonil dopředu, přitiskl dlaně k sobě, zvedl si je před ústa, skoro to vypadalo, jako by se chtěl modlit. Dosti dlouhou dobu si Many prohlížel, než se konečně znovu opřel do křesla a povzdechl.

„Slečno Frazerová, myslel jsem si o vás, že budete přece jen rozumnější.“

„Myslím, že jsem rozumná.“

„Přišel jsem si pro svůj majetek.“

„V tomto domě ale není nic, co bývám patřilo.“

„To zrcadlo je moje,“ odpověděl téměř šeptem. „Jestliže vám jde o peníze, jsem ochotný se s vámi dohodnout.“

„O žádném zrcadle nevím,“ lhala Many. Ujvary náhle vyskočil z křesla, a obě ženy se lekly, když vykřikl: „Slečno Frazerová, tohle není dětská hra!“

„Pane Ujvary, myslím, že byste měl jít.“ Mužíček udělal dva kroky k Many. „Julie, zavolejte policii.“

„Telefon nefunguje, slečno Frazerová,“ zasyčel Ujvary. Podíval se přes rameno na Julii a potom se se zlým úsměvem obrátil k Many. „Dobře, slečno Frazerová, já tedy půjdu. Ale pro zrcadlo se vrátím. Vezmu si to, co mi patří.“ Potom dodal zcela klidným hlasem: „Bylo to opravdu velmi příjemné…“ Sáhl do kapsy, položil na stůl navštívenku, otevřel trhnutím dveře a vyšel ven, do mrazivého rána. Vítr zahnal do haly vířící sněhové vločky, které na mramorové podlaze okamžitě roztály. Pak Ujvary přibouchl dveře.

Many přejela na křesle k oknu a zahlédla odjíždět Ujvaryho auto, které řídil šofér v tmavé uniformě. Ve vzduchu kroužil bílý obláček výfukového dýmu.

„Mluvil ten člověk o zrcadle, které je v knihovně?“ ptala se ošetřovatelka.

Many pokrčila rameny. „Nevím, a ani to nechci vědět. Každopádně pan Ujvary nemá právo se takhle chovat.“

„Proč mu to zrcadlo nedáte? Co je na něm zvláštního?“

„Vůbec nic. Absolutně nic. Je to jen starý skleněný krám.“

„On ho ale chce.“

„To je pravda. Zajímalo by mě proč,“ řekla Many velmi tiše a otočila se od okna. „Julie, toho chlapa mi už nikdy nepouštějte do domu. A pokuste se zjistit, kdy opraví tu poruchu na telefonu. Jestli se pan Ujvary vrátí, zavolám policii.“ Pak se Many rozjela ke dveřím. „Budu v knihovně.“

Julie Haighová čekala, až za Many zaklaply dveře. Pak se vrátila ke stolu v hale a zastrčila si do kapsy Ujvaryho vizitku – připadala jí studená a slizká.

KAPITOLA 29

Emanuela Frazerová projela ztemnělou knihovnou. Běhat… tančit… procházet se…

Obrazy, které viděla v zrcadle, byly tak živé, tak jasné. Opět se jí vrátily staré deprese a smutek z toho, že je zmrzačená. Domnívala se, že se se svým osudem během dvou uplynulých let smířila, leč to, co viděla v zrcadle, znovu otevřelo staré rány. Uvědomila si, že bolest, kterou cítí, je stále stejná. Nyní, jako před dvěma roky, kdy se dozvěděla, že už nebude nikdy chodit.

Co jí ukázalo zrcadlo: obrazy z minulosti, obrazy toho, co bylo… nebo snad co by mohlo být?

Zrcadlo mělo úžasnou moc, mohlo zabíjet a mrzačit. Snad mohlo také léčit.

Many už téměř dojela k přístěnku, kde stálo zrcadlo, když prudce zastavila, otočila křeslo a vrátila se zpět ke dveřím. Chvíli váhala, protože si uvědomila, že téměř porušila zásadu, kterou jí vštěpovala Julie: nikdy za sebou nezamykat dveře, ani od koupelny ne. „Kdyby se vám něco stalo, třeba kdybyste spadla a zranila se, trvalo by to velmi dlouho, než bych se k vám dostala."

Krátké váhání následovalo rychlé rozhodnutí. Many otočila klíčem v zámku.

Počítač stále bzučel. Obrazovka monitoru slabě zářila a její světlo se odráželo ve špinavém, mastném skle zrcadla. V naprostém tichu šumění počítače znělo hlasitě a skoro hrozivě. Už se chystala, že ho vypne, když si všimla, že se na obrazovce cosi mihlo. Ohlédla se na zrcadlo, ale neviděla nic kromě svého pokrouceného obrazu na zašlém povrchu. Pak se otočila k obrazovce a spatřila, že se na ní objevují nepatrné tmavé body – snad zlomky dávno vymazaných písmen.

Porucha? Virus?

Počítač nezapnuli přes dva roky, takže se mohl klidně porouchat, stál ve studeném přístěnku, možná ho poškodila zima, nebo s ním neopatrně zacházeli při stěhování.

Nyní byly části obrazovky světlé a prázdné, ale zdálo se, že monitor stále běží. Pojednou se roztroušené body na obrazovce začaly skládat do tvarů písmen.

D…e…j…m…i…j…í…s…t.

Dej mi jíst.

Když se Many obrátila zpět k zrcadlu, spatřila v něm přelud ženy s havraními vlasy. Kolem jejího těla světélkovala zář z obrazovky počítače. Žena byla nahá a upřeně si Many prohlížela.

Ještě včera přelud Many vyděsil, nyní cítila zvědavost.

Přejela k zrcadlu a zadívala se do hlubokých, tmavých očí záhadné ženy. Ta poklekla, její hlava se dostala na úroveň Manyiny. Ústa se pohybovala a téměř neslyšitelně prosila: „Dej mi jíst. Osvoboď mne!“

Many si stáhla z těla silný vlněný svetr. Když rozpínala knoflíky na teplé flanelové blůze, třásly se jí prsty. Strhla blůzu a hodila ji na podlahu. Na nahém těle jí chladem naskočila husí kůže. Bradavky prsů napínaly jemnou látku podprsenky, byla vzrušená.

Pak Many uchopila ostrý kuchyňský nůž – tentýž, jímž se už jednou pořezala – a přitiskla špičatý hrot k modré žíle, prosvítající jemnou pokožkou levé paže. Bez váhání, aniž by přemýšlela, co dělá, si vrazila ostří do žíly a táhla. Bolest byla příšerná, nepopsatelná a rána pálila jako oheň. Z prořízntuté žíly proudila tmavá, horká krev, tekla na sklo a tam, kde se ho dotkla, sklo zasyčelo. Vzduch naplnil její těžký pach. Many po tvářích tekly proudy slzí, po bradě krev, jak se bolestí kousla do rtu. Many Frazerová se předklonila, přitiskla krvácející paži ke špinavému sklu… a krmila ženu v zrcadle.

Tmavovláska přitiskla tvář k rozříznuté paži a sála krev, jako dítě saje mléko z matčina prsu. Její malý, špičatý jazyk se dotkl rozříznuté žíly.

Many téměř vzápětí přestala vnímat krutou bolest, jediné, co cítila, byl hrubý jazyk, který drásal, škrabal a olizoval hluboce zející ránu v paži.

Many se nahnula dopředu, opřela se pravou rukou o zrcadlo, hlavu položila na sklo a zavřela oči. Cítila na svém těle ústa oné tajemné ženy, byla vlhká a teplá, cítila pohyb jejího jazyka na paži, po níž stékaly praménky krve. Najednou ucítila, jak se jí svírají břišní svaly, cítila vzrušení a tíži svých prsů, začala přerývaně dýchat.

Pak sání na její paži naráz přestalo a Many otevřela oči. Uviděla tajemnou ženu, jak na ni upřeně hledí velkýma vyzývavýma očima. Přitiskla tvář na sklo, rty pootevřené. Many ucítila, jak se měkký jazyk dotkl jejích rtů, potom brady, olízl krev z prokousnutého rtu.

Náhle Many dospěla k orgasmu, jenž byl tak silný, že ji srazil dozadu do křesla. Přitiskla si ruce na ňadra a laskala si tvrdé, vztyčené bradavky, cítila neobyčejně silné stahy hluboko uvnitř klína.

Když Many znovu otevřela oči, viděla, že zrcadlo potemnělo, přelud zmizel. Byla vyčerpaná, jako by vášnivě promilovala celou noc. Někde hluboko zasunutá ve vědomí probleskla myšlenka, že by se měla stydět za to, co se stalo. Odmítla ji: takovou rozkoš by nemohlo způsobit nic, co by patřilo do říše zla.

Potom si Many vzpomněla na myšlenku ze Shakespearova Hamleta, že pouze lidská mysl činí z věcí dobré či špatné. Podívala se na svou paži na místo, kde si prořízla žílu. Rána ale zmizela, zůstala jenom tmavá rýha. Many se zase vrátila k Hamletovi. Hodí se jeho myšlenka i na zrcadlo? Co když zrcadlo pouze odráží to, co si lidé přejí? Pokud je někdo používal s temnými úmysly, pak odráželo zlo. A přistoupí-li k němu bez zlého úmyslu? Pak by snad odráželo dobro?

A co říkalo zrcadlo o jejím otci?

Many si natáhla svetr a upřeně zírala na ohromnou skleněnou tabuli. Myšlenky se jí mátly: nejprve se domnívala, že se zrcadlo otce zmocnilo a potom ho zničilo. Možná že to tak skutečně bylo. Jí ale zrcadlo vyléčilo rány, dalo jí nepoznanou rozkoš… a v zrcadle objevila i sliby, náznaky, co by se mohlo stát. Co tedy ztělesňovalo zrcadlo? Dobro nebo zlo?

Nechť jí pomůže Bůh, ona sama na tuto otázku neznala odpověď.

Dost možná, že právě sliby si zrcadlo chystalo své oběti. Možná že jim nejprve ukázalo zázraky a ošálilo je. Zrcadlo přece otce změnilo v sadistického vraha, copak mu asi slíbilo?

Nebo snad Many příliš věřila obrazům, které jí naznačovaly, že by mohla opět chodit? Byla by schopná někoho zabít, aby se tento slib stal skutečností? A kdyby existovala sebenepatrnější naděje, že bude znovu chodit, nevraždila by?

Ano! Ne! Možná!

Many zoufale potřásla hlavou, položila si dlaně na spánky a odvrátila se od zrcadla. Byla zmatená, tak zoufale zmatená.

Když odjížděla od stále zapnutého počítače, všimla si, že na monitoru se dosud blýskají nějaká písmena. Podívala se pozorněji. Na obrazovce svítila věta:

Dej mi jíst.

Od domovních dveří se ozvalo neočekávané, hlasité žuchnutí. Julie Haighová vyšla z kuchyně a spatřila, že na leštěné podlaze leží tlustý svazek dopisů. Udiveně zavrtěla hlavou a zvedla je. Postavila se ke stolu a začala dopisy třídit. Ve svazku byly nabídky firem, magazíny *Time a Reader's Digest,* účty od společnosti VISA… a také dopis adresovaný jí.

Překvapeně se na něj podívala. Velmi málo lidí znalo její adresu a z těch, kdo ji znali, by jí sotva někdo napsal. Kamarádky z nemocnice raději telefonovaly.

Julie tušila, že v dopise bude špatná zpráva. Otevřela obálku a viděla, že je dopis napsaný na silnějším papíru. To může být jedině od advokáta. *„Finanční společnost ve vnitřním Londýně."*

Teď už věděla, že to bude velmi špatná zpráva. Neměla odvahu si dopis přečíst, zasunula ho do kapsy a zamířila do kuchyně. U dveří do knihovny se zastavila a poslouchala, ale uvnitř bylo úplně ticho, předpokládala, že Many pracuje na počítači. V kuchyni nejprve postavila čajník na vařič a pak rozevřela složený list papíru.

„Vážená paní Haighová, byli jsme uvědomeni… máme velmi nemilou povinnost… litujeme, že Vás musíme informovat… za těchto okolností…"

Cítila skoro fyzickou bolest, když ta slova četla. Písmena se jí míhala před očima, samozřejmě že věděla, že si Ron půjčuje peníze, ale netušila kolik. A tolik sliboval… Lhal, a to bolelo nejvíc.

„Dvacet tisíc liber."

Suma na samém konci dopisu jí vyrazila dech. Byla napsána velkými číslicemi a ještě podtržena. Následoval odstavec, jenž pravil, že společnost lituje, že pan Ronald Haigh zemřel a vyjadřuje nejhlubší soustrast. Nicméně dluh – podle smlouvy, kterou podepsal pan Haigh – přechází po jeho smrti na nejbližší příbuzné. Proto musí společnost žádat paní Haighovou, aby co nejdříve, nejpozději do pátku 5. února, dlužnou částku uhradila. Julie se podívala na kalendář: středa 27. ledna. Pátého února bude za necelý týden. Kde sežene tak rychle dvacet tisíc liber?

Julie si přitiskla ruce k tělu, aby se nezačala třást, přistoupila k oknu a dívala se ven, do zahrady utopené v bílých závějích. Viděla roh staré přestavěné stodoly, kde propadl Ron světlíkem a zahynul. Co by se dělo, kdyby se býval nezabil? Půjčoval by si dál peníze, dělal by stále větší a větší dluhy, až by nakonec ta finanční společnost ztratila trpělivost a chtěla by je zpět? A co by pak udělal

Ron? Jak by mohl splatit dluh? Věděla, co by udělal? Už byl ve vězení za krádež. V tom okamžiku ho začala nenávidět. Nenáviděla ho tak hluboce, jak si nikdy nemyslela, že dokáže.

A byla ráda, skutečně ráda, že byl Ron mrtvý. Chtěla začít znova… ale teď nemohla, alespoň ne do doby, než zaplatí dluh.

Dvacet tisíc liber!

Julie se dotkla studenými prsty navštívenky v kapse. Viděla před sebou Ujvaryho zkřivenou tvář, viděla jeho slizký, krutý úsměv, slyšela jeho slova: „Za to zrcadlo jsem ochotný velmi dobře zaplatit.“

Julie se až lekla. Rychle navštívenku zmačkala: jak jen mohla na něco takového pomyslet!

KAPITOLA 30

V ulicích rostlo napětí. Někteří lidé byli jednoduše k politování, z dalších šel strach, ale byli i takoví, kteří Ritu rozčilovali. Rozčiloval ji ale především systém, který se nestaral o lidi.

Rita se dostala na ulici před osmi nebo devíti léty. Byla to její vlastní chyba, nikoho neobviňovala, jen sebe. Rychle za sebou prošla řadou zaměstnání. Měla totiž prořízнutou pusu a barevná děvčata s prořízнutou pusou to neměla v Británii ministerské předsedkyně Thatcherové zrovna snadné. Později se sice situace trochu změnila, ale to už jí nebylo nic platné. Firmy, u kterých žádala o zaměstnání, byly velmi opatrné a když viděly, kolik už vystřídala míst, nikdo nechtěl riskovat. Nejprve ztratila práci, potom byt a potom… klesala stále více a více ke dnu. Už si myslela, že to nemůže být horší, ale mýlila se.

Na ulici si ale zvyknete. Nejprve musíte poznat pravidla a pak se dá přežít. A nikdo se nestará o to, jakou máte barvu pleti. Musíte si hledět sám sebe, vyhýbat se trablům a policajtům. A dávat si pozor na blázny.

Večer pravidelně přijížděla dodávka s hrnci teplé polévky, takže si mohl být každý jistý, že bude mít nejméně jednou denně teplé jídlo. Když se někomu podařilo vyžebrat pár liber, mohl si dopřát i nocleh a teplé jídlo v některém útulku. A to už byl vrchol blaha: jídlo, teplo, bezpečná postel, ze které vás nemohli vyburcovat uprostřed noci. Ale teď v téhle strašné zimě už nebyly bezpečné ani útulky.

Sociální služby, beztak napjaté na maximum, se zhroutily hned na začátku. V útulcích se obyčejně dodržovalo nepsané pravidlo, že neberou opilce, narkomany, blázny a vůbec lidi, s nimiž jsou potíže, teď ale neodmítali nikoho. Brali tolik ubožáků, kolik bylo možné.

Ty, kteří zůstali na ulici, obvykle ráno našli zmrzlé na kost. Rita dokonce slyšela, že počet mrtvých mezi tuláky přesáhl několik tisíc, ale nevěděla, jestli to je pravda. V místnostech, v útulcích, kde dříve spal tucet lidí, se teď tísnilo třicet i čtyřicet nocležníků. Spali na podlaze, na schodech, v židlích, na stolech.

Nejhroznější bylo, že se nikdo vcelku o nic nestaral. Pokaždé, když Rita poslouchala zprávy, slyšela tutéž starou písničku: vláda dělá, co

může. Ve skutečnosti ale vláda nedělala vůbec nic! Život na ulici se redukoval na prostou otázku… přežít, nebo zahynout.

Dnes ale Rita měla přece jenom štěstí, sehnala lůžko v noclehárně. V poslední době se necítila dobře, trápily ji žaludeční křeče a bolesti hlavy. Věděla, že se s ní něco děje. Proto z noclehárny ani neodcházela, pomáhala s různými pomocnými pracemi, prostě se snažila být užitečná, což bylo velmi důležité, nemusela totiž do fronty, která se začala tvořit už záhy odpoledne, i když útulek otevírali teprve večer. Šla si lehnout hned po večeři. Podařilo se jí zabrat postel vedle trubek ústředního topení, takže se jí bude dobře spát, nebude se v noci třást zimou.

Rita se před spaním nesvlékla, protože nehodlala přijít o šaty. Vyzula si jen boty, svázala je tkaničkami k sobě a jednu tkaničku si přivázala k zápěstí. Potom boty strčila pod polštář. Pro lidi na ulici byly důležité dvě věci – dobrý kabát a pevné boty. Rita už žila na ulici osmý rok a přes boty byla znalec. Nejlepší jsou pánské boty, jsou důkladnější a déle vydrží. Uložila se na palandu kysele čpící potem, přetáhla si přes hlavu přikrývku, omotala si ji kolem brady, takže jí sotva vykukovaly oči a nos. Rychle se zahřála, od podlahy stoupalo teplo a poprvé po týdnech ji přestaly bolet klouby. Za několik minut se jí oči zavřely, tak byla vyčerpaná.

Spala beze snů. V noci ji probudil podivný zvuk. Budova praskala ve švech, původně byla určená pro šedesát lidí, ale dnes v noci jich tu musely být nejméně dvě stovky. Rita ani nemusela otevírat oči a přesně věděla, co se děje. Do noclehárny přicházely další ženy, šťastné, že dostaly místo. Dupaly těžkýma botama po podlaze pokryté linoleem. Slyšela jejich tlumené hlasy a hlasitý křik z mužské noclehárny o poschodí výš. Rita se přivřenými víčky dívala na ty ženy kolem. Některé znala léta, vídala je často ve městě, ale dnes tu bylo i plno neznámých žen. Mezi lidmi bez přístřeší se v posledních létech, a zejména v posledních měsících objevilo mnoho nových tváří. V zimě byly zavřeny stovky továren a podniků, a proto vzrostla nezaměstnanost. Některé rodiny hledající práci se rozdělily, jiné se rozhodly všechno prodat a přestěhovat se do města. Doufali, že tu najdou práci… zanedlouho zjistili, že není ani tady. Hodně lidí ztratilo úplně všechno, skončili na ulici, neměli ani práci, ani kam složit hlavu.

V útulku bylo v noci hodně mladých žen: sotva dvacetileté, hubené a bledé, se široce rozevřenýma očima, z nichž vyzařovalo zoufalství.

Bylo mezi nimi i děvče – nemohlo jí být víc než sedmnáct – a chovala v náručí malý raneček – kojence.

Rita se obvykle o ostatní lidi nezajímala, člověk si prostě rychle zvykl, že se má starat jen sám o sebe, ale pohled na mladinkou matku s dítětem ji rozzlobil. Chtěla křičet a volat, protestovat. Tohle přece není v pořádku, tohle přece není správné! To se nehodí do posledních let dvacátého století a do jedné z nejbohatších zemí světa. Přece není možné, aby matky s dítětem musely hledat přístřeší v téhle prašivé noclehárně… a co by se stalo, kdyby neměly štěstí a nenašly nic?

Rita se dívala, jak si dívka sedá na tvrdou postel, balí dítě do kabátu a lehá si k němu. V ložnici už opět zavládlo ticho, a tak Rita slyšela, jak dítě mlaská a saje z matčina prsu.

Sama dítě nikdy neměla a byla ráda. Kdysi mívala i několik milenců současně – bílých i černých – ale brzy toho nechala. Spávala už jen s jedním a dávali si pozor, brala antikoncepci. Teď, ačkoli bez peněz, by si občas ráda nějakého mužského dopřála. Mohla by přece vypadat daleko lépe, kdyby o sebe trochu dbala. Nedostatek jídla a těžký život ji poznamenaly, ale stále byla dost hezká. Z barvy pleti a rysů obličeje bylo zjevné, že pochází ze západní Indie. Když spala s muži, vždy trvala na tom, aby používali kondom, nechtěla přijít do jiného stavu, natož riskovat něco ještě horšího. Přivést dítě do bídných poměrů hodlala. Měla co dělat, aby se postarala sama o sebe. Rita ještě jednou pohlédla na mladou matku s děckem a napadlo ji, proč se vlastně někdo o dítě nepostará?

Protože to je každému úplně jedno!

Rita usnula, ale byl to neklidný spánek. Zdálo se jí, že se zoufale snaží zachránit dítě – své vlastní dítě – před ječící a hučící sněhovou bouří. Bouřlivý vítr rval děcku přikrývky z těla, za chvíli bylo docela nahé, na větru a mrazu, vydané na pospas zuřícím živlům. Dětské tělíčko zmodralo a potom zmrzlo, ztvrdlo jako kámen…

Rita se probudila, vzbudil ji šestý smysl, který si vypěstovala na ulici… Zkušenost jí radila být zticha, nehýbat se a neotvírat oči, dokud nezjistí, co se děje.

V ložnici bylo ticho – ale ne úplné, bylo slyšet, jak dvacet žen oddechuje, vzdychá, chrápe a funí. V jednom místě se však najednou ozval trochu jiný zvuk. Rita se opatrně otočila.

Tam!

Chvíli jí trvalo, než na to přišla. Ano, někdo nepochybně sál nějakou tekutinu. To bude asi to dítě, které matka kojí. Rita se usmála a otevřela oči.

Chvilku trvalo, než ve slabém světle žárovky rozpoznala, co se děje. Zvuk docela jistě přicházel z místa, kde spala matka s nemluvnětem… ale proč vlastně ta matka stojí… a proč…?

Rita se opřela o loket a poznala, že se nad dítětem nesklání matka.

Nad postelí stála neznámá žena: vysoká, dobře oblečena, s dlouhými, světlými vlasy. Snad sociální pracovnice? Policistka? Pracovnice útulku? A co vlastně dělá?

Rita potichu vstala, přikrývku těsně ovinutou kolem těla.

Porušila první pravidlo ulice: Chceš – li přežít, ničeho si nevšímej! Boty držela pevně za tkaničky, přikrývka na ní visela jako pláštěnka, když se pomalu šourala mezi postelemi.

Do ničeho se nemíchej! Běž pryč! Na nic se nedívej!

Blondýna se nakláněla nad úzkou postelí, drahý plášť se jí otevřel, jak rohem zachytil za okraj postele. Teď se najednou ozývaly zvuky sání hlasitěji, zřetelněji a místnost naplnil jakýsi ostrý, silný pach.

Rita se zastavila a žena se světlými vlasy se na ni náhle podívala.

Hary bylo přesně sedmnáct, když zjistila, že je v jiném stavu. A ani ji to příliš nevyvedlo z míry. Věděla, kdo je otec jejího dítěte, znala jeho adresu a Mark ji přece má rád, alespoň jí to opakoval pokaždé, když pronikal hluboko do jejího těla. Mark odejel z Cardiffu do Londýna hledat práci, takže mu při nejbližší příležitosti napsala, že asi bude šťastným otcem. Ve druhém dopise mu to potvrdila. Ani najeden z dopisů neodpověděl, což celkem nevadilo, protože bydlela doma a matka jí stejně otevírala všechnu poštu.

Pak už byla Hary těhotná čtvrtý měsíc a začínalo to být vidět. Prsy se jí nalévaly a bříško zaoblovalo. Tehdy se vydala za Markem, doma oznámila, že stráví víkend s přáteli, ale v 6.20 nasedla na nádraží v Cardiffu do vlaku do Londýna. V kapse měla osmdesát liber a v malém zavazadle šaty na převlečení. Víc nepotřebovala.

Mark sehnal dobrou práci a postará se o ni. Byl o sedm let starší, solidní, vyrovnaný, dalo se mu věřit. Rodičům se ani nezmínila, že je v jiném stavu, byli přísní a hluboce nábožensky založení, takže neuměli omlouvat chyby druhých.

Věděla, že by jí neodpustili… zvlášť proto, že přivedla rodinu do hanby.

Kolem třetí hodiny ranní Hary dorazila do Londýna. Vlak měl vzhledem k počasí a zamrzlým výhybkám velké zpoždění. Musela také dvakrát přesedat. Markovi oznámila, že přijede, napsala mu čas příjezdu vlaku, ale nevěřila, že bude na nádraží čekat. Při takovém zpoždění? Skutečně na nádraží nebyl a ona byla jen trošku zklamaná.

Taxíky nejezdily, veřejná doprava nefungovala a nosič – byl na nádraží ve službě jenom jeden – jí doporučil, ať přespí v čekárně. Tam alespoň bude v bezpečí. V čekárně se poprvé setkala s lidmi bez přístřeší. Seděli namačkaní v jednom houfu, aby se zahřáli. Hary je pozorovala, částečně soucitně, částečně s odporem. Uvažovala, jak je možné, že někteří lidé spadnou tak hluboko na dno.

Ráno se vydala na adresu, kterou dostala od Marka. Trvalo to dlouho, skoro čtyři hodiny, i když byla neděle a v ulicích téměř žádný provoz. Před svítáním však sněžilo, sníh ležel na zledovatělém povrchu a všude bylo neuvěřitelně kluzko. Než se dostala k domu, kde Mark bydlel, byla úplně vyčerpaná. Žena, která jí otevřela dveře, nejprve chvíli přemýšlela, kdo je Mark Ford, pak zavrtěla hlavou a řekla: „Ten tady bydlel před kolika týdny, ale jen pár dní. Vzpomínám si na to jméno, protože sem přišly nějaké dopisy. Jste příbuzná?“

Hary, unavená a zmatená, přikývla: „Ano, jsem jeho sestra.“

Žena zmizela, děvče nechala stát u dveří. Pak se vrátila a v ruce měla všechny dopisy, které mu Hary poslala. Ani jeden nebyl otevřený.

Když odcházela, pochopila, že se všechno změnilo, uvědomila si, že se naprosto a navždy mění její život. Vždycky se na něco těšila, vždycky měla něco hezkého před sebou. Teď nezůstalo nic.

Následující dny a týdny připomínaly noční můru, špatný sen, který nikdy nekončí, stále pokračuje. Týdny do porodu byly zlé, zoufale hledala práci, žila ve špatných podnájmech, spala tam, kde to šlo. Jediné, co ji udržovalo naživu, bylo dítě. Dítě znamenalo budoucnost. Žebrala, kradla, prodávala se, aby přežila a když nastal čas porodu, jednoduše šla do nejbližší nemocnice, sedla si v čekárně na židli… a omdlela.

Probudila se až na sále. To už z ní odcházela plodová voda a měla bolestí.

Dva dny po porodu z nemocnice zmizela i s dítětem. Předtím ukradla jiné rodičce hromádku dětského prádla. Žádné výčitky svědomí neměla, konec konců kradla pro dítě.

Teď už byla druhý týden na ulici. Jestliže jí život před porodem připadal jako noční můra, nyní prožívala hotové peklo. Byla na tom tak špatně, že se odhodlala spojit se s rodiči v Cardiffu. Napsala jim dopis. Psala, že je v Londýně a že je šťastná. Ale možná že se bude muset vrátit domů, protože sama přežít nemůže. Nemá dost jídla, je slabá, nemůže kojit, od doby, kdy utekla z nemocnice, stále krvácí. Takže se bude muset vrátit.

Ale situace jako by se zlepšovala, dnes sehnala nocleh v lepším útulku. Snad je to dobré znamení. Dostala najíst, v noci se dobře vyspí, a to pomůže jí i dítěti. Ráno zatelefonuje do Cardiffu a odpoledne pojede domů.

Krev ji zlákala.

Hustá a tmavá krev. Krev vonící novým životem a porodem. Její vůně pronikla starou budovou a vytryskla do studené noci jako záře neviditelného světla.

Právě míjela budovu, kráčela opatrně po namrzlém chodníku, když ji zastavila vůně krve. Stanula uprostřed ulice, zaklonila hlavu, zavřela oči a dychtivě sála vůni krve. Vychutnávala ji, cítila život.

Šla za vůní krve tam, odkud přicházela.

V Ritině hrdle zamrznul výkřik.

Žena, která se na ni dívala, nebyla člověk. Bílou pleť měla potřísněnou temnou krví, ze zubů jí visely kusy lidského masa. Syčela na Ritu a z jejího špičatého jazyka kapaly krvavé sliny.

Na posteli leželo Haryino tělo. Bylo prořízнuté od hrdla až ke klínu, šaty i maso roztrhané, střeva a bílé kosti se prodíraly tkání. Jen tvář byla nedotčená, vypadala, jako by spala, lehce se usmívala, jako by zemřela v okamžiku, kdy snila klidný sen.

Ten zvuk, jenž Ritu vzbudil, vydávala ona světlovlasá žena, když chlemtala krev z roztrženého hrdla dítěte.

KAPITOLA 31

Krev ji přitahovala.

Těžká vůně krve, vonící životem.

Tělesná schránka, v níž tkvěla, sledovala vůni krve až k jejímu zdroji, zhluboka se jí napila. A dostala ještě něco navíc, krev novorozeněte, ženy a panny.

Vzpomínala, kdy naposledy ochutnala maso a krev dítěte. Stala se po ní tak nesmírně silnou. Téměř prolomila své křišťálové vězení.

Potřebovala čas na rozmyšlenou. Obvykle ji chtíč po krvi zatemnil mozek. Kdyby neměla krev, která ji oživovala, upadla by záhy do apatie a takový stav mohl trvat celá staletí, podle měřítek, jimiž měřili čas lidé. Krev jí vrátila život, ale ona touha po krvi byla strašná. Potřebovala další krev a potřebovala ji často.

Přikázala lidskému tělu, jež ovládala, aby začalo zabíjet opuštěné lidi, ty, které nebude nikdo ani hledat, ani postrádat. Takoví lidé, kteří žili na pokraji společnosti, existovali v každém věku, v každé generaci. Kdysi – v dobách své slávy – se mohla sytit krví opuštěných dosytosti. Lidstvo vysoce oceňovalo svou vlastní rasu, domnívalo se, že je rovno Bohům, leč životy jiných pro ně byly bezcenné.

Ale i ve své době byla vždycky velmi opatrná, aby si brala jen životy těch, kteří byli zapomenuti.

Vzpomínala si na dobu, kdy byla mocná, kdy lákala a sváděla lidi sliby nesmrtelnosti. Tehdy se velmi přiblížila tomu, aby unikla ze svého skleněného vězení, tak blízko. Ale lidé podlehli chtivosti a hlouposti. Přivedla jejich sourozence k moci. A strašně na to doplatila. To se už nesmí opakovat. Ne. Víckrát se to nesmí stát.

Panenská krev dítěte jí opět dodala sílu, vrátila jí schopnost jasně uvažovat.

Shromáždila nitky síly, možná že už nadešel čas, aby z nich utkala tkanivo své magické moci. Ona. Ďábelská vidina.

KAPITOLA 32

Kolem oltáře se zvolna pohybovalo dvanáct nahých lidí, naprosté ticho přerušoval pouze pleskot nahých chodidel po leštěných prknech podlahy a přerývaný dech. Na kamenné desce ležel Janoš Ujvary, paže zkřížené na prsou, špičky prstů na ramenou, tmavé oči široce otevřené. Už vůbec nevnímal místnost, v níž ležel, necítil pach potících se těl, vnímal jedině sílu pronikající do jeho těla. Hmatatelná energie, jež vyzařovala z těl *Následovníků*, kteří mu předávali svou sílu.

Ujvary hluboce vydechl, soustředil se na tlukot svého srdce, zpomalil jej a dosáhl kritického bodu. Jeho mozek v důsledku nedostatku kyslíku utlumil vnímání. Ujvarymu před očima tančila pestrobarevná světla, viděl přeludy, z podvědomí se mu vynořovaly neznámé obrazy a zvuky. Konečně zahlédl tvář, kterou hledal. Tam!

Tvář oné světlovlasé ženy, jež se vynořila v jeho paměti, viděl poprvé ve Frazerově domě a podruhé, když zavraždila černocha. Zapamatoval si tu tvář a pokusil se vybavit si další skutečnosti.

Ujvary, jako všichni mocní okultisté, měl vysoce vyvinutou vizuální představivost. Byl rovněž pevně přesvědčený o své schopnosti přitahovat z vesmíru viditelné i neviditelné síly. Když přijímal mezi své *Následovníky* nové adepty, nejprve je učil – a neustále jim to zdůrazňoval, jak žáci postupovali v jeho organizaci – že není větší magické moci, než je představivost. Moc boha je určována počtem a sílou víry věřících. Totéž pravidlo však platilo i pro mágy čím silnější je mágova víra, jak v sama sebe, tak ve vlastní magické schopnosti, tím silnější je jeho význam. Kdysi každá čarodějnice a každý černokněžník používali jednoduché metody, aby se jevili významnější, teď se k nim uchylují pouze šarlatáni a šamani.

Vysoká, světlovlasá, s tmavýma očima. Obraz té ženy se před ním opět zvolna vynořoval, jako když se vyvolává fotografie.

Bílé tělo, velká ňadra, tmavé prsní bradavky. Pak zjevení začalo získávat kontury. Žena měla otevřené oči a dívala se na Ujvaryho. Pocítil silné vzrušení. Jeho tělo reagovalo na její nahotu, na vášeň a chtíč v jejích očích.

Ujvary se soustředil na její tvář, dokresloval si ji podrobnostmi ze své paměti: hladké čelo, energický nos a brada, silné a bílé zuby,

hluboké hnědé oči, výrazné lícní kosti a vodopád vlnitých, světlých vlasů. Někteří mágové používali jako pomůcku k soustředění buď obraz, nebo panenky, Ujvary se spoléhal výhradně na svou představivost.

Jenom na jeden krátký okamžik se přelud ztratil. Místo mladé světlovlasé ženy se vynořil obraz starší ženy, s ostrými rysy a širokýma tmavýma očima. Měla silné, zažloutlé zuby, větší prsa, temnější prsní bradavky a záplavu černých vlasů. Břicho mírně zakulacené a mezi nohama temnější, hrubší a hustší stín.

V Ujvaryho vědomí se zableskla hodně zasutá vzpomínka, ale v tomtéž okamžiku obraz zmizel. Ujvaryho zklamalo vlastní tělo. Hluboce se nadechl, rozhodil paže a posadil se. Tančící kruh strnul, rytmické pohyby ustaly. Beze slova se dívali na svého Mága.

„Bratři a sestry, byl jsem už blízko, velmi blízko," řekl Ujvary a pohlédl na každého z kruhu. Dívalo se na něj dvanáct tváří, šest mužů a šest žen. Většinou to byli známí lidé – dva významní průmyslníci, člen Horní sněmovny, dva členové Dolní sněmovny, jeden ze vzdálenějších příbuzných královské rodiny a slavný spisovatel. Stoupenci prastarého náboženství, *Následovníci Staré víry*. Každý z nich stál v čele svého vlastního kroužku, všichni přítomní řídili zhruba osm set přívrženců, kteří vzývali *Staré bohy*.

„A co jsi viděl, bratře?" zeptala se jedna z žen, oblíbená moderátorka televizních pořadů pro děti.

Ujvary sestoupil z oltáře a přešel do středu místnosti, kde byl v podlaze vyřezán velký pentagram. Cípy vyplňoval kov a hvězda zlověstně svítila v záři pochodní. Malý muž se položil do jejího středu se široce roztaženýma rukama a nohama. Kolem se rozestavil hlouček jeho přívrženců, mužů a žen, vždy střídavě vedle sebe.

„Viděl jsem přelud," řekl tiše Ujvary. „A potom druhý…"

Nikdo nepromluvil, nikdo se na nic neptal, všichni čekali, až bude sám pokračovat.

„Viděl jsem přelud. Byla to mladá, světlovlasá žena. Existuje, je skutečná. Ale viděl jsem i další ženu, tmavovlasou, tmavookou, starší, se zralejším tělem. Kdo – co byl ten druhý přízrak?" ptal se Ujvary.

„Byla světlá nebo tmavá?" zeptala se jedna z žen.

„Nezdá se mi, že by to byl jeden přízrak… ty ženy byly dvě… a přece jedna, oddělené, a přece spojené."

„Sestry?"

Ujvary potřásl hlavou. „Ne, nebyly si příliš podobné.“

Starší muž, jenž stál proti Ujvarymu, vystoupil a ptal se: „Volal jsi tu světlovlasou a ona přišla… proč bys nemohl zavolat i tu druhou?“

„Zavolejte ji,“ vyzýval Ujvaryho jiný muž, jehož nedávno královna pasovala rytířem za služby vlasti. „Přiveďte ji, zavolejte ji.“

„Ale jak?“ zeptal se Janoš Ujvary, i když předem znal odpověď.

„Starým způsobem!“

Dvanáct nahých mužů a žen se semknulo těsněji kolem středu kruhu. Ujvary byl dosud vzrušený vidinou přeludu. Pak z kruhu vystoupila jedna z žen – televizní hlasatelka – a poklekla před ním. Vysoká elegantní žena se pohladila dlaněmi po štíhlém, téměř chlapeckém těle, po prsech a břichu a posléze si položila dlaně na klín. Zavřela oči, zaklonila hlavu a začala se pomalu a vytrvale hladit prsty. Když ucítila první známky orgasmu, otevřela oči, navlhčila si pootevřené rty a podívala se na Ujvaryho. Ten rozpřáhl paže, pozvedl ji a hluboce do ní pronikl. Těsně spojeni se začali zvolna pohybovat.

Lidé v kruhu si podali ruce a pak jedna z žen, klečela bezprostředně za Ujvarym, mu položila na ramena obě ruce. Ujvary se otřásl, cítil, jak se do něj přelévá energie celého kruhu. Myslel na černovlasý přízrak, přivolával ho a jeho magická energie rozsvítila nad hlavou ženy, jež se na něm pohybovala, magickou září.

To bylo nejstarší kouzlo na světě. Neusměrněná, neřízená magická energie vznikající během kopulace měla sílu zhmotnit lidskou bytost. Pokud však stejná magická energie byla řízená a usměrněná, mohla dát vzniknout příšerám, duchům… mohla i zabíjet. Po celé generace používali okultisté sexuální magiky k tomu, aby démony lákali vůní sexu a vyvolávali je.

Janoš Ujvary nyní vyvolával přízrak tmavovlasé ženy. Soustředil se na ni a představoval si ji do všech detailů, viděl ji jasně, do posledních podrobností, viděl ji, jako by byla živá. Už nevnímal ženu, jež se zmítala na něm, přijímal pouze impulsy energie, která zhmotňovala jeho představy.

Jak se blížil k orgasmu, stále obtížněji a obtížněji se soustředil na tmavovlasou ženu. Otevřel oči a na okamžik se zdálo, že žena pohybující se na něm, je onou tmavovláskou.

Uvědomil si, že je blízko, dokonce velmi blízko… a náhle mu problesklo myslí, kdo by to mohl být, co by to mohlo být…

Vtom jím otřásl orgasmus, vypjal tělo a vnikl do ženy ještě hlouběji. A v okamžiku, kdy přerušil kontakt s energií kruhu svých stoupenců, si uvědomil přítomnost přízraku.

Janoš Ujvary otevřel oči, zamrkal, aby lépe viděl, protože měl oči zamlžené slzami. Ale obrysy ženy, jež na něm seděla, zůstaly nezřetelné. Když zvedla hlavu, spatřil mimo její tělo stínový obrys tmavovlasého přízraku, pod prsty cítil měkkost jejích prsů a na stehnech její váhu.

„Volal jsi mne?“

Janoš Ujvary měl již co do činění s přízraky z astrálního, Jiného světa, jež smrtelníci nazývají duchy a démony. Až příliš často cítil mrazivý dech Zla, ale nyní, když se setkal s někým, o němž instinktivně věděl, že patří ke Starým démonům, ochromila jej hrůza.

„Volal jsi mne.“

Ujvary ucítil chlad. Vyzařoval z těla té tmavovlasé ženy, vstupoval do jeho klína, přecházel mu do slabin, do plic, tísnil mu srdce. Byl to chlad nejhlubších sfér Jiného světa. Paradoxně jej onen chlad oživil. Otevřel oči a upřeně se zadíval na ženu. Přízrak byl nyní zcela zřetelný, převládl nad podobou pozemské ženy, do níž byl vklíněný. Na rtech měla záhadný úsměv, sledovala, jak trpí, když mu chlad proniká do svalů, do kostí.

„Paní, chceme ti sloužit,“ zašeptal konečně Ujvary.

Kruh Ujvaryho následovníků najednou uviděl, jak jeho tělo modrá, pociťovali však jen nepatrný chlad. Viděli Ujvaryho hovořit se štíhlou ženou, která na něm strnule seděla se široce rozevřenýma očima.

„Mně chcete sloužit? Jak?“

„Uděláme vše, co budeš požadovat,“ řekl Ujvary, třásl se tak, že sotva mohl mluvit. V ústech cítil krev, jak se kousl do jazyka.

„Znáš mě?“

„Vím o tobě.“

„Jak mi chceš sloužit?“

„Jak si přeješ, abych ti sloužil?“

„Nasyť mne. Osvoboď mne.“

„Jak tě mám, paní, osvobodit?“

Tmavovlasý přízrak se usmál a Ujvary na okamžik zahlédl ostré, špičaté zuby a kousek silného jazyka. „Jsem v těle jednoho člověka.“

„Světlovlasé ženy?“ zeptal se rychle Ujvary.

Přízrak přitakal. „Má zlaté vlasy. Pošlu ti ji. Nyní dělá, co jí přikážu. Služ jí tak, jako bys sloužil mně. Ona ti poví, co chce. Nasyť mě, osvoboď mě a já z tebe učiním krále mezi lidmi.“

„Přísahám, paní, udělám to.“

Přízrak se naklonil dopředu a zatnul prsty s dlouhými nehty do Ujvaryho hrdla. Mlčící hlouček viděl, jak jeho maso černá.

„Znám vás. Už jsme se setkali dříve, v jiné době, v jiném životě…“

„Má rodina dlouho sloužila Starým bohům,“ zašeptal člověk se zatnutými zuby, na krku cítil nesmírnou bolest.

„Ano, sloužila. Už jsi mi jednou sloužil a neuspěl jsi,“ dodala výhrůžným hlasem.

„Už tě nikdy nezklamu, paní. Přísahám na svůj život.“

„Na svůj život a nesmrtelnou duši. A teď mě nasyť. Osvoboď mne.“

KAPITOLA 33

Ten sen byl nestvůrně živý.

Zdálo se jí, že stojí nad tělem mladé ženy, která chová novorozeně. Sen byl tak dokonale realistický, že skutečně cítila trpký a kyselý zápach potu. Byla v ubytovně, nemocnici, nebo v útulku? Nejsilněji však cítila pach čerstvé krve. Husté a tmavé krve. Naklonila se nad spící ženu, v ruce držela studený, lesknoucí se nůž, jenž vrazila do ženina hrdla a prořízla krční tepnu. Krev jí vystříkla na kůži, byl to smyslný pocit, který ji okamžitě vzrušil. Táhla ostrý nůž hrdlem mrtvé ženy až téměř odřízla hlavu od těla. Pak jela rukou dolů, nůž ostrý jako břitva lehce odděloval oděv, tkáň i svaly. Pak pach krve přehlušil vše v oné studené místnosti.

Začala se sytit, ponořila své ruce hluboko do útrob dosud se chvějícího mrtvého těla, hledala srdce, které ještě svíraly poslední záchvěvy života. Cítila ho – bylo měkké jako ňadro ženy. Chutnalo opojně jako staré víno, točila se jí z něj hlava.

Krev je život.

A potom… potom… potom… A potom přijde hlavní pokrm.

Maso a krev ženy byly pouhým předkrmem, pouhou předzvěstí nadcházející rozkoše. Neboť největší rozkoší je maso novorozeněte.

Jakmile je zvedla, otevřelo nechápavě oči. Prokousla mu hrdlo.

Emanuela Frazerová s výkřikem procitla, křičela tak zoufale, že měla ústa plná vlastní krve.

Probudila se. Seděla před zrcadlem, třásla se a byla jí zima. Měla na sobě jen lehkou noční košili a z podlahy čišel do morku kostí pronikající chlad. Vůbec nevěděla, jak dlouho tu sedí, ani jak se sem dostala. Vůbec si nevzpomínala, že by se vzbudila a jela do knihovny.

Co znamenal ten sen? Strašný a ohavný sen? Ale jistě jenom sen.

Many Frazerová pohlédla na obrovskou šedou plochu zrcadla a náhle se začala velmi bát. Něco jí napovídalo, že to nebyl sen, že byla svědkem nesmírně brutální vraždy.

„Ta žena je ale v hlubokém šoku," protestoval mladý lékař a snažil se rozmluvit inspektorce Haarenové její úmysl promluvit si s pacientkou. Inspektorka se nevzdávala: „Ale ona na vlastní oči viděla bestiální vraždu matky a dítěte. Já s ní musím hovořit!"

„Podle mého názoru…“ pokračoval muž v bílém plášti.

„Na váš názor vám kašlu,“ odsekla Haarenová a odstrčila lékaře stranou. Otočila se k Millerovi, který ji doprovázel do nemocnice, a nařídila mu: „Ať mě nikdo neruší.“

Mladý lékař chytil Haarenovou za paži. „Nedovolím vám to…“ Zmlkl, když mu bolestivě stiskla paži, hned pod loktem. Hmat, jenž měla nesčíslněkrát vyzkoušený, stlačil nerv, cítila, jak lékaři zmrtvěla paže a okamžitě inspektorku pustil.

„Myslím, že tohle je klasický případ násilí,“ prohlásila inspektorka a než vstoupila do nemocničního pokoje, ohlédla se na Stuarta.

„Jasně. Já vám to dosvědčím,“ usmál se Stuart. „U soudu se případy násilí na policistech… zvlášť na policistech ve vyšších funkcích posuzují velmi přísně. Nevím, jak by se na to dívalo ředitelství nemocnice. Mohli by vás i vyhodit.“

Mladý lékař se podíval na dveře, potom na seržanta a nakonec rezignoval.

„Jdu pryč. Mám za sebou čtrnáct hodin služby a jsem unavený… promiňte, trochu jsem se unáhlil.“

„No, to je pochopitelný,“ přikývl Miller. „Tak běžte a půlhodinku si odpočiňte.“ Díval se, jak postrašený lékař odchází prázdnou chodbou a v duchu se ptal, zda ta půl hodina bude příliš dlouhá… nebo zda nebude stačit.

Margatera Haarenová se ode dveří pokoje zahleděla na ženu ležící v posteli. Žena spala, ale ani sedativa, která dostala, nezahnala hrůzné sny. Třásla se, trhala sebou, za zavřenými víčky byly zřetelné křečovité pohyby očí. Vlasy bílé jako sníh ostře kontrastovaly s její temnou pletí. Správce útulku, který Putu přijímal, přísahal, že ještě večer měla vlasy černé jako uhel.

Ritu našli, jak stojí nad bestiálně zavražděnou matkou a kojencem.

Měla otevřená ústa, křečovitě sevřená oční víčka, ruce zaťaté v pěsti držela před tělem. Zřízenkyně chudinské noclehárny, která ji objevila, si nejprve myslela, že Rita je náměsíčná, což nebylo mezi lidmi bez přístřeší neobvyklé, ale pak si všimla, že Rita je strnulá a neschopná pohybu. Otočila se a na posteli uviděla nějaké krvavé cáry. Trvalo chvíli, než pochopila, že to nejsou zkrvavené kusy látky, ale roztrhané lidské tělo. Začala křičet tak hlasitě, že probudila celou noclehárnu.

Během několika minut dorazila na místo vraždy policie a ženu, stále v hlubokém šoku, odvezla na místní stanici. Jeden mladý a

nezkušený policista se totiž domníval, že má s vraždou něco společného… až se přišlo na to, že celá postel je umazaná krví, ale Rita na sobě nemá ani skvrnu.

Margareta Haarenová přijela osm minut po objevení obou mrtvol. Mezitím již policie vyklidila budovu a uzavřela všechny ulice v okruhu půldruhého kilometru. Obyvatele útulku policie jednotlivě vyslýchala, sejmula jim otisky prstů a vyfotografovala je. Když se dostavila inspektorka, byla ložnice osvětlena silnými světly, protože kriminalisté zajišťovali místo zločinu. I když inspektorka tušila, co může všechno uvidět – přece jen na takovou hrůzu nebyla připravená. Stáhlo se jí hrdlo, chtělo se jí zvracet, nic podobného během své služby u policie ještě neviděla. Pevně se rozhodla, že bestie schopná spáchat něco takového si to odpyká. Oko za oko, zub za zub.

Navíc teď byla naděje, že pátrání pokročí, jelikož měli svědka.

Margareta Haarenová si klekla k Ritině posteli. Rita měla k paži připevněnou průhlednou trubičku infúze a inspektorka se dotkla jejích vlhkých prstů. Žena ze spánku zasténala.

„Rito? Rito? Rito, slyšíte mě?“

Indka znovu zasténala.

„Rito, poslouchejte. Poslouchejte mě. Prosím, poslouchejte.“

Rita divoce házela hlavou ze strany na stranu.

Inspektorka jí pevně sevřela zaťatou pěst. Tento trik nepoužila poprvé. Předpokládala, že úzce souvisí s hypnózou. Pacient mohl pod vlivem sedativ usnout, ale hluboko v podvědomí si uchovával schopnost vnímat. Byl schopen slyšet i odpovídat.

„Rito, poslouchej mě.“

Mladá žena zasténala. Pohybovala rty a za zavřenými víčky se trhavě, zoufale pohybovaly oči.

„Rito, ležíte v posteli a něco slyšíte. Vstanete a přejdete pokoj k posteli, kde spí mladá žena. Mladá žena s dítětem. Viděla jste ji už předtím, že ano, Rito? Viděla jste ji s nemluvnětem, s děvčátkem. Teď jdete k posteli té ženy. Co vidíte? Co vidíte? Co vidíte?“

Rita zaťala zuby tak silně, až zaskřípaly. Dýchala ztěžka a přerývaně, otevírala a zavírala zkřivená ústa.

„Co vidíte, Rito?“ naléhala na ni znovu inspektorka. Věděla, že má-li mít úspěch, nesmí zvyšovat hlas. Musí zůstat klidná. Přesto si kladla otázku, jak by soud přijal svědectví, získané touto metodou.

„Zenu.“ Ritin hlas poněkud zesílil. Inspektorku překvapilo, jak hrubý má hlas, nebyl to hlas mladé, nýbrž staré ženy. Ale potvrdil, že ji Rita slyší. Inspektorka vstala, naklonila se nad postel a začala Indku hladit po tváři. Pak ztlumila hlas téměř do šepotu: „Co vidíte, Rito?“

„Ženu,“ tentokrát zněl Ritin hlas ještě silněji.

„Tu ženu znám,“ řekla Margareta trpělivě. „Ta žena je mrtvá. I její dítě je mrtvé. Řekněte mi, kdo je zabil?“

„Žena,“ tentokrát Rita skoro šeptala. „Žena! Žena!“

Margareta Haarenová cítila, jak jí krev buší ve spáncích, přesto se donutila ke klidu a zeptala se znovu: „Kdo zabil tu ženu a dítě? Vy jste ho, Rito, viděla, že ano? Kdo je zabil?“

„Ta druhá žena,“ vykřikla Rita hlasem plným hrůzy. „Ta žena, ta žena, ta žena!“ Zaťala své prsty se špinavými nehty do inspektorčiny ruky tak silně, až jí vyhrkly slzy. „Ježíši Kriste, ona ji požírá, ona ji žere!“

Rita se začala na posteli zmítat, z paže jí vyklouzla průhledná trubička infúze a po pokoji se rozstříkl slaný roztok. Kapky dopadly i na inspektorčinu tvář, ale ta si jich nevšímala, chytila Ritu za ramena a zvedla ji. Dívala se do zmučené tváře, viděla zavřená víčka, za nimiž se divoce zmítaly oči. „Popište ji! Popište tu ženu!“

„Blondýna, běloška, mladá,“ sténala Rita. Vzápětí se rozječela, ústa měla plná krve, jak si prokousla jazyk. Pak náhle zmlkla a šeptala: „Žrala ji. Žrala taky to děcko…“

Najednou Rita široce otevřela oči, podívala se na Margaretu Haarenovou a prudce odstrčila prsty, které svíraly její ramena. Inspektorka na to nebyla připravená, ztratila rovnováhu, uklouzla a upadla na podlahu, postříkanou nitrožilním roztokem. Indka jako šílená odhodila přikrývky, vyskočila z postele a tápala k inspektorce.

„Je to tvoje vina! To všechno je tvoje vina!“

Potom se Rita prudce otočila, přeběhla k oknu a vrazila hlavou do skleněné tabule. Ta ale nepovolila a Rita se od ní odrazila zpět do místnosti. Lapala po dechu.

A rozběhla se znovu. Tentokrát okno prorazila. Otáčela hlavou, aby zvětšila otvor natolik, aby mohla vyskočit. Ostré hrany skla jí rozřízly hrdlo, silný proud krve vytryskl na sklo.

Stuart Miller slyšel výkřiky z pokoje, ale nevěděl, co se děje. Že by inspektorka křičela na tu ubohou nemocnou ženu? To sice není ani zákonné, ani morální, ale copak je zákonné anebo morální zavraždit

ženu a docela malé dítě? Miller ještě slyšel, jak Haarenová křičí: „Popište ji! Popište ji!“ Souhlasně kývnul hlavou: ta ženská přece musela něco vidět! Záhy však uslyšel tříštění skla a vtrhl do pokoje.

Uviděl, jak inspektorka leží na zemi, drží se za hrdlo a snaží se popadnout dech. Rita měla hlavu prostrčenou rozbitým oknem a pokoušela se prořízнout si krk o ostré a zubaté okraje rozbité okenní tabule.

Miller zaťal Indce prsty do hustých, kučeravých a jako sníh bílých vlasů a snažil se ji vtáhnout dovnitř. Rita se ale držela okrajů rozbité tabule, prsty rozřezané až na kosti, a nepřetržitě zoufale křičela: „Ona ji žere! Ona ji žere! Ona ji žere!“

Inspektorka se namáhavě zvedla ze země. Stiskla knoflík poplachového zařízení a začala pomáhat Stuartovi odtáhnout stále zápasící ženu od okna. Rita měla v hrdle obrovskou, zející ránu, tak hlubokou, že bylo vidět nejen chvějící se krční svaly, ale i dýchací trubici. A Rita stále, teď již téměř neslyšně šeptala: „Ta bestie ji žere.“

KAPITOLA 34

Hraběnka Báthoryová vyklouzla nahá z postele, proplížila se studenou ložnicí a usadila se u teplého krbu. Přihodila do doutnajících oharků silná polena. Chladnýma šedýma očima sledovala jiskry, jež vystřelovaly do komína. Vstala, opřela si ruce o boky a otočila se k ženě v posteli.

Klára se posadila, odhodila přikrývky, ukazujíc své nahé tělo. Věděla, že její nahota hraběnku vzruší… a možná ji odradí od touhy po krvi, která ji spalovala pokaždé, když se probudila. Zvedajíc pravou nohu, rukou zajížděla hluboko do klína. „Pojď do postele, srdíčko moje."

Hraběnka rázně zavrtěla hlavou. „Ještě ne. Řadu věcí ti ještě musím vysvětlit." Malinko se pousmála. „A navíc, ty mrcho, dobře víš, že když mě máš mezi nohama, jsem ztracená."

„Vrať se mi do postele, lásko moje."

Hraběnka rozhodně zavrtěla hlavou.

Klára se nejistě usmála. Pakliže Alžběta odmítala rozkoš jejího těla, musela k tomu mít vážný důvod. Ačkoliv byla tetou Alžběty Báthoryové, rozdíl mezi nimi činil necelé tři roky a Klářino tělo – s velkými ňadry a plochým břichem – bylo takřka neskutečné. Byla to Klára, kdo Alžbětě ukázal ukojení fyzickou láskou, jaké vůbec bylo mezi dvěma ženami možné. Ačkoli Alžběta byla pohlcena vlastním tělem a hodiny obvykle strávila stojíc před zrcadlem ve svém pokoji, obdivujíc se vlastnímu tělu, měla hrůzu, že stárne.

Hraběnka stála před krbem, pohladila se po hladkém těle a vychutnávala jemnost své pokožky. Pak řekla: „Víš, že krev pomáhá, aby člověk tak rychle nestárnul?"

„Ano, vím to," souhlasila Klára. Otřásla se, když si vzpomněla, jak se nad ní její neteř sklonila a polévala její nahé tělo ze stříbrné misky čerstvou krví. Vzpomínala si, jak se jí horká a slaná krev rozlila po těle, jak jí stékala mezi prsy.

Hraběnka si povzdechla, snažila se vybavit si, co jí říkal Ficzko: „Krev je nositelkou života a obsahuje zřejmě i některé životní síly. Budeš-li se koupat v krvi, proces stárnutí se zpomalí, možná docela zastaví." Opakovala, co jí Ficzko řekl, slovo za slovem.

Černovlasá žena na posteli však takovým věcem nevěřila. Ano, dotyk krve na nahé kůži ji vzrušoval… nebo ji možná vzrušil pouze pro ten okamžik. Nevěřila ale, že by tím omládla. Hraběnka tomu však zřejmě věřila… a když se Klára podívala na svou neteř, musela se divit, jak dobře a mladě vypadá. Přestože porodila čtyři děti – pět, počítá-li děvče, které jí udělal její myslivec a které ihned po porodu odložila, hraběnčina pokožka byla dosud hladká jako leštěný mramor, měla malá a pevná prsa, ploché břicho a nohy, jež nehyzdila ani žilka. „Krev ti skutečně dává mládí," usmála se Klára. Hraběnka si pohladila tváře, napnula pokožku nad očima a řekla: „Jenže stejně stále stárnu, možná pomaleji, ale stárnu."

Klára mlčela a dívala se na hraběnku, jako by čekala, že ještě něco řekne.

Alžběta Báthoryová se obrátila k ohni, roztáhla ruce a opřela se o obrubu krbu, aby se trochu ohřála. Polena praskala a pryskyřice, jež z nich vytékala, hořela jasným plamenem. Nadechla se, zavřela oči a zeptala se: „Slyšela jsi nějaké… pověsti o Čachticích?" Čachtický hrad, tyčící se na břehu Váhu, patřil rodu Báthoryů.

Klára se opřela o pelest postele a povytáhla přikrývky, přitáhla kolena k bradě a objala je pažemi. Opatrně se zeptala: „Jaké pověsti?"

„No prostě povídačky, selské povídačky," řekla hraběnka, aniž se otočila.

„Ano, cosi jsem slyšela," přiznala Klára.

Alžběta se ohlédla přes rameno. Plameny z krbu jí osvětlovaly tvář a rysy jejího obličeje se zdály být jaksi podivně pokřivené. Klára si náhle uvědomila, jak strašně se hraběnky bojí. Možná ji ale právě strach k hraběnce přitahoval a vzrušoval při milování.

„Jaké povídačky?" chtěla vědět Báthoryová.

„Sedlácké povídačky. Přehánění. Vykládá se o spoustě selských děvčat, která slouží na zámku. Povídá se o holkách, které zmizely nebo byly bičovány, když se dopustily sebemenšího přestupku… ale tohle si sluhové obyčejně vymýšlejí," dodala Klára.

Hraběnka Báthoryová přikývla. „Ano, jsou to jen selské povídačky." Otočila se a zadívala se do ohně. Vzrušovaly ji rudé plameny a zbytky hořících polen, tolik se podobající spáleným lidským kostem.

Klára se nadechla a pak se zeptala: „Je to pravda?"

„A co by bylo, kdyby to byla pravda?“ odpověděla hraběnka. „Pár služek. Dobytek. Zvířata. Pán Bůh je stvořil, aby nám dávaly vše, co chceme. Záleží snad na tom, co to je?“

„Třeba i krev?“

„Třeba i krev!“

„Ty povídačky o bičování, bití a mučení, o nahých ženách, které jsou ponořovány do studené vody a potom vyhozeny na sníh a mráz? I to je pravda?“

Hraběnka Báthoryová se otočila: „A co, kdyby ano? Ty ženské jsou dobytek. Služky.“

„Ale proč to děláš? Proč?“

„Protože to je potřeba. Má-li mít jejich krev nějaké účinky, musí v ní být životní elixíry… zkažená krev je nanic… možná že je dokonce nebezpečná. Když ale tělo povzbudíme, zlepšíme i krev…“

„Jak?“ zeptala se Klára, i když už tušila, jakou odpověď dostane.

„Samozřejmě bolestí,“ řekla hraběnka s udiveným výrazem ve tváři. „Bolest je nejsilnější ze všech citů. Ostrá, čistá bolest. Mozek je nejaktivnější, trpí-li člověk bolestí. Stejné je to, co zažívá muž se ženou nebo žena se ženou,“ dodala oplzle hraběnka. „Největší rozkoš. I ta zastíní všechny ostatní pocity. Na okamžik se člověk stane bohem, myslí jasně jako bůh. Avšak pouze v tom, jedině v tom okamžiku, je krev čistá a jasná.“ Měla skelné oči a ze rtů jí stékal pramének bílých slin.

Právě v té chvíli si Klára uvědomila, že hraběnka je šílená.

„Takže stimulujeme tělo bolestí. Ficzko také pracuje na metodě, která bude spojovat bolest i rozkoš, aby se účinky krve ještě zvětšily.“

„A ty ženy, které dávají svou krev… dělají to dobrovolně?“

„Jsou to sobecká zvířata… Vzala jsem je do zámku, dala jim nažrat a střechu nad hlavou. Byly úplně bezcenné… než jsem vůbec zhodnotila jejich krev a maso. Kdyby mi to odmítly dát, vzala bych si to sama.“

„Přijdou při tom o život?“

„Většina z nich,“ odpověděla hraběnka.

„Kolik už jsi jich zabila?“ zašeptala zděšeně Klára.

„Nepočítám to. Copak lovec počítá, kolik ulovil divokých kachen, nebo kolik jeho pes přinesl králíků?“

„To ale přece nemůžeš dělat.“

„Proč ne?“ zeptala se překvapená hraběnka.

„Nemůžeš zabíjet děvčata.“

„To se tě netýká. Kdo se o ty holky zajímá, kdo je postrádá?“

Klára strnule, zděšeně zírala na hraběnku, neschopná slova. Hraběnka odešla od krbu a vlezla si do postele, stáhla z Kláry pokrývku, aby viděla její nahé tělo. Roztáhla Kláře nohy, vklouzla mezi ně, položila jí hlavu na ploché břicho a řekla: „Mimochodem, brzy to přestane.“

Klára dlouhými prsty pročísla hraběnčiny husté černé vlasy. Musela se držet, aby jí je nevytrhla i s kořínky. Zeptala se: „Proč to skončí?“

„Víš, že mám strach ze stáří?“ opáčila hraběnka, Klára se zatnutými zuby přikývla. „Všechno, co jsem dělala, vlastně celý můj dosavadní život směřoval k tomu, abych zůstala věčně mladá.“ Klára znovu kývla hlavou.

„Krev je prastará metoda. Pomalá, ale účinná. Je však i jiná cesta. Existuje kouzelné zrcadlo, vyrobené v době, kdy bohové ještě chodili po světě, oni sami ho vytvořili. Má sílu, obrovskou kouzelnou sílu. Duch, který je v něm, je schopen splnit vše, co si srdce žádá. Může mi darovat nesmrtelnost. Potom už nebudu potřebovat krev.“

„Kde je to kouzelné zrcadlo?“

„V Londýně. Má ho královský kouzelník doktor John Dee.“ Hraběnka se hystericky rozesmála.

„Co je na tom tak směšného?“ zeptala se Klára a také se usmála, třebaže ji ovanula hrůza.

„Minulý rok prodal Dee Ficzkovi mizernou kopii zrcadla. Tvrdil mu, že má téměř stejnou moc jako původní zrcadlo… ale nebylo k ničemu. Mizerné zrcadlo, takové si mohl Ficzko udělat sám. Ficzko zuřil, že ho ten anglický kouzelník podvedl. Přísahal, že se mu pomstí. A provede to velmi brzo, možná už dnes v noci. Ukradne Deeovo zrcadlo a přiveze mi ho. Až ho budu mít tady, budeme jako bohové… krásní a věční…“

Dostat zrcadlo z domu královského kouzelníka bylo až směšně jednoduché. Doktorovu domu, stojícímu na okraji Londýna v Mortlake, se stejně lidé vyhýbali jako čert kříži. Nevěděli, je-li doktor vědec, nebo ďábel. Většina sice věřila, že je to černokněžník spolčený s ďáblem, věděli však také, že Dee je důvěrníkem královny Alžběty a že pro ni připravil několik horoskopů. Dokonce jí vybral i den, kdy měla být korunována. Nicméně místní obyvatelé si nebyli

jistí, a proto se raději doktorovu domu vyhýbali. Jednou týdně místní chudá – hluchá a němá, a proto oblíbená u těch, kdo si nepřáli přijít do řečí – přicházela doktorův dům uklidit. Nikdy však nevstoupila do místností, které Dee zamknul. Vždy odolala pokušení nahlédnout klíčovou dírkou do tajuplných pokojů, protože nechtěla oslepnout.

Janoš Ujvary a Dorothea Szentesová se schovávali v lese poblíž Mortlake. Převlečeni za potulné cikány neměli žádné potíže ani nevzbudili podezření místních, kteří o nich přirozeně věděli. Každé ráno za rozbřesku buď Ficzko, nebo Dorothea vylezli do husté koruny stromu, odkud viděli do Deeova domu. Bylo to nenápadné ač často nepohodlné, protože byla zima a pršelo, i když léto ještě neskončilo.

Konečně po deseti dnech byla jejich trpělivost odměněna. Do doktorova domu obyčejně mnoho lidí nepřicházelo, leč to odpoledne tu byl každou chvíli někdo. Pak, těsně před tím než zapadlo slunce za polorozpadlou vesnicí, se objevil v ozdobném vchodu domu sám Dee. Velkým klíčem, jenž mu visel u opasku, zamkl dveře a nastoupil do čekajícího kočáru, který se rozjel po cestě do Londýna. Za kočárem rachotil menší vůz, na který naložili velký, okovaný lodní kufr. Dee se ještě jednou ohlédl a naposledy se podíval na svůj dům… To Ficzka přesvědčilo, že se doktor vydal na dlouhou cestu.

Dorothea chtěla, aby se do domu vypravili hned, ale Ficzko přikázal počkat do setmění. Přece necestoval čtyři měsíce po Evropě, aby ho teď chytili a zavřeli, protože byl nedočkavý. Počkat ještě hodinu, nebo i déle, na tom teď už vůbec nezáleželo.

Na severní straně zvolna narůstaly hradby mraků, schylovalo se k dešti. Když se setmělo, vylezli Ficzko a Dorothea ze svého úkrytu a přeběhli k zadnímu vchodu do domu. Bylo zamčeno na dva západy, ale Dorothea se opřela o dveře, zámek povolil a dveře vypadly z veřejí. Žena vešla do tmy domu a čekala na Ficzka. Všimla si, že v ruce drží dýku s širokou čepelí, ačkoli tvrdil, že dům je prázdný; to znamená, že si tak jistý není. V temné hale Ficzko zaklonil hlavu, nozdry se mu rozšířily, ukázal prstem na strop a řekl: „Tam je zrcadlo.“

„Jak to víš?“ ptala se zvědavě Dorothea. „Cítím kouzlo.“

Dorothea Szentesová se otřásla hrůzou a rychle se pokřižovala. Podílela se sice na strašných hraběnčiných zločinech, přesto stále věřila v Boha. A teď se ocitla v domě černokněžníka a byla

přesvědčená, že právě za to přijde její duše do pekla, bude navždy zatracená.

Ficzko rychle vyběhl nahoru po schodech, nůž držel v napřažené ruce před sebou. Nemohl totiž vyloučit, že v domě nezůstal někdo ze sluhů, milenec služky či najatý hlídač.

Nenašli nikoho.

Už v přízemí Ficzko ucítil ohromnou sílu, vyzařující ze zrcadla, cítil proud energie a slyšel slabé bzučení, zvuk podobný bzukotu mouchy. Jak vystupovali po vyšlapaných, točitých schodech, impulsy energie zesílily, dráždily mu pokožku, až cítil nutkání poškrábat se. Cítil také, že má sucho v ústech a oči mu vystupují z důlků. Dorothea Szentesová žádné pocity neměla.

Když se dostali do místnosti ve věži, Ficzkovi třeštila hlava, měl pocit, jako by mu po kůži lezl nejméně milion mravenců. Slyšel zrcadlo, cítil ho, uvědomoval si, že ho zrcadlo volá, že ho přitahuje. Věděl, že už se nemůže vrátit, i kdyby chtěl. Zastavil se před pevnými dveřmi a zašeptal: „Tady to je!“

Dorothea se podívala na Ficzka, jehož hlas přešel v drsný šepot.

Zavřel oči, když Szentesová uchopila kliku dveří a otevřela. Cítil proudící energii, její síla byla strašná, zničující. Znovu otevřel oči a díval se přímo do zrcadla. V jeho stříbrné lesknoucí se ploše nespatřil zmrzačeného, přihrblého muže, ale pohledného vzpřímeného chlapa. Zrcadlo ho ukazovalo takového, jaký by mohl být a on byl přesvědčený, že se to skutečně může stát. Zrcadlo mu může dát nesmrtelnost, může z něj učinit boha… a on mu na oplátku dá pár mizerných životů lidí, kteří budou umučeni a jejichž krev zrcadlo nasytí.

Pár mizerných životů – směšná cena za nesmrtelnost a božství.

KAPITOLA 35

Na kuchyňském stole leželo šest dopisů. Julie Haighová seděla u stolu, hlavu si držela v dlaních, byla velmi rozčilená a rozhodnutá, že nebude plakat.

Ten mizera! Ten zatracený lump!

Už nelitovala, že je Ron mrtvý, kdyby žil, určitě by na něj teď vzala kuchyňský nůž. Ale kdyby byl skutečně naživu, nepochybně by své dluhy nějak zamaskoval, než by narostly do závratné výše.

Všechny dopisy poslaly agentury zabývající se vymáháním dluhů. Psaly v zastoupení šestí rozličných finančních institucí. Ron jim celkem dlužil dvacet tisíc liber… a tato suma každý den rostla o další úroky. Dopisy byly sice zdvořilé, ale zároveň jednoznačně výhrůžné.

… Očekáváme, že splatíte dlužnou částku, která byla splatná k datu…

…Jsme nuceni vymáhat dluh soudní cestou…

…Není jiné řešení…

A pak zde byl dopis, který přišel včera, a v němž žádala další agentura dvanáct tisíc.

Kde ale měla Julie vzít dvaatřicet tisíc liber? Přece nemohla požádat Emanuelu, aby jí tolik peněz půjčila? Many byla beztak hodná a až příliš velkorysá, copak by si o ní pomyslela, kdyby chtěla tolik peněz? Určitě by si myslela, že zneužívá její dobroty. A kdyby Many o půjčku požádala a ona by odmítla? Co by se stalo pak? Důvěru, kterou má, by ztratila, navždy. A pak už by nechybělo mnoho k vyhazovu. A v současné situaci, kdy je přebytek ošetřovatelek, by to byla katastrofa.

Třicet dva tisíc liber… a kolik podobných dopisů ještě přijde? Kdo ví, kolik vůbec Ron dluží?

Julie měla v bance pár stovek, to bylo všechno. Neměla vůbec nic, co by mohla prodat, ani vlastní dům, na nějž by mohla uvalit hypotéku. Kde má vzít takové peníze? A co se stane, když je mít nebude? Julie Haighová sáhla do kapsy pro papírový kapesník a nahmatala podlouhlou, pomačkanou kartu. Položila ji na stůl a narovnala. Byla to Ujvaryho navštívenka. Když sahala po telefonním sluchátku, číslice se jí rozplývaly před očima.

Emanuela Frazerová jako obvykle sledovala ranní televizní zprávy a současně se oblékala. Informace o kruté zimě a o zhoršující se politické i sociální situaci tentokrát zastínila senzační zpráva o brutální vraždě matky a novorozence v jednom z londýnských útulků.

Many se zarazila, strnulá a otřesená, když se na obrazovce objevilo místo zločinu a kamera najela na detailní záběr krví potřísněné postele. Televizní reportér rozmlouval s šesti ženami, které v místnosti v době vraždy spaly, a nakonec s inspektorkou Margaretou Haarenovou, jež vedla vyšetřování.

„Jsem u policie přes dvacet let, ale tak krutou a brutální vraždu jsem ještě neviděla… Musel ji spáchat nebezpečný sadista…“ Inspektorka se podívala přímo do kamery a pokračovala: „Musíme vraha vypátrat a k tomu potřebujeme pomoc veřejnosti. Osoba, která vraždila, je psychopat, musíme ji chytit dřív, než bude vraždit znovu.“

Mladá reportérka vycítila, že se interview chýlí ke konci, chytila inspektorku za paži a donutila ji, aby se otočila: „Inspektorko, je pravda, že to nemusela být první vražda téhož pachatele?“

„Ano, v hlavním městě byly nedávno spáchány podobné vraždy, ovšem žádná nebyla tak brutální jako tato.“

„Můžete potvrdit, že vás postavili do čela policejního týmu, jehož cílem je dopadení zločince, který několik posledních let vraždil v Anglii a ve Skotsku?“

Inspektorka se usmála: „I kdybych byla takovým úkolem pověřena, myslíte, že bych vám to řekla?“

„Má tato vražda nějakou souvislost s dřívějšími?“ naléhala reportérka.

„Myslím, že je neprofesionální vytvářet si teorii dříve, než se seznámíme se všemi fakty a svědectvími. A já jsem zatím tuto možnost neměla,“ řekla Haarenová a vykouzlila na tváři nic neříkající úsměv. „Poslední vlna mrazivého počasí způsobila, že u lidí vystupují do popředí nejen nejlepší, ale i nejhorší vlastnosti. Počet těžkých zločinů, jak jistě víte, vzrostl a počet méně závažných trestních činů poklesl.“

„Inspektorko, neodpověděla jste na moji otázku.“

„Vraha chytíme. Potřebujeme ale pomoc. Potřebujeme svědectví každého, kdo byl včera večer, až do půlnoci, poblíž útulku. Zřizujeme na policii k tomuto případu zvláštní štáb a linku, určenou

pro důvěrná sdělení. Je skutečně velmi důležité, abychom vraha chytili, než začne znovu zabíjet.“

Reportáž skončila a na obrazovce se objevil zamračený hlasatel. Oznamoval postup nové studené fronty přicházející z Atlantiku, jež má zasáhnout Irsko a Wales kolem poledne. Za několik hodin pak má dostat novou sněhovou nadílku i Londýn – právě v době dopravní špičky.

Many Frazerová rychle přepínala z jednoho televizního programu na druhý, doufala, že se dozví něco víc o vraždě. Vlastně si ani nebyla jistá, zda chce vědět víc. Vždyť vlastně všechno viděla. Zažila to, byla tam.

Many najednou cítila, jak se jí zvedá žaludek, ucítila v ústech a na jazyku slanou chuť krve, vlhkého a teplého lidského masa.

Ano, ona zavraždila tu mladou ženu a její dítě. Ona jedla lidské maso.

Many zarputile zavrtěla hlavou, sevřela ruce v pěst, zaryla si nehty do dlaní, až jí mezi prsty vytryskla krev. Přece to byl jen sen, nic jiného než sen, strašný a děsivý sen.

Many však věděla, že to bylo víc než sen. Večer se svlékla a lehla si do postele. Když se probudila, seděla před zrcadlem. To znamená, že v noci vstala, sedla si do vozíčku a zajela do knihovny. A to vše ve spánku.

Hluboce se nadechla a zvolna rozevřela křečovitě sevřené prsty. Dlouhými nehty si do měkkých dlaní vyryla dokonalé půlměsíce. Soustředila se na bolest, protože to bylo něco skutečného, něco, co fyzicky cítila a vnímala.

Nahnula se nad umývadlo v ložnici a smyla si krev z dlaní. Dívala se do malého zrcadla nad výlevkou a přemítala: co se to s ní děje, začíná snad šílet? Nebo se nervově zhroutila? Co se to stalo včera v noci?

Oči, které na ni hleděly ze zrcadla, měly černé kruhy a byly podlité krví… jako by je celou noc nezamhouřila. Bolelo ji tělo, cítila se strašně unavená, jako když kdysi po divoké a probdělé noci přicházela domů, když už mlékaři rozváželi mléko.

Many se znovu podívala do malého zrcadla.

Takhle to tedy začalo s jejím otcem? Sny, tak překvapivě blízké realitě, přeludy, oživující tak, že nakonec mizel rozdíl mezi snem a skutečností.

Co se to s ní vlastně včera v noci stalo?

Many natáhla ruku a dotkla se zrcadla. Přejela prsty po jeho chladném, slizkém povrchu. Měla takové sny i dříve, sny, v nichž se jí zdálo, že je uvězněná v ledovém bloku, nebo že žije za skleněnou tabulí, sny, ve kterých…

Najednou cítila, jak jí bláznivě tluče srdce. Malý zlomek její minulosti, potlačených a dávno zapomenutých vzpomínek se prodral z podvědomí, aby ji děsil.

Byla uvězněná v obrovském křišťálovém bloku. Všude, kam se podívala, viděla zrcadlení… ale v tom obrazu v zrcadle nebyla sama. Když zvedla paži, zvedly paži tisíce bytostí, mužů, žen. Zabušila do povrchu skla a tisíce paží udělalo totéž. Nebo se viděla ve skleněné rakvi, jež se zmenšovala a stahovala. Začala křičet, ale ve vzduchoprázdnu krystalové klece nebylo vůbec nic slyšet. Znovu zaklepala na povrch křišťálového bloku, nevšímala si rukou, které ji napodobovaly a děsivých tváří, jež na ni civěly. Bušila, bušila do skla…

Pak viděla, že je na jedné straně křišťálového vězení a dívá se na druhou stranu, kde ležela roztažená mladá, světlovlasá žena. Měla na sklo přitisknutá prsa a ploché břicho, byla jako ve skleněném vězení. Pak uviděla, jak se za ležící ženou zableskla studená čepel nože a prořízla jí hrdlo. Krev stříkala na sklo… na zrcadlo.

V tom zrcadle byla ona sama.

Byla v zrcadle. Viděla, co se děje, dívala se do skutečného světa. Many Frazerová ve svém skleněném vězení křičela, křičela a křičela…

Pak spatřila muže, byl to její otec, jak umírá s roztříštěnou lebkou. Viděla ženu, kterou bestiálně podřízl, jak vstává, na krku neměla po noži ani stopu. Světlovlasá žena se otočila, aby se podívala na zrcadlo – aby se podívala na ni – a usmála se jako divoká bestie.

Many Frazerová se odstrčila od umývadla tak prudce, že téměř převrátila vozíček. Schoulila se. Srdce jí bušilo, ve spáncích cítila bolest a tlak. Cítila, jak strašně se bojí. Sen o uvěznění ve skleněné rakvi ji pronásledoval celé měsíce po tom strašném neštěstí… ale vždy končil smrtí otce. Ještě nikdy se jí nestalo, aby viděla, jak vstává to mrtvé děvče.

Many pochopila, že je čemusi velmi blízko, jen nevěděla čemu. Zajela do koupelny a stáhla ze sebe propocené šaty. Pak vystoupila z vozíku a ve sprše na sebe pustila tak horkou vodu, že ji stěží snesla.

Smyla zápach strachu, syčící sprcha přehlušila všechny zvuky, poskytla jí čas k přemýšlení.

Dívala se na svět přes zrcadlo a viděla, jak její otec obětuje jakousi mladou ženu, prořízl jí hrdlo. Věděla, že takové strašné zranění nemůže nikdo přežít, a přesto ta žena pak otevřela oči a podívala se na zrcadlo – do zrcadla.

A včera v noci Many přihlížela bestiální vraždě mladé matky a jejího dítěte.

Dívala se na svět přes zrcadlo, viděla to, co vidělo ono – dívala se očima vraha.

To přece není možné!

Nemožné je ale pouze slovo a slovo, jak začínala chápat, nemělo reálný význam.

Před dvěma roky vznikl mezi ní a zrcadlem jakýsi magický, tajemný svazek. Ona se mohla dívat jeho prostřednictvím. Co když stejný svazek trvá s ženou, kterou zrcadlo ovládá? Mohla se snad dívat jejíma očima a vidět, co viděla ona?

Many otevřela oči, voda ze sprchy, stékající jí po obličeji, jí přilepila vlasy k hlavě. Jestliže si ona uvědomuje, že existuje světlovlasá žena, znamená to, že i ona tajemná žena si uvědomuje, že existuje Many.

Janoš Ujvary očekával, že mu Julie zavolá a na jeho jinak bezvýrazné tváři se objevil široký úsměv, když se to skutečně stalo. Jak průhledné jsou reakce lidí a jak snadné je s nimi manipulovat. Stačilo, aby si najal soukromého detektiva, jenž mu zjistil, jaké dluhy hazardní hráč Ron Haigh nadělal. Pak stačilo jednoduše koupit směnky a zajistit, aby Julie dostala všechny upomínky současně. Bylo jich celkem sedm. Další dvě směnky měl připravené, kdyby snad jednání s Julií nepostupovalo hladce. Ale toho se neobával. Ujvary pohlédl na staré ozdobené hodiny, stojící na mramorovém krbu: přesně věděl, že za chvíli zazvoní telefon.

Ujvary se pohodlně usadil v těžkém koženém křesle, upil trochu vody ze sklenice – alkohol nepil nikdy – a spokojeně čekal. Uvažoval, co Julie bude za zrcadlo chtít – čtyřicet, nebo padesát tisíc liber – tolik, aby to pokrylo dluhy jejího manžela. Na tom ale moc nezáleží, může jí slíbit cokoliv. Potřeboval se jen dostat do domu. Jakmile zrcadlo získá, nikdo už nebude vědět, co se stalo, nezůstanou žádní svědci.

KAPITOLA 36

Cítila dotek jemný jako dech.

Cit starý jako sám čas. Cit, jenž je vlastní vyšším tvorům, cit, jenž učinil lidstvo velikým. Tentýž cit, který jednou lidstvo zničí.

Zvědavost.

To zrcadlo bylo prokleté a hrozivé. Věděla to a smířila se s tím. Zrcadlo podněcovalo lidi k neuvěřitelně násilným činům, aby ukojilo svou nenasytnou touhu po krvi.

Nasyť mne. Osvoboď mne.

Věděla proč. Když bude zrcadlo krmené krví, pak se z něj bude moci osvobodit. Žena – přelud, vidina, démon uvězněný uvnitř skla. Many se mimoděk otřásla, když se prsty dotkla studeného a slizkého skla. Kdo je ona záhadná žena v zrcadle? Černovlasá, černooká žena s plnou postavou. A kdo je ta světlovlasá žena? Jakou roli hraje v tom, co se děje?

Ještě včera si myslela, že je zrcadlo netečné k okolnímu světu, ale teď, poté, co viděla, jaké ukrutnosti se dějí, si tím již tak jistá nebyla.

Položila obě ruce na sklo, přitiskla tvář k jeho studenému povrchu. „Kdo jsi?“ šeptala. „Co jsi?“ Jejím dechem se sklo zamlžilo, bylo záhadné.

Nikdo neodpověděl.

Many zoufale hledala v zrcadle jakoukoliv známku pohybu, sebeslabší záblesk, který by předpovídal, že se blíží přelud.

Zrcadlo ale mlčelo, odráželo pouze poněkud pokroucený obraz mladé ženy sedící na vozíčku, obraz, jenž spojoval ženu a vozík do jakési bizarní kombinace kovu a těla.

Many zvedla levou paži a přitiskla si zápěstí k ústům.

Ostrými zuby se zakousla do masa a zakroutila hlavou. Na dvou místech si prokousla pokožku i modré žíly, rýsující se pod ní. Na jazyku ucítila kovovou chuť krve. Instinktivně polkla a pak polkla ještě jednou, když se jí zvedl žaludek. Znovu se kousla do zápěstí a cítila, jak jí paží stoupá palčivá bolest až do hrudi. Bolestí zaťala zuby, cítila, jak jí z roztrženého zápěstí proudí horká krev. Prsty pravé ruky si ránu stiskla, natáhla paži k zrcadlu a potom sevření povolila. Krev okamžitě vystříkla na sklo, z míst, kde se ho dotkla,

se ozvalo slabé zasyčení. Krev však vzápětí uschla, změnila se v hnědou kůru, jež se okamžitě začala rozplývat.

A vtom se objevila vidina. Vynořila se z nejasného, matného pozadí. Přízrak klečel a jeho tvář byla na úrovni Manyiny tváře. Tiskla své nahé prsy na sklo a dlaně, jež se o ně opíraly, byly tak zmačknuté, že zbělely… Přelud tiskl tvář na sklo a otevíral ústa, z nichž vyklouzl malý, špičatý jazyk, dychtivě olizující krev tekoucí na sklo.

Many se vítězoslavně usmála, krev skutečně přivolala přelud.

Tmavovlasá žena na druhé straně zrcadla přejela jazykem Many po dlani, bylo to vzrušující. Hrubý jazyk olíznul dlaň až k zápěstí, kde zela velká rána. A tam začala sát krev, jako dítě saje z matčina prsu.

Many pocítila tak silné vzrušení, že téměř přestala dýchat. Najednou si uvědomovala tíhu svých prsů, viděla horečně rostoucí bradavky, které se bolestivě třely o podprsenku, pak ucítila pálení hluboko v klíně a vlhkost mezi nohama.

Nasyť mne.

Osvoboď mne.

Many si přejela dlaní pravé ruky po prsech a potom si ji položila do klína. Přitiskla si k němu hřbet ruky a začala se pohybovat. Za několik okamžiků dosáhla neuvěřitelně silného orgasmu, jenž jí doslova otřásl tělem. Zavřela oči, kousla se do rtů, aby nevykřikla. Levou ruku stále pevně tiskla na zrcadlo. Když Many otevřela oči, uviděla, že přelud je tam stále. Žena v zrcadle se na ni dívala. V široce otevřených tmavých očích viděla soucit. Ústa vidiny se pohybovala a Many zaslechla zřetelná slova.

„Požehnaná jsi mezi ženami… Jedině ty jsi hodná toho, abys mi sloužila. Nasytila jsi mě krví, základem života. Protože jsi mě nasytila, aniž bych tě o to žádala, řekni, co si nejvíce přeješ?“

Many se zahleděla ženě do očí. Viděla, jak se jí začínají zamlžovat zorničky… a jak se mění. Náhle měl přelud kočičí oči, hustá hříva vlasů se začala vlnit, jako by ji rozfoukal vítr. Pak se její rty znovu pohnuly.

„Emanuelo, chceš zase chodit?“

Tato prostá otázka vypudila Emanuele z hlavy zbytek erotických myšlenek. Byla to opravdu strašně jednoduchá otázka, ale jak ohromující účinek měla. Znovu chodit? To byl Emanuelin nejtajnější sen, ale kdyby měla znovu chodit, musel by se stát zázrak. Když ji před dvěma lety přivezli do nemocnice, měla zlomené obě nohy,

polámaná žebra, roztříštěné oba kolenní klouby a protože byla nahá, když ji vůz přejel, přišla o velké části pokožky a celé tělo měla pokryté oděrkami a modřinami. Lékaři se snažili pomoci, ale zranění byla tak vážná, že bylo zřejmé, že už nikdy nebude chodit.

„Vstaň!“

Many náhle cítila, jak jí rukou, kterou dosud tiskla k zrcadlu, začíná proudit nová síla. Paží jí prostupovalo teplo a pronikalo do těla, do studených kyčlí, do ochrnutých nohou. Svaly na nohou se jí najednou začaly napínat a pak cítila, jak se znovu spojují úlomky jejích roztříštěných kostí.

Bolest byla omračující, skutečná agónie, ale Many ji vítala, vítala ji jako dotek milence, byl to neočekávaný zážitek. Poprvé po dvou letech opět cítila, že má nohy, kolena, stehna a chodidla.

„Vstaň!“

Teď bolest kulminovala. Many proudily slzy po tváři, z úst jí vytékala krev z prokousnutého jazyka, ale křičet nemohla.

„Vstaň!“

Emanuela Frazerová se pravou rukou křečovitě chytila opěradla vozíku. Levou ruku měla stále ještě přitisknutou k zrcadlu, z něhož její tělo čerpalo energii. Pod prsty se jí náhle objevily jemné praménky kouře.

„Vstaň!“

A Emanuela Frazerová vstala.

Neuvěřitelná bolest ve spodní části těla najednou přestala. Cítila zase své nohy. Třásla se stejně, jako se třese čerstvě narozené hříbě, ale nevšímala si toho. Ona stojí! S nadlidským úsilím odtáhla prsty od opěradla židle a pokusila se narovnat. Padla dopředu, na sklo zrcadla. Těsně před sebou viděla přelud, dívala se přímo do jejích očí, do kočičích očí, žlutých jako síra. Many se opírala dlaněmi o sklo. Proti ní, ve stejné pozici, stála i neznámá tajemná.

Stála – Ježíši Kriste – stojím! Many se opřela o pravou nohu a posunula ji dopředu, dotkla se jí těžkého dřevěného rámu zrcadla. Pak ucítila, že pohnula také levou nohou. I ta narazila na rám.

Chodí! Díky Bohu, chodí! Stal se zázrak! Many přitiskla tvář na sklo a po tvářích se jí koulely velké slzy. Srdce se jí mohlo rozskočit. Zase chodí! Chodí!

Přelud přiblížil svou tvář těsně k povrchu zrcadla a přejel Many rty po obličeji, lízal krev, která jí zaschla na bradě a špičkou jazyka ochutnával slané slzy. Pak se usmál. *Nasyť mě! Osvoboď mě!*

Many ale náhle cítila, že ztrácí sílu, cítila, jak se jí podlamují nohy. Ohromným úsilím se jí podařilo zaklonit se a těžce dosednout do vozíku, který se rozjel a s úderem narazil do psacího stolu. Klávesnice počítače dopadla na zem.

Many zvedla své ochrnuté nohy na stupátko vozíku. Byla úplně vyčerpaná, bylo jí zima a třásla se jako v horečce. Všimla si, že také obraz ženy v zrcadle se změnil, i ona vypadala vyčerpaně a unaveně, měla ochablé svaly a v obličeji hluboké vrásky. Many si uvědomila, že jí ta záhadná žena dala veškerou svou sílu, aby si mohla stoupnout a poznat, že by mohla znovu chodit.

Jestliže bude Many krmit zrcadlo, bude za to odměněna, bude zase chodit.

Many Frazerová pohlédla na ohromnou skleněnou tabuli. Kdysi si myslela, že zrcadlo bude její zkázou, teď věřila, že by ji mohlo zachránit.

Otočila se od zrcadla a vyjela z přístěnku. Potřebovala nutně čas, aby si mohla všechno rozmyslet, aby si mohla přebrat vše, co se tak neočekávaně, tak rychle stalo. Byla vyděšená, současně naplněná pýchou… a zmatená. Zrcadlo jí toho tolik slíbilo: co za to bude chtít?

Nasyť mne!

Osvoboď mne!

Přelud potřebuje krev, jíž by se nasytil, která by ho osvobodila.

Many zajela na vozíku až na konec místnosti. Předklonila se, otevřela dveře a na chvíli strnula, protože v hale uslyšela hlasy. Nejprve si myslela, že se snad vrátil Ujvary, ale pak poznala hlas Julie Haighové, která hovořila do telefonu. Many se chtěla vrátit do knihovny, aby nenarušovala ošetřovatelčino soukromí, když zaslechla slovo, jež ji zarazilo.

„…zrcadlo…“

Many popojela těsně ke dveřím a naklonila hlavu, aby lépe slyšela.

„…velké zrcadlo. Nevím, asi metr osmdesát na metr, tak nějak přibližně…“

„…ano, obyčejný hnědý rám…“

„…v knihovně…“

Po dlouhé přestávce Julie tiše dodala: „Potřebuji padesát tisíc liber. V hotovosti.“

Zase bylo chvíli ticho, než osoba, s níž Julie hovořila – a nebylo nutné mít příliš představivosti, aby Many pochopila, že je to Ujvary – souhlasila s návrhem.

„Kdy?“ zeptala se Julie a potom udiveně opakovala: „Dnes v noci? Ne, není to problém. Budu v domě a vypnu poplachové zařízení. A peníze?… Tak dobře,“ souhlasila nakonec Julie a zavěsila.

Many se vrátila zpět do přístěnku, kde stálo zrcadlo. Před chvíli ještě byla zmatená, nerozhodná, nevěděla, co má se zrcadlem dělat, ale teď zuřila. To zrcadlo jí nikdo nesmí vzít. Je její, její rodina pro ně trpěla a obětovala krev. Nebyla tak hloupá, aby nechápala, že zrcadlo, ono zjevení v zrcadle, ji využívá… ale copak také ona nevyužívá zrcadlo? Jestliže má opět chodit, musí se stát zázrak. Dobře tedy, ať se stane!

Zrcadlo je její a ona, aby jí zůstalo, je schopna i zabít.

KAPITOLA 37

Margareta Haarenová pozorovala, jak si její neteř obléká těžký plášť. „Ale teď bys asi neměla chodit ven…“ řekla.

„Ale tetičko Margareto, máš o mě zbytečně strach.“

Margareta Haarenová vzdychla, zavrtěla hlavou a přešla k oknu. Zahleděla se na sněhem a ledem pokrytou ulici. Sodíkové zářivky propůjčovaly sněhu barvu moči.

Helena Goldenová k ní přistoupila a dotkla se její paže. „Nemusíš mít o mne strach. Už jsem velká holka a dovedu se o sebe postarat.“

Inspektorka se smutně usmála: „Kdybych tak měla penci za každou oběť, která tvrdila přesně tohle.“

„Na fakultě beru i kursy sebeobrany. Dokážu se opravdu o sebe postarat sama,“ Helena si stáhla přes uši teplou vlněnou čepici, na levou ruku si navlékla rukavici. „Nechala jsem ti tu adresu, abys věděla, kde jsem. Máme jen malou párty, pár holek z fakulty. Když tam bude nuda, tak se brzo vrátím.“

„Vezmi si aspoň taxík, nechoď pěšky.“

„Ano,“ přikývla Helena a letmo políbila tetu na tvář. „Možná že ale bude lepší, abych tam zůstala přes noc a vrátila se až ráno.“

Margareta se podívala na neteř. „Co by asi řekla tvoje matka, kdyby věděla, že jsem tě pustila ven na celou noc? A nejspíš na té vaší párty budou také chlapci, ne?“

„Myslím, že nebudou, doufám, že tam budou muži,“ odpověděla Helena a ušklíbla se.

Venku mrzlo až praštělo. Mráz štípal Helenu do tváří, pronikal jí přes teplý oděv a tlustý vlněný šál až na nahé tělo. Z cestiček kolem činžovního domu, kde bydlela Haarenová, shrabali sníh, takže mohla jít rychle.

Uvědomovala si, že ji teta sleduje z okna. Na konci prohrabané cestičky se obrátila a zamávala. Postava v osvětleném okně zvedla ruku.

Helena Goldenová vyšla na ulici. Na chvilku se zastavila, aby se uklidnila a potom pomalu pokračovala dál. Šla těsně při stěně domu, připravená, že může každou chvíli upadnout. Chodník pokrýval led pokrytý tenkou vrstvou sněhu, takže bylo velmi kluzko.

Helena se zastavila a stáhla si šátek, jenž jí zakrýval ústa i nos. Hluboce se nadechla. Bylo příjemné vdechovat ledový vzduch, který hluboce pronikal do plic. Pak si stáhla z rukou palčáky, nacpala je do kapsy, sundala i čepici a roztřepala si splihlé vlasy. Otočila tvář k nočnímu nebi. Na pokožce cítila měkké, vlhké polibky padajícího sněhu. Otevřela ústa, aby vychutnala chuť tajících vloček. Žena, jež kdysi byla Helenou Goldenovou, se napřímila.

Její postoj i rysy v obličeji se náhle změnily. Lícní kosti jí vystoupily, oči jako by zapadly hlouběji. Uvnitř jejího těla nepatrná část, která kdysi byla Helenou Goldenovou, začala křičet. Křičela, uvězněná v křišťálovém vězení.

Když přivázal Jonathan Frazer nahou mladou ženu ke sklu a prořízl jí hrdlo, pronikl přízrak ze zrcadla do Helenina těla a zmocnil se ho. Frazer ale byl zabit dříve, než mohl dokončit svou oběť. Žena – člověk, třebaže smrtelně zraněná, nebyla zcela mrtvá. Přízrak pochopil, že nebude moci dokončit své převtělení do lidského těla a pronikl tam alespoň částí své existence. Přízrak – bájná Euryale konečně úplně ovládla a zotročila ženu, jež se jmenovala Helena Goldenová.

Zbytek vědomí Heleny Goldenové reagoval zcela normálně na různé situace a okolnosti… někdy se pouze její sny změnily v noční můru.

Po silnici, kudy šla, nic nejezdilo. I chodníky byly prázdné. Přelud kráčel dál, líbilo se mu, že opět může používat lidské tělo, těšil se na to, co přijde. Jeho prchavé zážitky se v krátké době změní v trvalý stav, bude nejen natrvalo usídlen v lidském těle, ale bude ovládat všechny jeho schopnosti, všechnu jeho sílu. Zatím však byla jeho síla omezená, i takový jednoduchý úkon, jakým je kontrola těla, jej vyčerpával.

Ale brzy bude všechno jiné. Brzy se nasytí.

Janoš Ujvary sledoval muže a ženu souložící uprostřed pentagramu, vyrytého do dřevěné leštěné podlahy. Kolem nich se mlčky pohyboval kruh stoupenců prastaré víry. Když Ujvary zavřel oči, mohl téměř vidět proudy energie, jež z páru vyzařovala. Viděl, jak energie krouží ve vzduchu a je zachycovaná magickou hvězdou. Ujvary zavřel oči. Soustředil se na vizualizaci ženy s dlouhými, světlými vlasy. Rád by věděl, jaký má žena vztah k zrcadlu: věnovala své tělo dobrovolně, propůjčila ho přízraku? Nebo se ho přízrak zmocnil? Má už snad takovou moc? Ujvaryho rty se sevřely

do úzké bílé čáry. Přestože celý život studoval legendy, mýty a okultní vědy, stále ještě zůstalo mnoho toho, co neznal.

Dnes v noci skončí jeho celoživotní hledání – fakticky hledání a snažení několika životů, celých generací. Dnes získá zrcadlo. A světlovlasou ženu – odraz tmavého přeludu – dostane k němu.

Poznání, jež mu dá zrcadlo, ve spojení s jeho okultními schopnostmi mu umožní, aby se svět začal vracet k přírodnímu řádu. Člověk se v chaosu narodil a je předurčen, aby v chaosu žil i zemřel. Vláda pořádku není přirozená, příroda i člověk musí žít zcela svobodně, bez zábran.

Již po dnešním večeru pozve *Staré Bohy,* aby se znovu vrátili na svět. Ujvary vrátí svět Chaosu, k původnímu, přirozenému stavu.

Ujvary sepjal ruce, když se muž vzepjal v orgasmu… paprsek tajemné energie vytryskl z jeho těla a z těla ženy do temné noci.

Světlovlasá žena se zastavila na náměstí Piccadilly u sochy Erota – boha lásky. Zvedla hlavu, nachýlila ji poněkud na stranu a naslouchala. Nozdry se jí rozšířily, v nočním mrazivém vzduchu ucítila cosi lákavého…

Náměstí Piccadilly nebylo už zdaleka takové jako dříve. Většina neonů a světel nesvítila, žárovky buď popraskaly v krutých mrazech, nebo je zničila záplava sněhu a ledu. Jen vítr se prohánět v opuštěných ulicích a hnal chuchvalce papírů a starých odpadků. Čas od času se na ulici objevilo policejní auto, jelo pomalu a pneumatiky s řetězy na ledě kvílely. Občas si policisté posvítili elektrickou svítilnou do tmavých vchodů domů, ale žádný neopustil teplo a bezpečí hlídkového vozu.

Náměstí Piccadilly však nebylo zcela opuštěné. V průjezdech domů stála hrstka mužů i žen, vyhlíželi možné zákazníky pro nejstarší řemeslo. Od doby, kdy tato arktická zima nastala, odstěhovali se většinou do domů, část ale přece jenom na ulici zůstala.

Bordely vzkvétaly. Pasáci si najímali sešlé, laciné byty na předměstích, kam přenesli z ulice své „živnosti“. Vynalezli i novou službu pro zákazníky: auta je vyzvedávala na předem určených místech a přivážela je do bytů. A tak, vzdor sibiřskému počasí, obchod s láskou vzkvétal. Šlapali jen ti, kteří jinam nemohli – narkomani, nemocné prostitutky, neschopní pasáci a podobní zoufalci.

Na náměstí Piccadilly stála žena, vysoká, hubená, se zrzavými kudrnatými vlasy. Hlavu měla ovinutou teplým šátkem. Podezíravě si světlovlásku měřila.

Obávala se totiž, že se chce uhnízdit v jejím rajónu. Jestli se o to vážně pokusí, vyškrábe jí oči. Přece tu nestojí a nemrzne proto, aby jí tahle děvka přebrala zákazníka. Už tady trčí od sedmi a ještě si ani neškrtla. A to už táhne na dvanáctou! Za normálních okolností by už za sebou měla dva, možná tři štychy.

Blondýna se otočila. Rozhlédla se kolem a oči se jí zaleskly. Rudovláska si ji znechuceně prohlížela – je to narkomanka. Tenhle druh děvek nesnášela, jenom kazily počestným prostitutkám reputaci. Když zoufale potřebovaly drogy, šly s kýmkoliv a za směšnou cenu. Obyčejně byly prolezlé nemocemi od hlavy až k patě. A někteří zákazníci, kteří si mysleli, že všechny děvky jsou narkomanky, platili místo penězi malými plastikovými sáčky…

Blondýna přecházela ulici, jednoznačně se na zrzku podívala a řekla: „Hledám společnost.“ Z vyzvání se dalo usuzovat, že to je kultivovaná, vzdělaná žena. Jen přízvuk měla trochu nelondýnský, venkovský.

Maureen kývla, za normálních okolností s ženami nechodila – ale copak měla na vybranou?

„Co byste chtěla? Pomilovat se?“ zeptala se s měkkým, jihoirským přízvukem. Ze zvyku se rozhlédla po ulici. Ta ženská také mohla být policajtka a mohla si hovor nahrávat na magnetofon. Poldové to tak dělali, aby získali důkazy k soudu.

„Co dovedete?“ zeptala se blondýna. Oči sice měla jakoby skleněné, zdála se duchem trochu nepřítomná, ale stála rovně a na narkomanku měla příliš sebedůvěry –

„Udělám všechno, co budete chtít,“ řekla Maureen. Upřeně zírala na blondýniny tvrdé rysy a uvažovala, jakou asi bude hrát roli: ženu, nebo muže?

„Chcete jít někam do tepla?“

Žena odmítavě zavrtěla hlavou.

„To nebude nutné.“ Podívala se do Maureeniných jasně zelených očí: „Znáte tady nějaké vhodné místo?“ Takhle netrpěliví jsou obvykle velmi mladí muži, ale žena? To je divné.

Maureen přikývla. Za nedalekou čínskou restaurací se táhla úzká a špinavá ulička, čas od času ji používala. Maureen se otočila a opatrně vykročila do tmy. Na té ženě jí však stejně cosi nesedělo…

Když asi před osmi lety začala s řemeslem, jako jedno ze základních pravidel se naučila, že se má spoléhat na svůj instinkt. A ten jí říkal, že tahle ženská s sebou nese potíže. Ale co mohla dělat – zoufale potřebovala peníze.

Maureen přešla namrzlou ulici a zabočila do úzké uličky. Všude se povalovaly odpadky, přes cestu běhaly krysy. Za restaurací trčela nevábná stavba, původně asi latrína, jež se během let rozpadla. Zbyla z ní jen jedna stěna, za níž se bylo možné ukrýt, kdyby do uličky někdo vešel. Stěna současně skýtala ochranu před ledovým větrem. Maureen si sem kdysi přinesla matraci, aby si měla kam lehat, ale za dva dny byla prolezlá krysami. Maureen se na blondýnu usmála: „Je to dobrý? Nechtěla byste opravdu radši někam do tepla?“

„Ne, je to dobrý,“ šeptala žena, jejíž hlas zněl náhle velmi drsně.

Maureen se vtiskla hlouběji do temnoty a znovu uvažovala, co má hrát: muže, nebo ženu? Natáhla prsty, pod nehty měla vlepené kousky žiletek. Kdyby jí chtěl někdo něco provést, mohl zažít nepříjemné překvapení.

„Co chcete, abych dělala?“ zeptala se Maureen a přistoupila k ženě – či k muži blíže? Snažila se rozeznat její – nebo jeho rysy obličeje.

Blondýna položila Maureen ruce na ramena a zašeptala: „Polib mě.“

Maureen přitiskla rty na její rty, jazykem jí lehce přejela po chladných ústech a začala ji líbat na tvář… teď si byla jistá, že má před sebou ženu. Poznala to podle jemné pleti.

Blondýna ji vášnivě políbila. Přisála se k jejím rtům a vtiskla jí jazyk do úst. Dlaněmi jí sevřela hlavu, a dokud ji líbala, stále ji pevně držela. Pak jí žena odstrčila a lapala po dechu. To je ale vášnivka, říkala si Maureen a cítila, jak se její tělo začíná probouzet. Je to ale šílenství, že se může vzrušit na takovém špinavém místě, když ji políbí žena. Z ženy však přímo vyzařovala brutální, vášnivá, neukojená sexualita.

„Můžeme někam jít,“ navrhovala Maureen rozrušeně. Možná že by jí to udělala i zadarmo… nebo jenom za cenu pokoje v hotelu.

Žena ale nereagovala. Znovu si přitáhla rudovláščinu hlavu a hladově ji líbala.

Maureen přejela rukama ženě po těle. Cítila plná prsa, plné tělo, i to, že je stále víc a víc vzrušená, pociťovala chvění ve svých vlastních ňadrech a horko ve svém klíně. Ano! Chtěla tu ženu! Přitiskla se k ní ještě úžeji, přitáhla si její hlavu, sála její dech.

A právě když orgasmus přelil její vášnivé tělo pomalou a jemnou vlnou, pocítila v ústech hroznou bolest.

Chtěla vykřiknout, ale nemohla. Blondýna jí stále silně svírala ústa, jejich rty byly spojeny vášnivým polibkem. Uvnitř úst dosud cítila jazyk neznámé ženy, jenž se zmítal jako tančící had. Snažila se ženu odstrčit, ale marně, držela ji v ocelovém objetí. Když se dotkla hlavy, nahmatala lepkavou krev, pahýly utržených uší.

Pak ji světlovlasá žena strhla na zem, takže udeřila hlavou o namrzlé betonové dlaždice. Teprve teď Maureen pochopila, že v této špinavé uličce zemře rukou a neznámé šílené ženy.

„Ježíši Kriste, smiluj se, panno Marie, pomož mně.“ Nemohla mluvit, ústa jí sevřela strašná bolest a jasně cítila, jak jí z utržených uší kape na zmrzlou zem krev. Snažila se blondýnu od sebe odstrčit, ale ruce ji neposlouchaly.

Tu ji napadly modlitby, které si přeříkávala v dětství. Matčinou nejoblíbenější svatou byla svatá Judita. Považovala ji za patronku, k níž se mohou lidé obrátit v nejhlubší beznaději. V jižním Irsku, kde Maureen vyrostla, se k ní lidé často modlili, i ona to dělávala: třeba aby její otec našel práci, aby ona složila zkoušky ve škole, nebo aby pro ni na taneční zábavě přišel Mick O’Neill.

„Ať mně pomůže nejsvětější srdce Ježíšovo a Svatá Judita…“

Modlitby jí ale většinou moc nepomohly, otec měl práci jen čas od času, Maureen propadla, matka se neuzdravila. Mick O’Neill pro ni sice na zábavě přišel, ale téže noci také přišla o panenství.

Maureen viděla blondýnu přes krvavou mlhu. Její tvář se podobala strašlivé masce s křídově bílou pletí a ústy potřísněnými krví. Maureen si uvědomila, že jí ta žena ukousla špičku jazyka a že nyní chlemtá její krev.

Potom světlovlasá žena zvedla hlavu a naklonila ji na stranu, jako by poslouchala. Když obrátila hlavu zpět, bylo vidět, jak široce má rozevřené nozdry. V ústech se jí kmital malý, špičatý jazyk, podobný jazyku hada. Klidně a svižně se postavila, nechala polomrtvou, zohavenou Maureen ležet v temné kaluži krve a kvapně odešla.

Dva kilometry odtud se Janoš Ujvary vítězoslavně usmál. Přelud přichází, cítil to, podařilo se mu přivolat **jej –**

KAPITOLA 38

Emanuela Frazerová stála nahá před zrcadlem. Nebylo to velké, nestvůrné zrcadlo, jen jeho menší kopie. Snažila se soustředit, ale zrcadlo uhýbalo a ztrácelo se. Zdálo se jí, jako by se na ně dívala přes žárem se tetelící vzduch. Vědomí jí říkalo, že je to sen, ale byl tak skutečný, tak živý, že takřka cítila tělo mladé, nahé ženy, jež kráčela před ní. Emanuela natáhla ruku, hrábla prsty do ženiných mastných vlasů, zvrátila jí hlavu a odkryla její štíhlé hrdlo.

Hraběnka Báthoryová se musela spolehnout na Istvana a Helenu Jo, aby vyhledávali a přiváděli vhodná děvčata, protože Ficzko a Dorothea byli v Londýně. Ovšem Istvan a Helena Jo byli jen hloupí sedláci a podle toho vypadaly i holky, které přivedli. Hraběnka si znechuceně prohlížela hrůzou se třesoucí ženu, jež klečela před ní. Tohle je snad vůbec nejhorší ženská, jakou jí kdy přivedli. Byla to hubená selská dívka z vesnice na břehu Váhu. Pleť měla zjizvenou neštovicemi, ňadra téměř žádná a břicho nafouknuté hladem.

Dívka klečela na rohožce před zrcadlem v hraběnčině ložnici a dívala se na její obraz tupýma, netečnýma očima. Nejprve ji Helena Jo svlékla donaha a v koupelně ji vydrhla. Přitom zkoumala, zda je ještě pannou, neboť pouze krev panen měla požadované účinky.

Hraběnka Báthoryová si stoupla za dívku, ruce jí položila na kostnatá ramena. I ona byla nahá a cítila, že začíná být vzrušená. Cítila, jak jí tvrdnou bradavky a jak se jí napínají břišní svaly. Chytila děvče za mastné vlasy a odkryla její štíhlé hrdlo…

Pak hraběnka ucukla rukou, ve tváři znechucený výraz. Ta holka je nanic! Má-li její krev k něčemu být, musí ji obohatit tělní tekutiny, jež v organismu vznikají při nejsilnějších citech, jako je rozkoš, nebo hrůza. V současném stavu je dívčina krev bezcenná.

„Istvane," zavolala hraběnka, aniž zvýšila hlas. Dveře se otevřely a obrovský Maďar strčil hlavu do místnosti. Pak za sebou zavřel dveře a čekal na rozkazy své paní. Díval se chlípně na hraběnčino nahé tělo, její pružné prsy a tmavý klín. V kroužku hraběnčiných důvěrníků byl téměř nováčkem, ještě se s ní nevyspal a Báthoryovou těšilo dráždit ho. Věděla jistě, že nikdy předtím neviděl tak čisté a

neposkvrněné tělo, jako měla ona. Navíc se o něm dozvěděla, že je neobyčejně náruživý, fantastický milenec.

„Pojď sem!“

Istvan, chlap jako hora, přistoupil. Téměř celou hlavu mu pokrývaly husté kudrnaté vousy a husté vlnité vlasy. Sehnul se k hraběnce. Všimla si jak, vodnaté, bezbarvé má oči.

„Rozdráždi ji, a potom ji vyděs!“ nařídila hraběnka. „Nesmíš do ní ale proniknout, je to panna a pro rituál ji potřebuji nedotčenou, neposkvrněnou…“

Istvan přikývl. Stáhl kalhoty, pak si svlékl volnou lněnou košili a hodil ji na podlahu. Odkopnul kožené sandály s dřevěnou podrážkou a stáhl ze sebe spodky. Úplně nahý se otočil tváří k Báthoryové, ruce přitisknuté ke stehnům. Díval se, jak si ho hraběnka prohlíží.

To, co se o Istvanovi vykládalo, byla pravda. Sluhův pyj byl skutečně tak velký jako jeho tělo. Hraběnka uvažovala, jak je vůbec možné, aby spal se ženou? Maďar, ochlupený po celém těle hustými černými chlupy, připomínal zvíře. Alžbětě blesklo hlavou, že to chlapisko vypadá jako vlkodlak, který se prý toulá horami a lesy. Ve dne muž, v noci zvíře. Také o vlkodlacích se tvrdilo, že mají tělo porostlé chlupy. Musela se té myšlence usmát. Istvan si její úsměv vyložil jinak a chlípně se zašklebil.

Jakmile hraběnka ucítila první známky přicházející rozkoše, ukázala na vystrašenou dívku. Vzápětí se vrhla na postel. S roztaženýma nohama pozorovala Istvana a dráždila se prsty.

Istvan zvedl děvče ze země jako pírko a přenesl ji ke stolu. Paží z tabule smetl poháry, sklenice a konvice. Velké a dramatické gesto se hraběnce líbilo. Istvan položil děvče na chladná dřevěná prkna stolu a roztáhl jí nohy. I on byl vzrušený.

Dívka se začala bránit. Tloukla obra malými pěstmi do prsou. Mohlo jí být tak čtrnáct let. Příští rok by se mohla vdát, a proto musela zůstat pannou, panenství bylo jejím jediným majetkem. Celý život ji učili, aby nikdy žádnému muži nedovolila, aby se jí dotknul na tom místě a také aby se nikdy nedívala na nahého muže…

To velké chlapisko a jeho pomocnice vtrhli do odrbané vesnice hned za rozbřesku. Ženu – Helenu Jo – znal celý kraj jako kojnou hraběnčiných dětí. Tvrdila, že hledají děvčata pro službu na zámku – svobodná, z dobrých rodin, s dobrým charakterem a pracovitá, aby se prý mohla stát – po odpovídajícím výcviku – hraběnčinými komornými. Starší obce pohostili Istvana a Helena Jo osobně

prohlédla asi tucet děvčat, která jejich rodiny vybraly jako budoucí služky. Pro každou rodinu znamenalo místo na zámku o jeden hladový krk méně. Hraběnka rovněž ochotně zaplatila dopředu a u dvora si navíc děvče mohlo najít dobrou partii. Všechny tyto výhody hraběnčina kojná řádně zdůraznila. Ani prý není důležité, jak děvčata vypadají, ale musí být panny. Kněžna nedovolí, aby utrpěla dobrá pověst dvora. Helena Jo nakonec vybrala čtyři dívky, jež s sebou měla vzít na zámek. Čtyři šťastná děvčata.

Na zámku v Čachticích vyděšené dívky rozdělili a zamkli v malých, studených podkrovních místnostech. Děvčata viděla oblohu jen malými, ve zdi zapuštěnými okny. Když zapadlo slunce za vysoké hory, obklopující zámek, přišel Istvan a Helena Jo pro první dívku – Uršulu. Události posledních hodin ji docela vyvedly z míry, a tak dovolila, aby ji svlékli donaha. Její chudé, ubohé šaty hodili do kouta, kde už ležela hromada podobných hadrů. Zatímco ji velký muž pevně držel, umyla ji Helena studenou vodou a utřela hrubým ručníkem. Zvláštní pozornost věnovala jejím malým, rašícím ňadrům a tmavému klínu.

„To bolí!“ bolestně zasyčela Uršula.

Stará žena se na ni usmála bezzubými ústy a řekla: „Před hraběnkou musíš být čistá!“ Istvan se jen ušklíbl.

Nakonec Helena Jo opásala děvčeti krk těžkým koženým obojkem a jako psa ji na řetězu vedla studenými chodbami zámku. Nahé děvče se pokoušelo skrýt nahotu dlaněmi vždy, když potkali některého ze sluhů, avšak každý se odvrátil a čekal, až ten hrůzný průvod přejde.

Konečně se zastavili před ozdobně vyřezávanými dveřmi. Služka zaklepala a letmo pohlédla na vyděšenou dívku. Tvář plnou jizev od neštovic zkroutila do úšklebku, jenž měl napodobit úsměv.

„Hraběnka Báthoryová tě chce vidět. Udělej všechno, co bude chtít a ona se ti bohatě odmění. Když se jí budeš líbit, můžeš se stát i její komornou. Rozumíš?“

Uršula kývla. Stát se komornou je přece velká čest. Nevěděla sice, proč ji svlékli a umyli, ale o šlechtě se povídalo, že má divné choutky.

Otevřely se dveře a Istvan strčil děvče do místnosti, která vypadala prázdná. Dveře se hlučně zavřely a Uršula vykřikla, když se jejího nahého těla dotkly studené ruce. Chtěla se otočit, ale do těla se jí zatnuly něčí kostnaté prsty.

„Zůstaň klidná, dokud ti neřeknu. Neotáčej se a taky se na mě nedívej," řekl ženský povýšený hlas.

Ledové ruce putovaly po dívčině těle, dotkly se malých prsů, břicha a hledaly místo, kde začínají žebra.

„Klekni si k zrcadlu."

Uršule chvíli trvalo, než našla zrcadlo, ale to už jí na tělo dopadla první rána. V zrcadle spatřila pokřivený hraběnčin obraz. I ona byla nahá. Položila jí ruce kolem hrdla a potom ji pohladila po vlasech. Snad zkoumá její tělo, krk a vlasy. Jestliže se má stát komornou, bude muset nosit pěkné šaty, bude se muset hezky oblékat, aby nedělala své paní hanbu.

Nakonec se hraběnka otočila a zavolala velkého muže. Uršula v zrcadle viděla, jak se svléká. V křivém zrcadle vypadal jako velký medvěd. Potom ji vzal do náručí, chlupy na jeho prsou se třely o její jemnou pokožku a vousy o prsy. Položil ji na stůl a vložil jí své hrubé ruce mezi nohy. Dívka se začala bránit. Nebyla by k ničemu, kdyby ji připravil o panenství, nikdo by ji už nechtěl. Ten chlap se ale vůbec nepokoušel vniknout do ní. Jen ji hladil drsnými prsty po celém těle, kolem bradavek, na břiše a konečně ji položil ruku na klín. Dosud se bránila, ale proti tak silnému chlapovi neměla naději. Pak ucítila v břiše jakýsi pro ni neznámý, leč příjemný pocit.

Hraběnka ležela na posteli a dráždila se prsty. Věděla, že musí načasovat nejvyšší rozkoš na nejpříhodnější dobu. Pozorovala, jak Istvan vzrušuje děvče – rty, jazykem a prsty – a rozhodla se, že se s ním dnes v noci vyspí. Je to jen primitivní Maďar, ale uspokojit ženu dovede skutečně mistrovsky. Hraběnka viděla, jak Uršulin odpor slábne, už chlapa netloukla, držela se malýma rukama jeho ramen, položila mu hlavu na chlupatý hrudník a otevírala se prstům, jež do ní pronikaly.

„Tak už dost," okřikla ho Báthoryová a spustila si nohy z postele. „Přiveď ji zpátky k zrcadlu."

Istvan zvedl třesoucí se děvče z dřevěného stolu, přinesl ji k zrcadlu v těžkém dřevěném rámu a donutil ji, aby si klekla.

Když se hraběnka postavila za ně, dívka těžce dýchala, pokožku měla zarudlou, bradavky tvrdé a vztyčené. Hraběnka cítila, že i jí samé se blíží orgasmus, sáhla Uršule do mastných vlasů a odkryla jí štíhlé hrdlo. Sklonila hlavu, políbila dívku a přejela jí jazykem po pootevřených rtech. Děvče se silně zachvělo, pocítilo dosud nepoznanou rozkoš. Báthoryová nahmatala dlouhými prsty dívčinu

krční tepnu, zatnula nehty do její jemné pokožky a roztrhla ji jako látku. Dívka se začala svíjet bolestí, ale hraběnka nepovolila. Sevřela pěst a vytrhla z dívčina hrdla kus masa. Ze zející rány vytryskl gejzír horké, husté krve. Potřísnila kopii zrcadla a stékala hraběnce po ruce. Vůně krve a její dotek způsobil, že Báthoryová dospěla k orgasmu. Přitiskla si umírající dívku k břichu a nehty, ostrými jako dýky, vytrhla cár dívčina masa, přiložila si ho na prsa a začala si po těle roztírat krev.

Istvan se otočil a zvracel do krbu.

Many se probudila, právě když ji zaplavovala křeč orgasmu. Cítila ho jako vlnu, tak intenzívní, až byla bolestná.

Ten sen byl tak neuvěřitelně živý, že cítila žár ohně v krbu a tělo vesničanky na svém těle. Cítila dokonce na svých rukou a na ňadrech horkou lepkavou krev. Cítila výheň sexu, vůni praskajících smrkových polen, zápach Istvanových zvratků a exkrementy umírající dívky.

Cítila ale také, jak se jí do těla začal vlévat silný proud energie, když děvčeti roztrhla hrdlo.

A Emanuela Frazerová si najednou uvědomila, že má opět cit v nohou.

KAPITOLA 39

Margaretu Haarenovou vytrhlo z hlubokého a bezesného spánku zadrnčení telefonu. Sáhla po něm a okamžitě ji napadlo, že se asi něco stalo Heleně. Podívala na zeleně světélkující číselník digitálních hodin. Bylo něco po druhé hodině v noci.

„Ano?“

„Tady je Stuart Miller. Promiňte, že volám tak pozdě, ale je to velmi důležité.“

„To je v pořádku, Stuarte. Co se děje?“ Haarenová už byla venku z postele a svlékala ze sebe pánské pyžamo, které nosila.

„Ten vrah, ten kanibal před několika hodinami zase vraždil. Tentokrát tu vraždu ale nedokončila, takže máme svědka.“

„Řekl jste nedokončila? To znamená, že to byla žena?“

„Alespoň to oběť tvrdí. Říká, že ji přepadla nějaká žena.“

„A kdo je ta oběť?“

„Prostitutka. Maureen Carollová. Je těžce raněná, má ukousnutý kus jazyka, téměř utržené uši, chybí jí část rtů a má proraženou lebku. To všechno jí udělala ta bestie. Kromě toho ležela několik hodin v bezvědomí v opuštěné uličce u náměstí Piccaddily a omrzla. Vypadá to, že na každé ruce přijde o pár prstů.“

„Ježíši!“ Inspektorka se snažila dostat co nejrychleji do džin a současně si obouvala boty. „Budu potřebovat auto.“

„Už jsem vám ho poslal, předtím, než jsem zatelefonoval,“ řekl Miller a Haarenová si živě představovala, jak se usmívá.

Venku silně sněžilo. Liduprázdné ulice se leskly ledem jako zrcadlo, když Haarenová těsně před třetí hodinou dorazila do nemocnice. Okamžitěji obklopily desítky novinářů, takže hned, jak vystoupila z auta, musela odpovídat na záplavu otázek.

„…potvrďte…vrah, kanibal…“

„…kolik už bylo obětí…?“

„…Můžete komentovat…?“

„…Je pravda, že…?“

Inspektorka se zastavila u vchodu do nemocnice, otočila se k novinářům a zvedla ruku, aby je utišila.

„Dámy a pánové, jsme zatím na samotném začátku vyšetřování, a proto nyní nemohu nic komentovat.“

Než se zklamaní novináři vzpamatovali – čekali od ní cokoli, o čem by se dalo spekulovat, zmizela uvnitř budovy a před dveře se výhružně postavili dva statní policisté. Situace nebyla taková, aby Haarenová mohla novinářům něco říct. I z toho, že nemůže komentovat, nadělají palcové titulky: *„Policie odmítá poskytnout tisku informace.“*

Seržant Miller už na Haarenovou čekal na chodbě. Tmavý obličej měl zalitý potem, mračil se.

„Ještě než začneme… vůbec nevím, jak se o tom dozvěděl tisk. A jestli si myslíte, že to u zadního vchodu bylo složité, měla byste vidět hlavní vchod. Po chodbách brousí novináři, vpadli i na úrazové oddělení a zpovídají každého, kdo jim padne do rukou. Tuší, že jde o něco vážného.“

Inspektorka si prsty prohrábla na krátko ostříhané vlasy. „Kde je ta žena?“

„O poschodí výš, na jednotce intenzívní péče. Nechali jsme to patro uzavřít, ale je to komplikované… sestry a lékaři nám běhají sem a tam…“

„Chci, aby se nikdo nedostal k té ženě blízko. Rozumíte?“

Miller kývnul hlavou.

Inspektorka přivolala výtah.

„Za deset minut bude na parkovišti tisková konference. Slibte novinářům senzaci, exkluzivní interview a možná i fotografie. Prostě, slibte jim, co chcete. Jen ať vypadnou z nemocnice. Pak to tu zavřete a hlídejte všechny vchody a východy. Nikdo, kdo tady nemá co dělat, nesmí dovnitř. A kdyby někdo moc vyváděl, tak ho nechte sebrat za maření úředního úkonu.“

„Rozumím.“

„Tak. A teď, co už víme?“

Výtah zastavil a seržant čekal, až z kabiny vyjede starší žena na vozíku. Do výtahu chtěly vběhnout dvě mladé ošetřovatelky, ale Haarenová je energicky zarazila. „Tohle je záležitost policie.“

Inspektorka se opřela o stěnu. „Tak už mi řekněte, co se stalo!“

„Máme tu ženu, jmenuje se Maureen Carollová, je jí asi sedmadvacet až dvaatřicet. Je to Irka, ale žije v Londýně skoro devět let, několikrát byla trestaná… pro ublížení na těle…“

Inspektorka udiveně zvedla obočí.

„Podle toho, co tehdy vykládala u výslechu, se prý vyspala s nějakým chlapem a ten po ní chtěl peníze a vyhrožoval, že ji zabije. Jenže je to venkovská holka, silná jako kůň, takže dostal nakládačku. Zlomila mu čelist a vyrazila pár zubů.“

„Jak jí je?“

„Nic moc, ale je při vědomí. Hlášení přišlo nejdřív mně, protože si policajti mysleli, že je to štětka, kterou zmlátil buď zákazník, nebo pasák. Pak jsem si ale hlášení přečetl a zjistil jsem, že má ukousnutý kus jazyka… řekl jsem si, že byste o tom měla vědět.“

Výtah zastavil, dveře se otevřely. Na chodbě stáli dva policisté v uniformách.

„Nikdo nesmí ven, ani dovnitř, i lékaři a sestry se musí legitimovat,“ nařídil Miller.

Oba nepřítomně se tvářící policisté kývli hlavou.

„Je schopná mluvit?“

„Ne.“

„Tak jak se jí budeme ptát?“

„Řekneme otázku a ona buď kývne, nebo zavrtí hlavou. Má taky u postele blok a tužku, takže může trochu psát.“

Před dveřmi jednotky intenzívní péče stál další policista. Když přicházela Haarenová s Millerem, postavil se do pozoru.

„Je něco nového?“ zeptal se ho Miller.

„Ne, pane, dovnitř šly jen dvě ošetřovatelky, které mají službu.“

„Teď tam pár minut nepouštějte nikoho. Ani sestry, ani lékaře.“

„Ano, rozumím.“

Vstoupili do antiseptického ovzduší jednotky intenzívní péče. Sestra se na ně němě podívala, pokynula hlavou a dál se věnovala svým záznamům. V místnosti bylo pološero, tikaly a blikaly tu přístroje a monitory. V pokoji leželi dva pacienti. Na bližší posteli neuvěřitelně scvrklý stařec a v posteli na druhém, vzdáleném konci pokoje vykukovala z obvazů kštice rudých vlasů.

„Nechal jsem ji dát, pro každý případ, až tam,“ řekl Miller, zvedl ze stolku bílý plášť a podal ho inspektorce. Stáhla ze sebe těžkou bundu a natáhla si plášť. V kapse našla ochrannou roušku, kterou si nasadila přes ústa. Stejně jako Miller si vyzula vysoké boty a obula bílé gumové přezůvky.

Sestra, když procházeli kolem, vzhlédla a řekla: „Nebuďte tam, prosím, moc dlouho.“

„Nebudeme,“ slíbila jí inspektorka.

Stuart Miller se dotknul ramene ženy, jejíž hlava se téměř ztrácela v obvazech. Otevřela vylekané oči. „Tohle je inspektorka Haarenová," řekl tiše Miller, „a chce s vámi hovořit. Vede vyšetřování vašeho případu."

Žena na posteli naznačila hlavou, že rozumí. Celou hlavu měla ovinutou obvazy, stejně jako prsty, které jí omrzly. Omrzlé tváře pokrývaly polštářky gázy. Ústa ale měla volná, za oteklými a krví podlitými rty uviděla inspektorka stehy na sešitém jazyku. Margareta Haarenová si sedla k lůžku a lehce se dotkla ovázané ruky. Podívala se do jasně zelených očí a snažila se poznat, co se děje v ženině mozku. Přepadená a zohavená Maureen by teď už vlastně měla být mrtvá.

Jazyk a ušijí ošetřili, dostala lokální anestézii, spoustu sedativ a antibiotika – a podle všech pravidel měla být v bezvědomí. Místo toho byla vzhůru a… vzteklá. Ano, skutečně byla vzteklá.

„Maureen, chtěla bych vám pomoci," začala inspektorka. „Vím, že je pro vás obtížné mluvit, a proto vám jen budu klást otázky. Když budete souhlasit, dotknete se mé dlaně jednou, když nebudete, dotkněte se dvakrát…" Vsunula svou dlaň pod obvázanou ruku. „…a když budete chtít něco dodat, stiskněte mi ruku a pak se společně pokusíme dát to nějak dohromady. Souhlasíte?"

Inspektorčiny dlaně se dotknul obvázaný prst. „Řekla jste seržantovi, že vám to provedla žena. Je to tak?" Dotek. „Byla sama?" Dotek.

„Byl to váš zákazník. Někdo ze stálých zákazníků?" Dotek. Pak chvíli přestávka a dva doteky. „Takže zákazník to byl, ale ne stálý?" Dotek.

„Už jste ji viděla někdy předtím?" Dva doteky. „Poznala byste ji?" Silný dotek.

„Souhlasila byste s tím, kdybychom sem přivedli policejního malíře, který by se podle vaší výpovědi pokusil namalovat tvář té ženy?"

Dotek.

Margareta Haarenová se podívala na seržanta. Porozuměl a přikývl. „Zařídím to!"

Pak se obrátila k Maureen, všimla si na jejím čele hluboké vrásky a slyšela, že přístroj monitorující činnost srdce začal rychleji pískat.

„Nebude to trvat dlouho. Ta žena – byla stará?"

Dva dotyky.

„Mladá.“

Jeden dotek.

„Běloška?“

Jeden.

„Byla to blondýna?“ Jeden.

„Takže ta žena, která vám to udělala, byla mladá, běloška a měla světlé vlasy?“ Jeden silný dotek.

„Maureen, vzpomínáte si na nějakou zvláštní podrobnost?“

Žena silně stiskla Margaretě ruku a pak sáhla na pokrývku pro tužku. Inspektorka jí podala blok.

Písmo bylo téměř nečitelné, ale dalo se vyluštit, co Maureen chce říct. Když namáhavě psala, Haarenová četla nahlas.

„Divná ženská… jako přestrojenej mužskej. Nebyl to ale mužskej – jako narkomanka – oči narkomanky.“ Margareta se znovu podívala na Maureen a zeptala se: „Chtěla vás zabít?“

„ANO“ – ta tři velká písmena z bloku přímo křičela. „Proč toho nechala?“

„Něco uslyšela.“

„Myslíte, že jí někdo vyrušil? Slyšela, že někdo přichází?“

Maureen zavrtěla hlavou.

„Něco slyšela, ale nikdo nepřicházel?“

Maureen přikývla. „Něco v její hlavě,“ načmárala do bloku. Pak zavřela oči a začala usínat. Bezvědomí ji obcházelo od chvíle, kdy jí ta bestie ukousla část jazyku, ale stále se zoufale bránila, aby neusnula. Protože spánek znamenal sny a ona věděla, že v nich ji démonická blondýna bude dál pronásledovat. Margareta Haarenová se odvrátila od spící ženy a zašeptala: „To by mě zajímalo, co tu blondýnu vyrušilo.“

Ujvaryho zavolání proniklo do Jiného světa jako žhnoucí kužel síly, uvolněný energií nejstaršího kouzla na světě. Pulsoval v nekonečně šedé krajině, otáčel se a třásl, dokud ho Ujvary nepolapil, nevtiskl mu tvar a nezačal jej řídit. Nejprve před sebou měl jasný obraz světlovlasé ženy, pak dovolil kuželu síly uvolnit se. Putoval Londýnem, osvětlil dívku, pak explodoval a kolem dívky se rozzářila aura energie. Ujvary ji viděl. Dívka právě požírala jedno z lidských dobytčat, vstřebávala jeho život, pila jeho krev.

Blondýnu obklopovala jasná záře, ale viděli ji pouze ti, kdo měli schopnost ji vidět. Blondýna, v jejímž těle přebýval démon, pohlédla

vzhůru a vycenila v krvavém úsměvu ostré zuby. Utřela si paží ústa, vstala a opustila svou oběť. Vydala se za světlem, k jeho zdroji.

Janoš Ujvary stál u dveří svého domu na náměstí Eaton Square, čekal, aby mohl uvítat démona v těle Heleny Goldenové. Ujvary se chvěl. Jednak již spotřeboval příliš mnoho energie k tomu, aby démona přivolal, jednak ztrácel sílu, kterou získal z krve. Démon na něj pohlédl dávno mrtvýma očima.

„Paní," řekl Ujvary.

„To, co vidíš, je pouze schránka. Nasyť mne! Osvoboď mne!"

„Dnes večer, paní. Před svítáním budete svobodná. Již zítra slunce vyjde do nového věku. Do éry Starých bohů."

KAPITOLA 40

„Emanuelo, budeš zase chodit?“ zeptal se přelud v zrcadle a ona okamžitě odpověděla: „Ano!“

Jak zoufale si přála, aby chodila, aby začala znovu žít. Jak by chtěla běhat, tančit, nebo jenom stát, jak si přála, aby nebyla uvězněná v tomhle prokletém vozíku. Jak toužila po volnosti…

„Emanuelo, budeš zase chodit?“

Bylo to totéž, jako by se někdo ptal mrtvého, chce-li žít. Takový dar by jí mohlo dát jedině zrcadlo, prokleté, a přece tak mocné a kouzelné.

Many odhodila přikrývky a přejela si prsty po nohách. Už je opět cítila, cítila své studené, měkké a ohebné tělo, zaznamenala tlak na pokožce, když přitlačila. Skrčila prsty na noze a udiveně sledovala, že je může postupně krčit a zase natahovat. Na nohou sice měla spoustu jizev, ale ty lze odstranit plastickou operací. Opět by mohla chodit v plavkách s velkým výstřihem, které měla tak ráda. Samozřejmě, s takovými jizvami, jaké měla teď, v plavkách chodit nemohla. 1 když se opálila, jizvy bíle zářily. Ano, rozhodně potřebuje plastickou operaci. Tuto možnost jí nabízeli, ještě když byla v nemocnici, ale tehdy si myslela, že bude stejně do konce svého života uvězněná na vozíku, tak proč se trápit? Teď je to jiné…

Co by měla dělat?

Many se zarazila, srdce jí bušilo, že si musela přitisknout na hruď ruku. Cítila, jak srdce divoce bije. Co to dělá? O čem uvažovala? Už začala spřádat plány, už začala přemýšlet, co bude dělat, až bude znovu chodit. Těsně po nehodě o takové možnosti velmi často snila a pokaždé byla strašně zklamaná, když se probudila.

Byl to snad jen další sen? Sen ve snu?

Many si stiskla nohu, až jí na pokožce naskočila rudá skvrna. Bolestí vyjekla, z očí jí vytryskly slzy. Ne, tohle není sen, to je skutečnost. Má zase v nohách cit, zase může chodit. Ale jak dlouho?

Ta myšlenka ji zamrazila. Ano, jak dlouho bude mít cit v nohách, jak dlouho bude chodit? Ten zázrak předvedlo zrcadlo dvakrát. Prvně na začátku večera a podruhé nyní. Poprvé nakrmila zrcadlo vlastní krví, podruhé se jí zdálo, že zrcadlu tekutinu života dává. V

krvi je klíč. Tohle ale již věděla. Zrcadlo prostě musí mít, aby se stal zázrak.

Jenže Julie zrcadlo nabídla Ujvarymu.

Emanuelo, budeš zase chodit?

Budeš zase chodit?

Zase chodit.

Chodit.

A Julie jí krade zrcadlo. Úmyslně ji ho bere. Možná ví, že zrcadlo má kouzelnou moc, že ji může vyléčit, pomoci k tomu, aby mohla chodit. A bude-li Many chodit, přijde Julie o místo. O velmi pohodlné místo – vždyť kolik dá práce starat se o jednu zmrzačenou holku? Když se Many vrátila z nemocnice, bylo to jiné: tehdy Julii potřebovala. Umývala ji, koupala, vyměňovala jí prádlo, pomáhala jí oblékat se, krmila ji, dohlížela, aby včas užívala léky. Ale teď? Co teď vlastně Julie dělá? Moc toho na práci nemá…

Many se dokáže sama obléci, umýt i najíst. Léky žádné nebere, každý den je samostatnější. Není vyloučeno, že Julie se obává, že její poklidná služba končí. Many jí sice slíbila, že ji teď nevyhodí, protože potřebuje společnici, ale bude-li chodit, tak co s Julií?

A kdyby to Julie věděla a kdyby jí Ujvary pověděl o léčivé moci zrcadla? Pokud by nechtěla přijít o práci, musí se zrcadla zbavit, ale tak, aby o tom Many nevěděla. Ano, to má logiku, uvědomila si Many. Ta svině! Ta zatracená svině. Chce dát zrcadlo pryč, aby Many už nikdy nechodila.

Emanuela Frazerová spustila nohy z postele, pod stehny cítila přikrývku, pod chodidly měkký koberec. Zase může chodit. Zase může žít. Za žádnou cenu se toho nevzdá.

V temné knihovně se na povrchu zrcadla objevily podivné obrysy.

Světlovlasá žena zvolna procházela sklepením, rty zkroucené do zlé grimasy, jež měla být úsměvem. Třináct přívrženců *Staré víry* na ni fascinovaně hledělo. Většinu svého života – jako děti i dospělí – uctívali netvory, kteří byli na tomto světě ještě dříve, než předkové člověka sestoupili ze stromů na zem. Zasvětili své životy Zlu, jež pro ně znamenalo Moc. Třináct mužů a žen zbožňovalo netvory, kterým lidé říkali démoni. Protože putovali Jiným světem, astrálním, znali větší nebezpečí, okultní síly, jež mohou uchvátit nic netušící tvory, ukrást jim duši a nechat tělo dál bloudit světem lidí. Poznali hrůzu a také jí využívali. A přece, když tu teď stáli spolu se štíhlou, světlovlasou ženou, z jejíhož těla vyzařovala síla, třásli se strachem.

Stejně jako obyčejní lidé. To přece není duch z astrálních pustin, to je samo vtělení samotných ***Starých bohů…***

Blondýna míjela oltář a přejela špičkami prstů po velkém kamenném kvádru. Dlouhými nehty sbírala sedlinu hnědé, dávno zaschlé krve, donesla si ji ke rtům a olizovala ji.

„Znáš mne?“ zeptala se Ujvaryho.

„Vím o vás, paní,“ odpověděl opatrně malý muž.

„Víš, kdo jsem?“

„Jste vidina uvězněná v zrcadle.“

Světlovlasá žena kývla hlavou. „Ano, to jsem. Ale kdo jsem ve skutečností?“

Ujvary si olízl rty a zuřil. Ten netvor si s ním hraje. Hodnotí ho podle otázek a odpovědí.

„Paní, jste jedna ze Starých bohů,“ zašeptal s hrůzou v očích.

Blondýna kývla hlavou. „Ano, tak nám říkají, ale to není přesně to, čím jsme ve skutečnosti.“

„Paní, jestliže jsem vás urazil, odpusťte mi, prosím…“ šeptal Ujvary.

„Lidé, řekněte – bojíte se mě?“ ptala se vidina.

„Ano, bojíme,“ odpověděl Ujvary.

Blondýna spokojeně přikývla. „Dobře. Tak to má být. Avšak kdybyste mi lhali, zahubila bych vás za vaši drzost.“

Ujvary těžce polknul a cítil, jak mu po nahém těle stéká pramének potu studeného jako led. Chvěl se hrůzou.

Žena zvolna obešla oltář a pak si svlékla těžký plášť, pod nímž měla svetr a džíny. Přetáhla si svetr přes hlavu a objevily se plné prsy. Pak odkopla vysoké boty a vystoupila z džin. Nahá, s roztaženými pažemi, zakloněnou hlavou a prohnutým hrdlem, obešla oltář. Vrhla na Ujvaryho studený pohled, z něhož čišela hrůza. Z koutku úst jí vytryskl úzký pramének krve a klikatil se po bradě na krk, vinul se jí po prsou, kolem bradavek.

A Ujvary si náhle vzpomněl na noc, kdy vidinu spatřil poprvé.

Ženiny hluboké hnědé oči se obrátily v sloup, bylo vidět jen bělmo, její tělo se rozechvělo, dlaně široce roztažených rukou se sevřely v pěsti. Nehty se zaryly do masa, až vytryskla krev. Promluvila hrubým a chraptivým hlasem.

„Kdysi jsme byly tři. Tři, a přesto jedna. Jedna, jež byla vším. Jsme Gorgony, dcery Phorkýse, třetího syna Ponose. Říkali nám Stheno,

Euryale a Medusa. Nyní již nejsme, v paměti zůstala jen Medusa a Perseus, jenž ji zabil. Teď jsme pouhou legendou.

Avšak lidé zapomněli, že jsme nesmrtelné, že žijeme stále, že nemůžeme zemřít. Proto jsme my dvě, pocházející ze tří, stvořily zrcadlo, magickou bránu do Jiného světa, schránku, v níž se skrývá duch Gorgon.

Já jsem Euryale. Sestra Stheno mne obětovala, zaklela mou duši do zrcadla, tam, kde naše duše mohou odpočívat a čekat… a živit duše těch, kdo zemřeli blízko zrcadla. Poté si má sestra vzala život a její krev vstoupila do zrcadla. Tím se se mnou spojila navždy. A pak jsme čekaly. Čekaly, až přijde čas, kdy budeme moci opustit své skleněné vězení a ještě jednou vejít do světa lidí. A až budeme opět celistvé, budeme moci znovu stvořit naši sestru Medusu. Bude taková, jako jsme my.

Lidé znají čas spánku a odpočinku, leč my neměříme čas tak, jak ho měří člověk. Nedostaneme-li potravu, pak slábneme a spíme, ale neumíráme.

Když dostal zrcadlo člověk Frazer, dobře nás živil. Jen náhoda zabránila naplnění jeho sudby – aby nás osvobodil. Obětoval toto lidské tělo, v němž přebývám. Prořízl mu nad zrcadlem hrdlo… Svou oběť však nedokončil. Dotýkaly jsme se lidského těla, leč jen krátkou chvíli. Ochutnaly jsme na okamžik lidskou krev… A to stačilo, abych se zmocnila vlády nad lidským tělem, jež mi Frazer nabídl. Když je sytím, stávám se silnější já i má sestra Stheno, rovněž uvězněná v křišťálovém vězení.

Jednou se ze zrcadla osvobodíme, budeme opět volné," řekla a upřela nehybné oči na muže. „Co nám můžete slíbit?"

Ta otázka Ujvaryho překvapila. Hluboce se nadechl. Uvědomil si, že jeho život i nesmrtelná duše mohou být zničeny.

„Jediné, co vám můžeme nabídnout, paní, je pomoc k urychlení dosažení vašich cílů. Ještě tuto noc vás mohu osvobodit. Vím, kde je zrcadlo a dostanu ho."

„Frazerová, děvče," zašeptala k Ujvaryho úžasu blondýna.

„Ano, je v domě Frazerových. Ale tam je jen… Frazerová… je zmrzačená a nemůže z vozíčku. Je závislá na ošetřovatelce. Ta slíbila, že nám otevře. Před rozbřeskem bude zrcadlo zde. Přísahám!"

Démon potřásl hlavou. „Nepřísahej. Nepřísahej na nic, co bych si přála, abys splnil." Pak napřáhla paži k Ujvarymu. Postoupil o krok

vpřed a vložil jí do dlaně třesoucí se prsty. Lehce si ho přitáhla k sobě, přitiskla si jeho ruku k ústům. Cítil na pokožce její drsný jazyk. Pak ruku otočila a zakousla se mu do zápěstí, zuby roztrhla tepnu. Ucítil neuvěřitelnou rozkoš, jež pronikla až do slabin. Netvor v těle Heleny Goldenové zaklonil hlavu a když Ujvary dospěl k orgasmu tak silnému, že klesl na kolena, začal se chechtat.

Euryale se naklonila k Ujvarymu a dotkla se svými krvavými rty jeho rtů.

„Budeš-li mi dobře sloužit, nebudeš toho litovat. Ale jestliže mi budeš sloužit špatně, nikdy na to nezapomeneš.“ Strhla ho na kamennou podlahu a sedla si na něj. Vnikl hluboko do ní – tyčila se nad ním, ze rtů jí kapala jeho krev. Rysy její tváře se měnily. V jednom okamžiku nabrala podobu bestie.

„Buď absolutní rozkoš… nebo absolutní bolest,“ slíbila Ujvarymu Euryale.

„Copak to děláte, Julie?“

Julie Haighová se vylekaně otočila, hubená tvář zděšením zbledla a zpotila se. Měla na sobě těžký, dlouhý bílý župan a na nohou staré obnošené trepky. Many ji téměř probodávala pohledem, ale Julie se jejím očím vyhýbala. „Já jsem… kontrolovala jsem, jestli je všude pořádně zamknuto…“

„Už je ale skoro čtvrt na čtyři a vy byste měla být v posteli,“ řekla klidně Many.

„Vy taky, nebo z toho budete nemocná,“ odpověděla ošetřovatelka. Všimla si, že Many má na sobě jen broskvově oranžové pyžamo. Celé dva roky Many nosila výhradně noční košile, lépe se oblékaly i svlékaly. „Úplně se vyčerpáte.“

Many se ironicky usmála. „Celý den sedím na tomhle zatraceným vozíku, tak jak se můžu vyčerpat?“

Popojela blíž k Julii a zeptala se: „Tak mi povězte, co tady vlastně děláte!“

Julie se podívala na domovní dveře. „Já jsem… já jsem kontrolovala zámky. V minulých týdnech tady kolem bylo plno vloupání a policie varovala, abychom byli opatrní.“

„Tak tohle tedy děláte?“ zeptala se šeptem Many. Dívala se na panel poplachového zařízení na stěně u dveří. Zelené a červené kontrolky nesvítily, poplachové zařízení bylo vypnuté.

„Ale zapomněla jste na zástrčky.“ Ošetřovatelka se rychle otočila. Obě zástrčky byly vytažené a bezpečnostní řetěz se volně houpal. Julie uchopila zástrčku a zasunula ji zpět do zásuvky.

Vtom jí projel rukou ostrý kuchyňský nůž. Uder byl veden takovou silou, že se čepel nože zarazila hluboko do dřevěného rámu dveří. Ošetřovatelka udiveně vytřeštila oči a vzápětí ucítila agonizující explozi bolesti v prsou. Bolesti tak strašné, že nemohla ani vykřiknout. Dlaní chytila jak břitvu ostrou čepel nože dlaní a rozřízla si prsty až na kost… Ohlédla se a uviděla Many Frazerovou, jak jde a jak jí vráží do roztažené dlaně pravé ruky druhý ostrý nůž.

Julie byla ukřižovaná na dřevěném rámu dveří. Výkřik, jenž se jí vydral z hrdla, byl nelidský. Nože jí pronikly masem, každý okamžik znamenal agónii, stále více a více si rozřezávala ruce, jak se pokoušela osvobodit. Šílenou bolestí začala zvracet, cítila, že se jí samovolně vyprazdňuje močový měchýř i střeva. Potom ucítila v hrdle mučivý oheň, hluboko do plic jí pronikl studený vzduch, před očima se jí roztančily barevné kruhy. Pak se všechno utopilo v šedé mlze… obklopila a pokryla ji temnota.

Emanuela Frazerová si otřela hřbetem ruky potřísněnou tvář. Nikdy by si nemyslela, že poteče tolik krve, když Julii prořízne hrdlo. Cítila, jak se jí do těla vlévají síla, energie a moc. Pociťovala chvění v ňadrech, dole v klíně. Cítila sílu v nohách. Skutečnou, nebývalou sílu. Zaklonila hlavu a vítězoslavně zavyla. Viděla, že totéž udělala v zrcadle černovlasá Stheno.

KAPITOLA 41

Ujvary energicky přistoupil k domovním dveřím a strčil do nich. Proti všem jeho předpokladům se neotevřely. Stiskl tedy tlačítko zvonku. Když zazvoní, vzbudí sice Emanuelu, ale na tom vlastně nezáleží, ani to děvče, ani ošetřovatelka se příštího rána nedožijí.

Ujvary se ohlédl a spatřil ženu. Lehce se kolébala ze strany na stranu, oči měla zavřené, nozdry rozšířené. V ústech se jí jako hadovi kmital rozeklaný jazyk.

„Paní?“ zašeptal Ujvary.

Žena ho neslyšela. Její rty se pohybovaly, jako by šeptala a jednu chvíli se Ujvarymu dokonce zdálo, že vidí, jak se jí v obličeji pohybují svaly. Její tvář se měnila, zaostřovala a špičatěla jako tvář bestie.

Ujvary vzal ženu za nahou ruku a cítil i přes kožené rukavice, jak nesmírně studí. Vedl ženu kolem zdi domu, nebránila se. Zadní trakt domu byl rovněž temný. Ujvary zaklel svou mateřštinou, když poznal, že i zadní dveře jsou zamčeny. Muselo se něco stát, ošetřovatelka si to nejspíš rozmyslela.

„Cítím, že se bojíš,“ řekla drsně žena a její hlas zazněl tichou nocí, blížící se k ránu, neobvykle silně.

„To nic není, paní.“

„Má sestra mne očekává.“

„Nebude to dlouho trvat a budete u ní. Dobře ji nasytím, přísahám.“

„Už je nasycena.“

Ujvary se na ženu překvapeně ohlédl. Jeho smysly – fyzické i okultní, obvykle velmi ostré, nyní vybičovala blízkost netvora v ženském těle. Síla, energie a chtíč, jež z ní vyzařovaly, byly takřka hmatatelné. Braly mu sílu, schopnost jasně přemyslet.

„Nerozumím,“ zamumlal Ujvary.

„Má sestra je nasycena…“ opakovala Euryale a zavřela oči. „Paní, zůstaňte tady.“ Zavedl ji ke kuchyňským dveřím a posadil na namrzlé schody. „Určitě bude otevřené jedno z oken,“ řekl Ujvary, ale v jeho hlase bylo více sebedůvěry, než ve skutečnosti měl. Odešel dříve, než mu přelud mohl odpovědět. Celou cestu kolem domu, mezi závějemi sněhu až k oknu knihovny, se Ujvary bál.

Strach patřil k citům, které dobře ovládal, byl to cit, jímž působil na lidi, nicméně cit, jenž zřídkakdy sám prožíval. Teď jím však začal prostupovat… cítil mrazivý dech hrůzy. Dobře věděl, že pokud Euryale neuspokojí, pak ho, tak jak řekla, zabije. Uvědomoval si též, že smrt ještě neznamená konec. Ujvary se smrti nebál, měl však hrůzu z věčnosti agónie, jež po smrti následuje.

Okno knihovny prosvítalo na zdi jako slabý bílý obdélník. Ujvary otřel pěstí zamrzlé sklo a vytvořil v jinovatce kulatý otvor. V místnosti spatřil slabé světlo, mléčně opalizující, vycházející z přístěnku, jenž odtud vidět nebyl. Na stěnách, u nichž stály regály plné knih, tančily stíny. Ujvary přejel prsty po hraně okenního rámu: doufal, že okno bude pootevřené, ale marně.

Byl blízko, tak blízko. Zrcadlo nebylo dál než pár metrů a bylo aktivní, asi na něj působila Euryaleina přítomnost. Ujvary vteřinu uvažoval o tom, že rozbije okno cihlou, ale nakonec tu myšlenku zapudil. Vyvolal by poplach, přijela by policie a bezpečnostní agentura, a to se mu nehodilo. Nejlepší bude jednoduše zazvonit a vtrhnout dovnitř…

Už chtěl odejít, když si všiml jakési postavy na druhém konci knihovny. Z jejího nahého těla vycházelo mléčně bílé světlo. Byla to žena a bledé světlo způsobovalo, že vypadala jako fotografie. Pohybovala se zvolna po knihovně a blížila se k oknu. Ujvary poznal, že to není vidina, kterou viděl minule, nýbrž Emanuela Frazerová.

Byla úplně nahá. Chodila. Na tvářích, na ňadrech a břichu měla rozmazané krvavé šmouhy. Natáhla ruce, Ujvary si nejprve myslel, že na nich má tmavé rukavice, pak ale pochopil, že to je silný škraloup zaschlé krve. Odstoupil od okna, Many se přitiskla k druhé straně skla. Její zakrvácené ruce zanechaly na okenních tabulích zřetelné otisky. Dívala se na něj. „Sestro."

Ujvary hrůzou téměř hlasitě vykřikl. Netušil, že za ním stojí Euryale. Přitiskla se ke sklu a pohybovala se stejně jako druhá žena. Světlo, jež zazářilo za Many Frazerovou, začalo náhle divoce pulsovat, a stejnými impulsy se otřásalo i ženino tělo, na povrch vystupovala zvířecí maska, dosud skrytá v lidském těle.

„Sestro…"

Ujvary viděl, jak Emanuela Frazerová pohybuje ústy, viděl, jak zaťala ruku v pěst, tušil, jak silná bolest jí zkřivila rty.

„Sestro!"

Z rozkousnutého rtu jí začala téct krev. Lapala po vzduchu. Zvedla dlaně ke tváři a s hrůzou zírala na silnou vrstvu uschlé krve. Pak si rukou otřela vysoké lícní kosti, zajela si prsty do vlasů, vytrhla z nich dva prameny a s pronikavým výkřikem se zhroutila na zem.

„Nejsem…tvoje…sestra!“ Pulsující bílé světlo zhaslo a v knihovně zavládla naprostá tma.

Euryale se prudce otočila od okna, Ujvary na okamžik zahlédl rysy bestie, než se její tvář znovu vrátila k lidské podobě.

„Paní, nevím, co se stalo…“ vyrazil ze sebe Ujvary.

„Já vím, co se stalo,“ zasyčela Euryale, „ale ty za to nemůžeš. Nemohl jsi tomu zabránit.“

Pak se zastavila, pohlédla na temné okno knihovny a řekla: „Vrátíme se.“

Many probudil chlad, vzpomněla si na sen, na strašný sen.

Na známý sen o tom, že opět chodí, že opět žije… zase seděla na vozíku v hale a sledovala, jak Julie Haighová odemyká venkovní dveře a vypíná poplachové zařízení. Viděla, jak vstala z vozíku a připíchla nožem Juliinu ruku ke dveřím. Druhým nožem udělala totéž, Julie byla přibodnutá jako motýl na podložce. A potom Julii prořízla hrdlo a rozřezala ji na kusy.

Morbidní reálnost jí umožnila, že viděla, jak řeže Juliinu hruď, jak jí přeřezává žebra pilkovým nožem, jak holýma rukama roztrhává plíce, aby uchvátila srdce.

Viděla, jak si přiložila k ústům slabě se chvějící a stále ještě teplý srdeční sval, jenž chutnal slaně a jak srdce snědla.

Ve snu se svlékla ze zakrváceného pyžama, zajela na vozíku do knihovny a nabídla zrcadlu tělo a krev.

A potom spatřila svou sestru. Plavou Euryale. Čekala na ni. Měla tělo a krev člověka, ale stále to byla Euryale… a pak si uvědomila, že ona ovládá křehké tělo ženy Frazerové. Byla tmavovlasá Stheno.

Stále je však oddělovalo sklo. Dotkla se studené okenní tabule a chlad zahnal krutý sen. Zdálo se jí, že se probudila, že uviděla krev na rukou, že cítila v ústech odpornou hnilobu. Pak teprve pochopila, co spáchala. Nohy měla opět bezvládné, těžce upadla na podlahu.

Chlad ji probudil.

Emanuela Frazerová ležela nahá a potřísněná krví na podlaze knihovny. Poznala, že to vše nebyl sen.

Žena ležela na posteli Janoše Ujvaryho a dívala se na něj očima, jež nebyly lidské.

„Moje sestra na okamžik ovládla lidské tělo… ale ta žena měla silnou vůli, nebo snad sestra byla příliš oslabena.“ Euryale si přejela malýma rukama po nahém těle. „Ovládnout lidské tělo vyžaduje obrovské úsilí a vůli. Krev nám dává sílu, ale mnoho z toho, co získáme, musíme vynaložit k tomu, abychom tělo udržely ve své moci.“

Ujvary stál u pelesti postele. Nechtěl se přibližovat příliš blízko. „Vaše sestra Stheno vás, paní, obětovala tomu zrcadlu?“

Euryale otevřela oči. „Zabila mne a pak, jak určoval rituál, ze mne stáhla kůži. Nepoškozená kůže je natažená za zrcadlem. Krmila zrcadlo svou vlastní krví, když…“

„Dnes večer ovládla Many Frazerovou?“

„To děvče se nám vzdalo téměř dobrovolně. A dokončit zbytek je pak jednoduché.“

„Vzdala se vám? Jak?“

Žena se usmála. „Chce znovu chodit. To jí můžeme na chvíli umožnit… nebo můžeme vyvolat iluzi… Dovolila nám, abychom vstoupily do její duše, do jejího srdce a pak už bylo jednoduché ovládnout ji.“

„Zavraždila ošetřovatelku?“

„Ano! I když jsme to vlastně provedly my.“

„Proč? Přece by bylo jednodušší, kdybychom se dostali do domu, obětovali ty ženy obě, a tak vás osvobodili.“

„Stheno měla hlad,“ řekla prostě Euryale.

„Stheno měla hlad,“ opakoval Ujvary. „Ona měla hlad, a proto Many Frazerová tu ženu rozčtvrtila. Aby se Stheno mohla najíst a napít?“

Žena se posadila, opřela se o lokty a řekla: „Tvůj tón se mi nelíbí.“

Ujvary ustoupil, ruce držel před obličejem. „Paní, omlouvám se, ale opravdu chci vaši volnost. Tak dlouho jsem čekal. Tak dlouho čekal můj otec a otec mého otce. Dnes večer nastane ten okamžik, na nějž čekáme. Paní, je naším údělem, abychom vás osvobodili.“

Euryale kývla hlavou. „Snad je to skutečně váš úděl.“ Pak natáhla ruku: „Mám hlad, nasyť mne.“

Janošovi Ujvarymu trvalo jen okamžik, než si prořízl tepnu na zápěstí. Euryale začala chlemtat jeho krev a sála mu ránu. Vzrušila ho tak, že vykřikl.

V domě v Kensingtonu se Many Frazerová hrůzou schoulila do klubka. Křičela, sténala strachy a hnusem.

KAPITOLA 42

Vzbudil ji chlad.

Emanuela Frazerová věděla, ještě než se úplně probrala, že to, co se stalo uplynulé noci, nebyl pouhý sen. Všechno bylo příliš živé. Ještě než otevřela oči, uvědomila si, že leží na tvrdé dřevěné podlaze v knihovně. Třásla se a v ústech měla příšernou pachuť rozkladu, nohy vůbec necítila.

Otevřela oči, posadila se a opřela se o regál s knihami. Zadívala se na své zkroucené nohy a snažila se zapomenout na všechno ostatní, na hrůzné události, které byly skryty kdesi zcela na pokraji jejího vědomí. Nevšímala si ani silné vrstvy zaschlé krve, která jí pokrývala dlaně. Narovnala nohy, plné odřenin a krvavých skvrn, studené a necitlivé. Nezdálo se, že jsou zlámané, ale protože v nich neměla cit, nebyla si tím jistá.

Many si přejela dlaní po těle, celé ji bolelo. Rozbolavělé byly i svaly v obličeji, chladnými prsty se dotkla tváří, lícní kosti měla necitlivé, oči oteklé.

Konečně se Many Frazerová podívala na své ruce, plné zaschlé krve a vzpomněla si, co se vlastně v noci stalo.

Zrcadlo se jí zmocnilo.

Byla jím posedlá a zrcadlo ji zneužilo, aby se nakrmilo. Překvapilo ji, jak klidně to přijala. Totéž asi zrcadlo udělalo s jejím otcem. Nejprve ho zlákalo sliby, potom se ho zmocnilo a přinutilo ho spáchat ukrutný zločin. Najednou se jí znovu vybavil obraz muže, který ji honil s nožem v ruce. Otec tehdy ještě měl své lidské tělo, ale jeho mysl, intelekt a duše, jak bylo zřejmé z jeho očí, už patřily někomu jinému. Změnil se ve zvíře.

Stalo se jí včera v noci něco podobného? Také se změnila v bestii?

Many si promnula ruce, odlupovaly se z nich kusy uschlé krve. Zoufale se snažila zapudit vzpomínky na bestiální vraždu z minulé noci – na to, jak probodla Julii ruce noži, jak jí roztrhla hrdlo, rozřezala tělo a pozřela její chvějící se srdce.

Many cítila, že se jí dělá zle a s obtížemi polkla. Hrdlo měla dosud odřené, plné krve od toho, jak zvracela a podlaha byla slizká zvratky.

Many se sesunula na zem a pomalu se doplížila k přístěnku. Zvedla hlavu a podívala se na zrcadlo. Zdálo se jí, jako by se jí vysmívalo,

bylo tmavé a jakoby vlhké. Jako otevřená rána, pomyslela si Many. Avšak tohle zrcadlo, v němž sídlil démon, jí včera v noci umožnilo znovu chodit, dalo jí sílu, aby zabila a rozčtvrtila člověka. Nepochybně má kouzelnou moc a Many tu moc potřebuje. Táhla za sebou ochrnuté nohy, připlazila se těsně k zrcadlu a přitiskla na mastný povrch levou ruku.

Na povrchu zrcadla se objevila purpurová a smaragdově zelená skvrna a začala se pomalu, po celé délce skla, otáčet.

„Pomoz mi," řekla Many. Překvapil ji zvuk vlastního hlasu, zněl chraplavě jako hlas staré ženy. „Pomoz mi…"

Na zrcadle, vlastně v zrcadle, se mihnul stín… Many přimhouřila oči, když se na skle vynořila tmavovlasá vidina. Před Many klečela žena a tiskla tvář ke krvavé dlani, která se opírala o zrcadlo. Many cítila na ruce dráždivý dotyk ženina jazyka.

STHENO.

Many si náhle uvědomila, že zná její jméno. Ano, byla to Stheno. Zrůdný obraz z předchozí noci jí bleskl vědomím, vzpomněla si na světlovlasou ženu, jež stála u okna v zasněžené zahradě a tiskla se na sklo.

EURYALE.

Byly to sestry – Stheno a Euryale. „Sestro!"

Many teď seděla vzpřímeně, odtáhla ruce od zrcadla a najednou znovu měla cit v nohách.

„Sestro!"

Tmavovlasý přelud se nyní díval přímo na ni, smál se plnými rty. Jeho rty se hýbaly a Many slyšela slabý hlas.

„Kdysi jsme byly tři. Nyní jen dvě. Ale opět budeme tři. Sestro, spoj se s námi… Dala jsi mi svou krev. Teď jsme spojeny. Nasytila jsi mne a já ti za to vrátím životní sílu. Vstaň, sestro, vstaň…"

Many zvolna vstala, třásla se a přidržovala se oběma rukama rámu zrcadla. Přelud dělal úplně stejné pohyby jako ona, cítila teplý dotyk jeho rukou na svých dlaních.

„Emanuelo, ty máš sílu, abys mne osvobodila a já mám sílu, abych osvobodila tebe."

Many nechápala, jak přízrak zná její jméno.

„Má sestra Euryale je svobodná. Má znovu krev a tělo, protože ovládá jednu z lidského stáda."

„Co jsi mi to udělala?" zeptala se Many. Slova jí ale nešla ze rtů, odvracela oči od pronikavého pohledu přízraku.

„Měla jsem hlad, musela jsem jíst.“

„Ty jsi mne zneužila.“

„Ano, ale ty jsi pro mne byla příliš silná. Tvá bolest ti dala sílu. Byla jsi schopna mi odporovat, a to je u lidí velmi výjimečné. Je to však dobré. Přidej se k nám, sestro. Přidej se k nám.“

„Jak?“

Přelud se ledově usmál: „Euryale má své tělo. Dovol mi, abych vstoupila do tvého těla… Že to není možné? Pak přiveď pannu, obětuj její krev zrcadlu, a já získám lidskou podobu.“

Many zmizel úsměv z tváře, byla zděšená.

„Tvůj otec byl ochoten udělat to. Dokonči, co on začal. Udělej to a můžeš se s námi spojit. Opět budeme tři. Opět budeme všechny. Učiň to a budeš chodit…“

„Já… nemohu… teď nemohu… o tom přemýšlet,“ odpověděla Many a viděla, jak se podoba přeludu mění. Znovu se jí roztřásly nohy, síla z nich mizela. „To tělo… ta žena včera v noci… musím…“

„Přines ji sem!“ nařídil přízrak.

„Pochybuji, že v ní zůstala ještě nějaká krev.“

„Přines ji sem…“

„To bych musela chodit,“ namítla rychle Many.

Přízrak se předklonil a dotknul se svými rty Manyiných úst. Vlhkým jazykem jí přejel po oděrkách a modřinách, po oteklých rtech. Pak přízrak zmizel uvnitř zrcadla, jež ztmavlo, až v něm nebylo nic vidět. Many se celá chvěla, náhle si uvědomila, jaká jí je strašná zima. Ústřední topení zřejmě nebylo zapnuté. Odstoupila od zrcadla, rozhlédla se po knihovně, přidržovala se regálů a nejasně si vzpomínala, jak lehce se jí včera v noci chodilo… Ovšem – v té době její tělo ovládala Stheno.

Many se zastavila u dveří. Bolely ji nohy i tělo. Hluboce se nadechla, otevřela dveře a vešla do haly.

Tam to vypadalo jako na jatkách.

Všude samá krev: postříkala dveře do haly, potřísnila stěny, krvavé cákance byly na stropě, na podlaze kaluže zaschlé hnědé krve. Ve vzduchu visel odporný zápach krve a fekálií, zápach vnitřních orgánů a střevních plynů.

Many si přitiskla ruce k obličeji, ucpala si nos a snažila se dýchat ústy, aby se nepozvracela.

Na podlaze ležely zbytky těla Julie Haighové. Připomínala roztrhanou dětskou loutku, její tělo bylo rozřezáno téměř k nepoznání, ale Juliina tvář zůstala téměř netknutá, stále se v ní zračil údiv.

„Sestro…“ Studenou halou zasyčel hlas. „Sestro, přines to ke mně!“

Many se však stále nemohla odhodlat dotknout se mrtvoly.

„Přines to sem.“ Hlas duněl, byl silný tak, že to bolelo. Many se najednou podlomily nohy, klesla na studené dlaždice a udeřila se kolenem a pravým loktem o podlahu. „Potřebuji to, sestro. Musím se živit, abych uživila i tebe.“

Many se namáhavě nadechla: „Dobře! Dobře! Zkusím to.“ Vtom ucítila, jak se jí do nohou vrací síla, jak v nich začíná normálně proudit krev. Stheno si s ní hrála.

Many se připlížila k mrtvole, oběma rukama uchopila zkrvavený límec Juliina županu, narovnala se a zatáhla. Mrtvola však byla přilepená k podlaze a teprve po několika pokusech ji uvolnila. Snažila se nedívat na odporné zbytky těla a táhla je do knihovny. Cítila, jak se jí do nohou stále víc vrací síla, tím víc, čím víc se blížila k zrcadlu.

Many se ohlédla a zjistila, že za ní zůstala dlouhá a široká krvavá stopa. Napadlo ji, jak tu krev odstraní? Existuje snad čistící prostředek, který by odstraňoval bláto, trávu, mastnotu… krev, zvratky, moč a exkrementy? Ucítila, jak se chvěje a uvědomila si, že je na pokraji zhroucení.

V zrcadle se kmitalo studené světlo, když Many zatáhla mrtvolu do přístěnku. Na skle se objevily malé, bílé body, jež se náhle rozplynuly v tváře, ve zvířecí, strašné tváře, nebyly to ani tváře člověka, ani bestie, ale cosi mezi tím. Uprostřed skla kroužilo jakési opalizující světlo a pak se vynořil přízrak.

„Sestro, správně jsi to provedla. Teď mi to podej. Ať to mohu uchopit!“

Many se nejprve zdráhala, cítila v nohách chvění, které ji varovalo. Polkla, sehnula se, popadla mrtvolu za ramena, zvedla ji a přitiskla ke sklu. Stheno vztáhla paži a dotkla se dlouhými prsty mrtvé tváře. Přitáhla si ji blíž k zrcadlu a Many viděla, jak nenasytný hlad Stheno má. Na zlomek vteřiny zahlédla bestii ukrytou v Stheno.

To již začala Stheno mrtvolu požírat.

Many měla zavřené oči, aby nic neviděla, slyšela ale odporné zvuky trhaného masa, praskání drcených kostí, chlemtání, když bestie mrtvolu trhala a požírala orgány. Many začala hlasitě křičet, aby přehlušila odporné, nesnesitelné zvuky. Křik se za chvíli změnil v kvílení beze slov a beze smyslu, křičela a křičela, dokud jí neselhal hlas. V okamžiku, kdy se její hlas změnil v pouhý šepot, byla už opřená o studené, mastné sklo zrcadla. V ruce držela zakrvácený cár županu. Po mrtvole Julie Haighové nezůstala ani stopa.

KAPITOLA 43

„Paní," řekl Ficzko a hluboce se uklonil, když do sklepení vstoupila hraběnka Báthoryová. Sotva vzala jeho přítomnost na vědomí, stejně jako Dorotheu Szentesovou, a zastavila se před vysokým, látkou zahaleným obdélníkovým předmětem.

„To je ono?" zeptala se hraběnka a sepjaté ruce si přitiskla k prsům. Cítila, jak jí pod bohatě zdobeným rouchem tluče srdce.

Ficzko se postavil za hraběnku a přitakal: „Ano, paní, to je ono."

Od doby, kdy odejel do Londýna, uplynulo téměř osm měsíců. Nejjednodušší na celé záležitosti byla vlastní krádež zrcadla, ačkoli jen díky ohromné síle Szentesové jej dostali z domu. Museli dokonce rozbít jedno z oken ve věžní místnosti a pak spustit zrcadlo na laně. Dole čekal Ficzko s vozem plným slámy. Dorothea přitom málem přišla o život. Vesničané krádež zpozorovali, vyhlásili poplach a pronásledovali oba spiklence přes celou Anglii. Honili je i úředníci královny Alžběty I. sotva unikli skupině šedesáti mužů, které vedl sám Dee. Útěk si nakonec koupili za zlato, za hodně zlata a připluli lodí do Francie. Zlato ale podnítilo chtivost námořníků a Dorothea musela dva z nich zabít. Zlomila jim vlastní rukou vaz, a potom je již ostatní námořníci nechali na pokoji.

Ficzko doufal, že ve Francii budou v bezpečí, ale anglický kouzelník se skupinou žoldnéřů je stále pronásledoval. Dee na ně seslal pohromy, přízraky, démony a neštěstí, ale Ficzko se svými kouzly jeho kouzlům ubránil. Z dvanácti mužů, kteří doprovázeli Deea, se nakonec k Dunaji dostali čtyři, ostatní skosila buď nemoc, nebo šílenství.

Ficzko ani Szentesová však také nevyvázli lacino. Žena onemocněla malárií, sotva mohla stát, klouby jí otekly a zhubla, že na ní visela kůže. Její kdysi černé vlasy dočista zbělely a ošklivě prořídly. Ficzkovi ochrnula levá noha, vláčel se o berlích a zrak mu zeslábl natolik, že viděl jasně jen ve slunečním světle. Jakmile se začalo smrákat, neviděl. Kdyby býval Dee překročil Dunaj, jistě by je polapil, anglický kouzelník se ale obával, že Ficzkova moc bude větší než jeho, a proto se rozhodl pro návrat.

„Je nepoškozené?" zeptala se hraběnka, kterou zajímalo jedině zrcadlo.

„Ano, paní," řekl unaveně Ficzko. „Zabalili jsme ho do kůže a slámy, navrch jsme dali pytle s peřím, a to všechno jsme zavinuli do lodní plachty."

„Ano. Ano. Podívám se."

Malý muž pokynul, Dorothea vytáhla z rukávu ostrý nůž a přeřízla provaz, jenž stahoval ochranný obal zrcadla. Obal sklouzl a objevila se velká skleněná plocha.

První reakcí Alžběty Báthoryové bylo zklamání. Čekala, že zrcadlo bude… nádherné a zvláštní. Ale mimořádná byla pouze jeho velikost. Větší tabuli skla patrně nikdy předtím neviděla.

Ficzko vycítil hraběnčino zklamání, zvedl měděný džbán naplněný hustou, tmavou krví a vylil jeho obsah na zrcadlo. Horká krev zasyčela a začala se vypařovat, stékala po celé ploše studeného skla. Kněžna se otočila k Ficzkovi, ale vtom uviděla, jak hluboko v zrcadle začínají probleskovat rudočerné body. Lepkavá krev se změnila na sedlinu a v zrcadle se objevila jakási nejasná tvář.

Byla to hraběnčina tvář. Mladá tvář bez vrásek, obklopená hustou kšticí černých vlasů.

Hrbáč ukázal prstem a řekl: „Paní, podívejte se!"

„Vidím, co to ale znamená?" vydechla vzrušeně hraběnka.

„Zrcadlo vám ukazuje, jaká můžete být," odpověděl Ficzko.

Hraběnka Báthoryová kývla hlavou: „Taková budu. Jen mi řekni, jak to mám udělat."

Ficzko se kolem ní prosmýkl a ukrýval úsměv. „Aby zrcadlo mělo plnou sílu, musíme ho koupat v panenské krvi. Legenda praví, že zrcadlo, jestliže bude polito krví třinácti nepokřtěných panen, uvolní přeludy, které jsou v něm zakleté."

„Nepokřtěné panny?"

„Novorozená děvčátka," zašeptal Ficzko.

„Novorozeňata?" zamumlala Báthoryová.

„Odměnou bude nesmírné bohatství a moc. Odměnou bude věčný život a nesmrtelnost."

Hraběnka se dotkla své jemné pleti na tváři. Přejela si špičkami prstů linii rtů a lícních kostí. Na bohatství a moci jí záleželo pramálo, ale zůstat navždy mladá a krásná – to je něco jiného. Mládí a krása přinášejí moc. Krásná žena nic jiného nepotřebuje, moc a bohatství přicházejí za krásou samy.

„Udělej to, Ficzko!" přikývla hraběnka.

„Třináct panen.“ Helena Goldenová ležela na Ujvaryho lůžku. Ruce měla zkřížené na prsou, oči zavřené, zdálo se, že klidně spí. Ve skutečnosti však mluvila, její hlas, vycházející z nitra, byl hrubý a skřípavý. Janoš Ujvary ležel schoulený na konci postele, zděšeně, leč pozorně poslouchal. Krev třinácti děvčátek – panen, kterou bude sklo zrcadla polito, přivede zpět na svět Stheno, přivede ji na svět v její tělesné formě.

„A co zrcadlo? Ta Frazerova holka si teď už dá pozor. Už ví, že zrcadlo je kouzelné. Ví, jakou má moc!“

„Nemá ale sílu, aby nás zastavila, aby nám zabránila v tom, co chceme udělat. Je to konec konců jen mrzák. Jestliže přepadneme dům, nemůže nám v tom zabránit. Nesmíme jí ale ublížit. Má sestra se živila její krví. Jsou si blízké. Jestliže vezmeme zrcadlo, vezmeme i ji. Má sestra patrně začne pojídat její tělo, až opět získá fyzickou existenci.“

Mladá žena se posadila v posteli a vytřeštila oči. Absolutně černé oči připomínaly leštěné kameny, nebylo v nich ani stopy po bělmu nebo zorničkách. „Třináct děvčátek. Novorozenců. Panenských novorozenců. Dokážete je nějak najít?“

„Ano, paní,“ odpověděl pokorně Ujvary.

„V noci za úplňku je musí má sestra Stheno dostat. Pak se znovu zhmotní. Potom bude opět skutečně žít. Pak společně přivoláme naši sestru Medusu. Gorgony budou opět chodit po světě. Pak nadejde čas hněvu a hrůzy!“

KAPITOLA 44

Když se Margareta Haarenová konečně vrátila domů, venku silně sněžilo. Celou noc seděla u postele Maureen Carollové, poslouchala její vzdechy a sténání. Před půl pátou ráno Maureen krátce nabyla vědomí, udiveně se podívala na inspektorku širokýma očima, začala pohybovat rty, jako by zapomněla, že nemá jazyk. Inspektorka jí přisunula poznámkový blok a do ovázané ruky jí vložila tužku. Maureen načmárala jediné téměř nečitelné slovo: „Proč?“

Inspektorka zavrtěla hlavou. Nevěděla. Žádné zjevné příčiny neexistovaly.

V pět třicet probudily Margaretu Haarenovou zvuky monitorovacích přístrojů z bezesného spánku. Probrala se, když se kolem Maureenina lůžka shlukli lékaři i sestry, odstrčili ji stranou a pokoušeli se oživit umírající. V pět hodin čtyřicet pět minut Maureen Carollová zemřela.

Inspektorka Haarenová se rozhodla, že se vrátí domů, dá si sprchu a převleče se. Znala tisk, momentálně již téměř hysterický, a předvídala, že bude celý den poskytovat interview a hovořit do mikrofonů. Novinářům teď ale doslova utekla, když vyklouzla z nemocnice zadním východem.

Vůbec ji nepřekvapilo, že Helena ještě domů nepřišla.

Na zledovatělý povrch totiž napadl další, silný příkrov sněhu a londýnské ulice byly nesjízdné a téměř neprůchodné. Při jízdě z nemocnice nepotkali na ulicích víc než desítku aut.

Inspektorka se vykoupala, dopřála si luxus horké vody, aby z pokožky a vlasů smyla nemocniční zápach smrtí, kterým, jak se jí zdálo, nasákly.

Živě si vzpomínala, jak před lety – tehdy jako začínající mladá policistka – vstoupila do místnosti, kde už tři týdny ležel mrtvý stařec. Zápach dějícího těla pak cítila celé týdny. Znechucoval všechno, co jedla i pila. Cítila ho dosud, po více než pětadvaceti letech. Za tu dobu viděla hodně mrtvol – zejména v posledních týdnech – ale zvykla si brát je pouze jako těla, která se musí změřit, vyfotografovat a odnést. Teprve později, v klidu, si uvědomovala, že to všechno přece bývali lidé.

V největším případu inspektorky Haarenové figurovalo mnoho lidí. Nikoli mrtvol, ale lidí. Nejprve v Glasgow a Edinburgu, nyní v Londýně. Ztracené životy, nejen obětí, ale životy rodin a přátel. Jediná vražda mohla rozložit místní společenství, ale masový vrah mohl nastolit vládu teroru, a ten může vyděsit celý národ.

Inspektorka vdechla teplý, mýdlem vonící vzduch a zavřela oči. Po lících, podél vlasů jí stékaly praménky potu. Hlučně zívla, cítila se vyčerpaná.

Před dvěma roky zabila bez výčitek svědomí Jonathana Frazera. Jestliže se jí podaří nyní chytit vraha – a věděla, že se to dřív nebo později stane – pak také neodejde živý, i kdyby to byla žena.

Nejzáhadnější a nejznepokojivější na celém případu bylo svědectví dvou žen – Rity a Maureen. Obě shodně hovořily o pachateli – ženě. Ale ani jeden ze svědků nezůstal živ, a tak i kdyby inspektorka někoho zatkla, nebyl nikdo, kdo by vraha identifikoval. Kriminalističtí experti zatím nenašli nic: ani krev, sliny, sperma, otisky prstů, ani vlákna či vlasy, které by umožnily identifikaci. Zatím také nebyla spolehlivě identifikována zbraň, jíž byly vraždy spáchány, i když zjevně šlo o nůž nebo nože, ostré jako břitva. Experti se přikláněli k názoru, že byly použity dva, možná i více nožů. Usuzovali tak podle ran na tělech obětí.

Vzpomínala si, že posledně, ve Frazerově případu, byl také použit nůž.

Naprostá většina obětí pocházela z okraje společnosti… zejména ženy, které zavraždil Frazer.

Frazer zabíjel výhradně ženy. Poslední, koho se pokoušel zabít, byla Helena Goldenová. Margareta Haarenová jej pozorovala světlíkem, když prořízl Heleně hrdlo a když začala stříkat krev na její dlouhé, světlé vlasy…

Žena, která vraždila, měla také světlé vlasy.

Pokud ovšem Frazer Heleně hrdlo prořízl, nebyla-li to jen hra světla a stínu…

Vrahem tedy byla žena.

Vraždy začaly v Edinburgu.

Helena v Edinburgu studovala na univerzitě.

Helena přijela do Londýna.

Vraždy pokračovaly v Londýně.

Margareta Haarenová náhle vyskočila z vany a voda se rozstříkla po celé koupelně. Otřela si hřbetem ruky tvář, mžikala očima, do

nichž jí vniklo mýdlo. Co to dělá? To, nač myslela, bylo… úplně směšné, urážející. Helena je… Helena. Její neteř!

Ale kdo je Helena?

Haarenová si přitiskla ruku k levému prsu, cítila, jak jí v hrudi divoce bije srdce. Snažila se zhluboka dýchat, aby se uklidnila a potom vystoupila z vany. Byla rozhodnutá, že už nebude myslet na takové šílenosti, jaké ji právě napadly.

Utřela se, uvařila si šálek čaje, pak se posadila v temném pokoji a dívala se ven, do zasněženého parku, pokrytého silnou duchnou sněhu. Vypadal idylicky, ale inspektorka věděla, že tam venku umírají lidé zimou, vyčerpáním a hladem… nebo brutálně zavražděni nožem.

Haarenová přemýšlela, skládala dohromady nepatrné úlomky faktů, skládala je do logické mozaiky. Poslední částí této mozaiky – neodvažovala se na ni ani pomyslet – bylo: kde strávila Helena včerejší noc? Byla kdesi venku ve stejné době, kdy jakási světlovlasá žena vraždila.

To je ale směšné. Přece nemůže být tak chorobně podezíravá, aby začala každého považovat za vraha… za chvíli začne podezírat i sama sebe. Věděla, že se to policistům občas stávalo, zvlášť při vyšetřování složitých případů. Po určité době přestali rozlišovat fakta od fantazie, někdy dokonce pokládali své domněnky za věrohodnější než fakta.

Nic nesvědčilo proti Heleně. Vraždila blondýna, to je pravda, ale v Anglii je plavovlasá každá druhá žena. V době, kdy došlo k vraždám v Edinburgu, tam Helena byla, ale spolu s ní i tisíce světlovlasých žen. Pak začaly, poté co Helena přijela, vraždy v Londýně. Ale to přece není pravda, vraždy tu byly i bez Heleny… nebo snad ne?

Helena sice tvrdila, že do Londýna přijela vlakem, ale to nemusela být pravda. A včera večer byla Helena venku a opět došlo k vraždě.

To všechno však ještě nejsou žádné důkazy, mohlo jít o pouhou náhodu. Ale…

Helena unesl a brutálně napadl Frazer. Svlékl ji donaha, přivázal k zrcadlu a postavil se za ni s nožem přitisknutým na její hrdlo. Jaké to na ní vlastně zanechalo psychické důsledky?

Margareta Haarenová si vzpomínala, jak se každý divil, že se Helena tak rychle zotavila, dokonce bez terapie, kterou považovali lékaři za nezbytnou. Domnívali se, že to bylo díky jejímu mládí a podivuhodné schopnosti samoléčby, jíž disponuje lidská mysl. Proto

se v tak krátké době zcela uzdravila. Ale co když se lékaři mýlili? Co když ukrutnost, která se jí stala, poznamenala její mysl natolik, že se za to teď stejně krutě mstí?

Inspektorka si otřela o župan pot z dlaní. Jak to bylo?… Jak to vlastně bylo?

Helena přijela dvacátého šestého, to bylo úterý. K první v sérii londýnských vražd došlo už ale předtím, v pátek v noci, dvaadvacátého. Mladá matka s dítětem byla usmrcena ve středu v noci, tedy dvacátého sedmého. Ano, právě té noci byla Helena venku. A pak znovu ve čtvrtek večer… a opět došlo k vraždě.

Margareta Haarenová rozsvítila lampu. Včera šla Helena na nějakou párty, neříkala ale, že tu nechává adresu? Inspektorka zavřela oči, aby si to vybavila. Ona stála zde, Helena si oblékala u dveří plášť, v ruce držela kus papíru a upustila ho u stolku s telefonním seznamem.

Margareta začala horečně hledat a zanedlouho našla útržek autobusové jízdenky, na níž Helena neurovnaným písmem načmárala adresu. Chybělo tam sice telefonní číslo a nenašla je ani v seznamu, který si prohlédla, ale policejní počítač jí číslo vyhledal za necelých pět minut. Adresa byla v Chelsea.

Telefon vyzváněl velmi dlouho… pak si inspektorka uvědomila, že je sobota, a to teprve šest hodin ráno.

„Ano?“ Uslyšela hlas muže ve středních letech. Napadlo ji, že by nevadilo, kdyby Helena měla milence, i kdyby mu bylo třeba přes třicet. Alespoň by měla alibi.

„Pan Boyle?“

„Ano.“

„Tady je inspektorka Margareta Haarenová z londýnské městské policie.“

Muž chvíli mlčel a pak se ustrašeně zeptal: „Proboha, stalo se něco? Nějaká nehoda?“ Muž už byl zcela probuzený, ale zaslechla také ospalý ženský hlas.

„Nikoliv, pane, nic takového.“

„Takže to je žert?“

„Ne, není. Jen bych vám ráda položila pár otázek…“

„A víte, kolik je hodin?“ opáčil muž podrážděně.

„Ano, vím, kolik je hodin. Můžete mi odpovědět do telefonu, nebo za vámi mohu přijet. Ovšem nevím, co si o vás pomyslí sousedé, až

před vaším domem zastaví policejní auto a dozvědí se, že vyšetřujeme vraždu…“

„Vraždu?“

„Znáte ženu jménem Helena Goldenová?“

„Ne. Nikdy jsem o ní neslyšel… vlastně ne, to jméno mi je jaksi povědomé. Počkejte chvíli, zeptám se ženy.“

Inspektorka slyšela tlumenou konverzaci, než se konečně v telefonu ozval ženský hlas. „Kdo tam je, prosím?“

„Tady je inspektorka Margareta Haarenová z londýnské policie. Předpokládám, že hovořím s paní Boyleovou?“

„Ano, manžel mi řekl, že se zajímáte o Helenu Goldenovou?“

„Znáte ji?“

„Neznám, ale moje dcera ji zná, navštěvuje s ní v Edinburgu fakultu.“

Margareta si s ulehčením oddechla. „Ano, to je ona. Mohla bych si promluvit s vaší dcerou? Chci se jí jen zeptat na několik drobností, týkajících se slečny Goldenové.“

„Bohužel, inspektorko. Judith je ve škole, v Edinburgu.“

Pak bylo dosti dlouhé ticho. „Inspektorko?“

„Předpokládám tedy, že jste Helenu Goldenovou v posledních dnech neviděla?“

„Ne, Helenu Goldenovou jsem neviděla nikdy.“

KAPITOLA 45

Emanuela Frazerová se procházela po zahradě a vychutnávala chladivý sníh, jenž nyní tál, promáčel jí džíny, studil ji ve vysokých botách a umrtvoval jí prsty na nohou. Zimu a vlhko už dlouho necítila. Hluboce se nadechla, opájela se ostrým, mrazem jiskřícím vzduchem, cítila, jak jí proniká hluboko do plic a chladí jí spánky. Prudce kopla do závěje sněhu, který vítr ihned rozprášil do tisíců jiskérek. Toulala se po trávníku, po místech, kde jí závěje dosahovaly až k pasu. Běhala, padala a zase vstávala, válela se. Cítila zase sílu v nohách, pružnost svalů a jemné brnění v prstech.

Už přestala věřit, že někdy bude chodit, a přece se to stalo. Byl to zázrak. Krvavý, obscénní a zvrhlý zázrak.

Many došla na konec zahrady a zastavila se před přestavěnou stodolou, kterou otec kdysi používal jako skladiště. Tady ukrýval zrcadlo a zde si zrcadlo vyžádalo první oběť. Tady otec bestiálně zavraždil jakousi ženu, aby zrcadlo nasytil. A tady i zahynul.

Many se necitlivými prsty dotkla těžkého visacího zámku na vratech. Začal se kývat sem tam, pak náhle vyklouzl a zapadl do vysoké závěje sněhu. Ze by ho mrazy tak poničily? Otevřela vrata a vešla do temného, prázdného prostoru. Zdálo se jí, že ve stodole je dokonce větší zima než na zahradě. Roztřásla se chladem.

Budovu důvěrně znala, jako dítě si tu hrála a prozkoumala každý kout… teď jí však připadala naprosto cizí, všude bylo prázdno.

Prošla celou stodolu, živě si vzpomínala, co kde tehdy stálo. Když do stáje zavítal nějaký host, měl napoprvé dojem, že všude vládne nepopsatelný chaos. Nicméně vše mělo své místo. Chudák Tony Farren, první oběť zrcadla, ten o všem věděl úplně přesně – od největšího stolu až k nejmenšímu prstýnku.

Na podlaze si Many všimla rudohnědé skvrny s nepravidelnými obrysy. Sehnula se, aby si ji prohlédla a potom se podívala vzhůru, na světlík zatlučený prkny. Na tomto místě zahynul Ron Haigh. Byla to obyčejná nehoda… nebo snad něco jiného? Ještě před několika dny ochotně věřila, že šlo o pouhou nehodu… ale teď? Všechno vypadalo jinak. Fakt, že se Ron zřítil na betonovou podlahu a zemřel velmi blízko místa, kde dříve stálo zrcadlo, mohl být čirou náhodou. Nebo snad ne?

Emanuela přešla do jižní části stodoly, do místa nejvzdálenějšího od domu. Zajímalo ji, zda i zde s ní zrcadlo udržuje kontakt – dospěla k názoru, že nepochybně ano. Vždyť stále chodí. Ví zrcadlo, co cítí, o čem přemýšlí?

Snad.

Zrcadlo ji ale potřebuje, nutně ji potřebuje, aby ho krmila. Ta myšlenka ji zamrazila. Stejně tak zneužilo zrcadlo pro své záměry jejího otce. Změnilo jemného a milujícího muže ve vraha, jenž vraždil ženy jako Jack Rozparovač. Otec také zřejmě jakýmsi bizarním a okultním způsobem zavinil smrt své ženy. Čeká i ji něco podobného? Už zabila Julii – tu milou, sladkou, drahou Julii, která se o ni obětavě starala… a Many ji podřízla jako dobytče. Bez váhání a bez lítosti. Mohla se sice ospravedlňovat tím, že se jí zmocnilo zrcadlo, ale to by teď přece pociťovala alespoň slabou lítost a výčitky svědomí.

Zrcadlo jí napovědělo, že je silná, její utrpení jí dalo sílu. Řeklo jí, že ji nedokáže plně ovládat, takže kdo je za vše odpovědný: Many nebo Stheno? Co ji čeká, další zabíjení? Bude vraždit jako její otec? Skončí tak, že vyvraždí sousedy, těch pár příbuzných, kteří jí ještě zbyli? Bude je snad lákat k sobě do domu a tam zabíjet? Jak dlouho to bude provádět? A jak to všechno skončí?

Čeká ji stejná smrt jako otce? Ustřelí jí někdo hlavu a označí ji za vraždící bestii? To má být její budoucnost? Zrcadlo z ní udělalo vraha už jednou, bude zabíjet stále víc a víc? Many Frazerová přitiskla paže k tělu a pomalu se sesunula na podlahu. Malá, opuštěná postava se kývala v nejtemnějším rohu stodoly, necítila mráz, zalézající za nehty, ztracená v očekávání budoucností, jež slibovala pouze smrt a zmar.

Janoš Ujvary přihlížel, jak se jeho přívrženci převlékají do připravených úborů, jejich nahá těla bledě prosvítala v tlumeném světle sklepení. Topení sice běželo naplno, ale ve sklepě bylo přesto chladno, od úst lidí stoupaly obláčky páry. Konala se mimořádná schůzka sekty. Dnes mělo padnout rozhodnutí, jež jednou provždy změní jejich život… historie světa se navěky změní. Ujvary neočekával, že by se kdo postavil proti jeho plánu. Všichni zde přítomní mu slavnostně přísahali a neposlušnost se trestala smrtí. Nic nestojí v cestě, věděl Janoš Ujvary.

Vyměnil a prodal všechno, co měl, aby se mohl stát jedním z nejmocnějších okultistů. Chápal a plně přijímal ideu posmrtného

převtělování. Věděl, že život je pouze krajním bodem další existence, věřil, že se duše mnohokrát převtěluje, než dosáhne jiné, vyšší úrovně existence. Co to je vyšší existence, to jen nejasně tušil… dospěl však k názoru, že ho nijak nepřitahuje.

Dával přednost současné fyzické existenci, světu, v němž mohl kontrolovat lidské stádo, manipulovat jím podle svých představ a tužeb. Měl neochvějnou jistotu, že lidské stádo je na světě pouze proto, aby mu sloužilo, aby mu pomohlo uskutečnit jeho vlastní úděl.

Nyní Ujvary potřeboval třináct novorozenců, aby mohl přivést *Staré bohy* zpět na tuto zemi. Na jeho úzkých rtech se objevil úsměv. Také tato neviňátka naplní svůj osud. Mohl sice děti někde koupit, nebo získat – obě tyto cesty měly své přednosti – leč ani jedna nebyla rychlá a on potřeboval neviňátka hned teď. Proto se rozhodl děti ukrást. Což ovšem vyvolá obrovskou pozornost veřejnosti a policejní akci, takže jakmile budou děti mít, musí jednat co nejrychleji. Dvanáct přívrženců sekty se těsně semklo kolem Ujvaryho. Každý se mu nejprve uklonil a přitiskl hlavu na studenou kamennou podlahu. To byl výraz nejhlubší poslušnosti. Potom se Ujvary napřímil a zvedl paže. Sekta se semkla a čekala.

„Nyní nadešel okamžik, který jsem dlouho očekával, který jsme vytrvale připravovali. *Staří bohové* jsou blízko, velmi blízko. Každý z vás poznal moc Euryale, jíž nyní vládne i přes lidskou schránku. Euryale chce osvobodit svou sestru Stheno, uvězněnou v křišťálovém vězení. Jakmile bude svobodná, obě – Stheno i Euryale – mohou znovu stvořit Medusu, třetí sestru. A potom, až budou Gorgony všechny, nic nezabrání příchodu *Starých bohů* na tento svět.“ Ujvary se usmál – dělal to jen výjimečně: „My všichni dojdeme k naplnění svého údělu… a vysloužíme si vděčnost bohů. K tomu, abychom osvobodili Stheno ze zrcadla, musíme napojit jeho povrch krví třinácti novorozeňat…“

Ujvary uviděl, že někteří jeho přívrženci jsou otřeseni, a proto rychle pokračoval: „To je náš úděl… Sloužíme *Starým bohům* a nám slouží lidské stádo. Navrhuji, abychom dětí ukradli v některé z větších nemocnic.“ Ujvary se odmlčel, čekal na reakci sekty.

„To je riskantní,“ ozval se konečně jeden z mužů.

„Vím, že to je riskantní, ale nemáme jinou možnost.“

„Možná, že bychom riziko mohli rozložit do delšího časového intervalu, na několik měsíců… Sebrat jedno dítě zde, druhé jinde. V různých oblastech.“

„No a co," utrhl se na něj Ujvary. „Kam je dáme, než jich budeme mít všech třináct? A jak bychom asi v tomhle počasí cestovali po celé zemi? Jak bychom utíkali s plačícími dětmi? A co by se stalo, kdybychom ukradli tři čtyři děti a policie by zjistila, co se děje? Ne!" Ujvary rozhodně odmítl mužův návrh.

„Provedeme všechno naráz. Nebudou žádné stopy, žádní svědci. Vtrhneme do nemocnice, ukradneme třináct dětí – musí to být děvčátka – a zmizíme. Zatímco bude policie zmatkovat, obětujeme děti zrcadlu. Jakmile se to stane, nebude už záležet na ničem…"

„Jak chcete ty děti ukrást?" zeptala se jedna z žen.

„Navrhuji, abychom vnikli do nemocnice a prostě si je vzali. Budeme ozbrojení, bude-li nás někdo chtít zastavit, zabijeme ho."

„Kdy to chcete provést?"

„V noci, nebo brzy ráno. V té době jsou lidé nejméně bdělí. Ukradneme nejprve děti a potom zrcadlo. *Staří bohové se* brzy opět vrátí na svět. Přísahám!"

Emanuela Frazerová se rozhodla – ona už nemá žádnou budoucnost. Možná že by mohla nějak dál žít, dál sloužit zrcadlu a zabíjet, aby ukojila jeho nenasytnou touhu po krvi… ale byl by to život?

Takový život nestojí za nic, dokonce ani kdyby zase chodila. Nemohla zničit zrcadlo… ale něco přece jenom udělat mohla.

Many Frazerová pomalu, s námahou vstala. Cítila, že ji znovu bolí ztuhlé klouby. Prošla chodbou a vyšla ven do mrazivého vzduchu.

Úmyslně, zoufale, vědomě se snažila nemyslet na svůj záměr, ať zrcadlo samo uhodne, co má v plánu. Teď nutně potřebuje čas, jen pár hodin.

KAPITOLA 46

Většina zaměstnanců nemocnice nenáviděla noční směny. Dávali přednost návštěvám večírků, schůzkám, prostě chtěli žít a užívat.

Pro Noru Bradleyovou však nemocnice představovala celý život. Posledních třicet let zasvětila péči o nemocné. Přátelé a příbuzní ji často varovali, že marní své životní šance, že promarňuje život, ale Nora s nimi nesouhlasila. Jediné přátele měla vlastně mezi zaměstnanci nemocnice. Přicházely ovšem noci, obvykle takové, kdy nemocnice nepřirozeně ztichla a kdy se zdálo, že všichni v ohromné nemocniční budově spí, v nichž zůstávala úplně sama, jen se svými myšlenkami a vzpomínkami. Tehdy mívala jisté, byť neurčité pochybnosti. Občas ji napadlo: „to mohlo být“ nebo „to se nemuselo stát“… Možná mohla být vrchní sestrou, kdyby měla větší ambice. Možná se mohla vdát – nabídek měla dost. Možná že měla odejít pracovat do USA nebo do Saudské Arábie, kde si mohla vydělat fůru peněz. Jenže to už je dávno, teď je teď, a teď znamená, že je pozdě.

Statná sestra sklonila hlavu a podívala se na hodinky připnuté na prsou. Byly dvě hodiny v noci, doba, kdy chodila na obchůzku.

Nora Bradleyová pracovala na různých odděleních nemocnice, poznala nemoc a smrt ve všech podobách. Věděla, že smrt se neohlíží na věk člověka a dokázala to pochopit. Brala smrt jako součást, lépe řečeno jako fázi lidského života, část každodenní všednosti. Člověk se naučí smrt nevnímat, aby sám nestrádal, proto se jí smrt nemocných příliš nedotýkala – ačkoli nikdy nezapomene na šestileté děvčátko, jež zemřelo na rakovinu. Patřilo k pacientům, kteří přijímali smrt důstojně. Ten případ se stal před více než deseti lety, ale Noře zůstal v paměti s palčivou živostí.

Kromě úmrtí a utrpení však v nemocnici život i přicházel na svět. Porodnické oddělení měla Nora nejraději. I zde sice došlo někdy k tragédiím, ale pouze výjimečně. Měla ráda atmosféru porodnice a také její vůni – tu nedefinovatelnou svěží vůni novorozenců. Někdy – i uprostřed noci – si brala některého kojence do náručí, pochovala ho a na okamžik, velmi krátký okamžik, si představovala, že to je její dítě. Jestliže Nora něčeho ve svém životě skutečně litovala, tedy jedině toho, že nikdy neporodila dítě. Považovala děti za největší dar a zázrak života.

Když Nora míjela zasklené kóje novorozenců, všimla si, že v sále je pět neznámých lidí v bílých pláštích. Prohlíželi děti ve dvě hodiny v noci?

Vstoupila do sálu. „Mohu vám nějak pomoct?“ zeptala se přísně. „Nikdo mi nehlásil, že by zde měly být ve dvě v noci nějaké prohlídky.“

Nejstarší ze skupiny neznámých se k ní otočil. Byl to malý jakoby sražený muž. Neznala ho, i když v nemocnici znala všechny – sestry, lékaře, chirurgy, studenty, dokonce i vrátné.

„Co tu děláte?“

„Náhlá prohlídka, sestro,“ odpověděl muž, jehož rty se stáhly do úzké čárky. „V nemocnici vypukla chřipka, a proto děti prohlížíme.“ Pak muž přistoupil těsně k sestře. Nora si všimla, že za sebou táhne levou nohu.

„O ničem nevím,“ řekla Nora chladně a ohlédla se na druhého muže a tři ženy. Vůbec nevypadali jako lékaři, chovali se podivně. Ano, byli podivně nepřirození.

„Ale já vás, doktore, vůbec neznám,“ řekla Nora. Hledala jmenovku na lékařově hrudi, ale neměl ji.

„A měla byste mě znát?“ zeptal se muž s křivým úsměvem.

„Myslím, že ano,“ dívala se na dvě ženy, jež rychle přecházely od jedné postýlky k druhé, odhazovaly přikrývky a rozvinovaly plenky. Některé děti opět přikryly, jiné nechaly jen tak. Na druhé straně sálu dělal totéž další muž a třetí žena. „Myslím, že bychom si měli promluvit s noční službou.“

„Už jsme s ním hovořili, všechno je v pořádku,“ řekl klidně malý muž. A Nora s jistotou věděla, že lže. Té noci měla službu lékařka, velká Skotka s vlasy rudými jako oheň. Nora se zachvěla. Rozhlédla se po chodbě, kde jsou k čertu ostatní ošetřovatelky?

„No tak dobře, když vám to dovolili…“ pozpátku couvala z místnosti.

Malý muž ji následoval a náhle viděla, jak vymrštil ruku a ucítila, že ji cosi slabě píchlo do krku. Po tváři se jí rozlila hrůza a údiv, pak jí začalo podivně tuhnout tělo. Ztrácela vědomí – nejprve přestala vidět, vnímat, už pouze slyšela a uvědomovala si, že jí stále tluče srdce.

Prudce jedovatý jed jihoamerických Indiánů, curare, zabil sestru za necelou minutu. Dříve než dopadla na zem, byla mrtvá.

Ujvary vytáhl sestře z hrdla malý dřevěný bodec, držel ho opatrně mezi palcem a ukazováčkem a otočil se k lidem, pohybujícím se po slabě osvětleném novorozeneckém oddělení.

„Tak, to by bylo…“ řekl a s úšklebkem dodal: „A teď do práce!“

Vytáhl z kapsy malou německou automatickou pistoli, stáhl závěr a do komory zasunul náboj. Na ústí pistole našrouboval robustní tlumič. Pozoroval, jak jeho kumpáni nakládají třináct děvčátek na čtyři vozíky a přikrývají je pokrývkou, aby náklad zamaskovali.

„Všichni víte, co máte udělat! Před ničím se nezastavte!“ Pak Ujvary zvedl pistoli. „Vyřídím si to s každým, kdo by se nám postavil do cesty…“

Skupina vyšla z novorozeneckého oddělení. První, na koho narazili, byla drobná čínská ošetřovatelka.

„A, promiňte prosím,“ řekl Ujvary a střelil ji mezi oči. Výstřel zazněl tak tlumeně, jako by bouchl papírový sáček.

Pak přijel výtah. Ošetřovatelku a zřízence Ujvary zastřelil, ještě když se usmívali. Vůbec se nenamáhal vytáhnout mrtvoly z výtahu a klidně stiskl tlačítko s označením suterén. Za několik minut z podzemní garáže vyrazily do zledovatělých londýnských ulic dva automobily, jejichž poznávací značky byly zamaskovány zmrzlým blátem. Vrátný z garáží ležel ve své kóji s dvěma průstřely hlavy.

Byl to zatraceně mizerný den, a nic nenasvědčovalo, že se situace zlepší. Tisk na ně zaútočil silněji, než čekali. Večerníky neomaleně žádaly inspektorčinu hlavu, chtěly, aby ji velení policie okamžitě odvolalo z vyšetřování. Pak si prohlédla první výtisky nedělních novin. Psaly ve stejném duchu a vyzývaly Haarenovou k rezignaci z funkce. A to novináři netušili, že pravděpodobně bude skutečně v pondělí odvolána. Haarenová takové zvěsti zaslechla – včetně toho, že s ní má být zahájeno veřejné vyšetřování, jak celý případ řídí.

Margaretu Haarenovou to příliš nepřekvapilo. Od počátku věděla, že nebude-li se vyšetřování dařit, všechno odnese ona. Na druhé straně však předpokládala, že při případném úspěchu má povýšení jisté.

Celé vyšetřování vedla svědomitě, o každém svém kroku informovala šéfa, všechny získané informace i svůj postup písemně hlásila nadřízeným, takže z této strany byla krytá.

Bála se jiných věcí.

Helena se ztratila. Inspektorka prošla Heleniny věci a našla v nich zápisník s adresami a telefonními čísly. Celé dopoledne

protelefonovala, ale nikdo, s kým hovořila, jí nemohl o Heleně nic říct. Tvrdili, že Helenu celé měsíce ani neviděli, ani s ní nemluvili. Někteří lidé s ní dokonce nebyli ve styku rok i víc.

Když se Haarenová vrátila na policejní stanici, nechala po Heleně vyhlásit celostátní pátrání. Možná že to bylo předčasné, ale domnívala se, že v tomto případě stojí za to riskovat. Zbytek dne a dlouho do noci diktovala zprávu o vyšetřování a doplňovala si své záznamy. Chtěla být dobře připravená, kdyby musela ráno předkládat zprávu na velitelství. Před půlnocí usnula na svém psacím stole a kolem půl třetí ji vzbudil Stuart Miller. Vběhl do kanceláře a jeho kávově hnědý obličej byl žlutý. „Helena?“ vyhrkla.

„Ne, právě se v nemocnici stalo něco neuvěřitelného. Zastřelili tam čtyři lidi, jedna ošetřovatelka byla otrávena…“

Margareta Haarenová zvedla ruce. „Ale, Stuarte, já mám přece svůj vlastní případ…“

„Ano, jenže to nejhorší teprve přijde. Unesli třináct novorozených děvčátek.“

Emanuela Frazerová zůstala v koupelně téměř dvě hodiny, vychutnávala horkou, voňavou vodu. Důkladně se vydrhla, až jí tělo zrůžovělo. Umyla si vlasy, ale stále se jí zdálo, že cítí mrtvolný pach, puch hniloby. I přesto, jak se drhla, stále na pokožce nacházela malé skvrny zaschlé krve: v záhybech kůže, v pórech, ve vlasech.

Když konečně vylezla z vany, měla pokožku vytouženou, svraštělou, plnou vrásek. Postavila se před velké zrcadlo a kriticky se prohlížela. Bylo jí dvacet, ale vypadala na třicet. Za posledních čtyřiadvacet hodin se jí kolem úst a očí objevily nové vrásky, zdálo se jí, že má i několik šedivých vlasů, oči hluboko zapadlé a pod nimi temné kruhy.

Kdyby i nadále sloužila zrcadlu, stárla by dál, nebo by zrcadlo zpomalilo proces stárnutí? Pokud jí umožnilo opět chodit, jistě dokáže i cokoliv jiného. Stačilo si o to jen říct. Many si však uvědomovala, že dříve nebo později bude pro zrcadlo zbytečná. A co se stane potom? Jakmile pomůže Stheno osvobodit se z křišťálové pasti, ona už ji nebude potřebovat. Zase bude mrzák – všem jen na obtíž – nebo skončí jako Julie? Pozřená zrcadlem?

Many, dosud nahá, přejela na vozíku do kuchyně. Netopilo se a v domě bylo nepříjemně chladno. Naskočila jí husí kůže, téměř bolestivě cítila ztvrdlé prsní bradavky.

Na kuchyňské stěně, na magnetickém stojánku, se blyštěla sada velkých nožů. Několik minut se rozhodovala, který vybere. Nesměl být ani příliš velký, protože by se těžko ovládal, ani příliš malý, protože by neměl dostatečně dlouhé ostří. Nakonec se rozhodla pro dlouhý, ostrý nůž s vlnitou čepelí. Sevřela jej v dlani a zajela do knihovny.

Zrcadlo se probudilo v okamžiku, kdy vstoupila. Na jeho bledě pableskujícím povrchu se vynořily temné fialové a zelené skvrny a počaly rotovat. Téměř vzápětí se objevila Stheno, hladovýma očima si prohlížela Manyino tělo.

„Paní," zašeptala Many, ale nepodívala se jí do očí. Kdyby to udělala, byla by ztracena.

„Á," ušklíbl se přelud a vycenil své silné, zažloutlé zuby.

„Paní, přišla jsem ti poděkovat," zašeptala Many. Zvedla nůž a přiblížila se k zrcadlu. Věděla, že kdyby zaváhala, už nikdy by neudělala to, co udělat chtěla. Pravou rukou se přidržela horního okraje zrcadla a potom si jedním tahem rozřízla pravou paži od zápěstí až k lokti. Pokožka se roztrhla jako hedvábí, z rozříznutých tepen stříkala krev na sklo, v praménccích stékala po těle, jímž se tiskla ke studenému zrcadlu. Many se bolestí kousla do spodního rtu, paže ji pálila, jako by ji ponořila do kyseliny.

Stheno chlemtala krev prýštící z rány.

„Odměním se ti," slibovala.

„Vím," mumlala Many a zoufale se snažila zůstat netečná. Přesto cítila první záchvěvy vzrušení, jež jí přecházelo do paže ze smyslného doteku.

„Hodně pro tebe mohu udělat."

„Vím," opakovala unaveně Many. „Můžete ze mne udělat zvíře, zabijáka a řezníka. Budu pro vás vraždit a budu vás krmit," vzdychla Many. Levou rukou pevně sevřela nůž a nasadila si ho mezi žebra. Dřevěnou rukojeť držela proti zrcadlu, prohnula se a pak si vrazila nůž do těla.

Stheno zařvala. Byl to řev raněného zvířete, zuřivý a zmatený, šílený řev.

Many ucítila chlad, jenž jí pronikl až do morku kostí. V hlavě jí vibroval pronikavý tón, zvolna se měnící v tlumené hučení. To přešlo v otřásající chvění, jež rázem přehlušilo všechny pocity. Jen na okamžik se jí smysly zostřily – barvy zjasnily, vůně zesílily, pak

ale barvy i tóny vybledly a před Manyinýma očima se objevily stíny, šedé, bezútěšné stíny.

Uvědomila si ještě, že po ní přízrak vztáhl ruce – na druhé straně zrcadla vypadaly jemné a krásné, ale jakmile pronikly povrchem zrcadla, byly ohavné a špinavé. Spáry bestie se snažily vytrhnout jí z těla zakrvácený nůž. Pozdě. Many cítila, že padá, padá, padá…

Ledový vítr jí bičoval spánky a v jeho vytí zanikl řev bestie.

Emanuela Frazerová se spokojeným úsměvem zavřela oči a zemřela. Podvedla přízrak, už nikdy ho nebude muset krmit.

KAPITOLA 47

Margareta Haarenová seděla uprostřed nepředstavitelného zmatku, jenž vládl v pokoji nemocničních sester. Usrkávala ze šálku čaje a pokoušela se složit události uplynulé noci do nějakého logického řádu. Zdálo se jí sice, že mezi sérií rituálních vražd a únosem třinácti novorozeňat není žádná souvislost, ale šlo o tak bizarní zločiny, že se jisté spojení nedalo vyloučit. Vraždy byly zjevně rituální – a třináctka je číslo úzce spjaté s okultismem.

Inspektorčin otec, dva bratři a strýc byli policisté, Helenin bratr rovněž pracoval u policie, jejich rodina tedy byla skutečnou policejní dynastií. Margaretu k této práci nikdo nenutil, šla k policii prostě proto, že si nedovedla představit, že by dělala cokoli jiného. Když před čtyřiadvaceti roky vstoupila do policejního sboru, dostala od svého otce stejnou radu, jakou dal i bratrům. Radu, již dostal od svého staršího bratra. „Jestliže se ti zdá, že nějaký případ nemá logiku, pak začni znova. Jestliže logiku má, stejně začni ještě jednou.“

Začalo to…

Haarenová si uvědomovala, že vedle ní sedí Stuart Miller, z konce nemocniční chodby slyšela zoufalý nářek jedné matky postrádající dítě. Vnímala křik novorozeňat, hulákání nějakých lidí, pobíhání jiných… Slyšela, jak nervózní novináři převrátili nemocniční vozík a jak se je skupina policistů pokouší zadržet. Zajímala ji však jediná věc: uvědomovala si, že je blízko, velmi blízko rozuzlení… a věděla, že pokud ztratí myšlenku, kterou se zaobírala, už nikdy o tom hrozném případu nic nezjistí.

Začalo to…

Začalo to těmi vraždami ve Skotsku. Pak došlo k vraždám v Londýně, byly stále krutější a brutálnější. Nešlo o obyčejné vraždy, vše signalizovalo rituální motivy. Dále: podezření vůči Heleně. Začalo to s Helenou? Inspektorka potřásla hlavou. Helena byla ještě před dvěma lety chytré, usměvavé děvče, které se nedokázalo ani podívat na krev. Možná že se změnila. A jestliže se změnila, co ji změnilo?

Frazer ji unesl, zneužil, traumatizoval. Takže to vlastně všechno začalo u Frazera…

Margareta Haarenová sevřela rty do úzké čárky. Před necelými čtrnácti dny zahynul v domě Frazerových muž – sluha. Policie případ založila ad acta, protože jej považovala za nehodu. Krátce předtím obdržela policie hlášení, že se do téhož domu někdo pokoušel vniknout. Náhoda? Také onen případ policie označila za náhodu… ale pro policii přece náhody neexistují.

Takže začneme Frazerem. Jonathan Frazer chtěl zabít mladou ženu, pannu? Neptal se právě na to Heleny? Chtěl pannu obětovat starodávnému zrcadlu, vykoupat ho v krvi. A teď ten případ třinácti děvčátek, magické, okultní číslo třináct.

A Emanuela Frazerová se jí ptala na zrcadlo. Inspektorka uchopila Millera za rameno tak silně, že se mu její prsty bolestivě zaryly do svalu a donutily ho vstát. „Pojďme."

„Kam?"

„Jedeme se podívat na zrcadlo."

Ujvary neponechal nic náhodě, tentokrát nesmí odejít bez zrcadla. Doprovázen šestí členy sekty přijel k Frazerovu domu, dostali se tam zezadu úzkou postranní uličkou. Všichni byli ozbrojeni, pro každý případ.

Zadní branka do zahrady nevydržela nápor jednoho z mužů. Kovový zámek se vylomil z rámu, slyšet nebylo téměř nic, protože sníh veškeré zvuky tlumil. Zahradou prošla skupina velmi rychle, klopýtali a klouzali na překážkách pokrytých sněhem, na schodech a zasněžených záhonech. Ujvary se ohlédl, ušklíbl se na stopy, táhnoucí se po celé zahradě. Pro policii jich bylo víc než dost… ale na tom teď nezáleželo.

Rozhodující je rychlost. Věděl, kde je v domě Manyina ložnice, kde knihovna. Nevěděl ale, kolik budou mít času, až vniknou do domu, než poplachové zařízení zalarmuje policii. Ovšem nebezpečně kluzké ulice jistě policejní auta zpomalí a těch několik minut bude stačit. Na konci slepé uličky na ně čekala dodávka a než policie přijde, budou všichni dávno pryč.

Jedním úderem krumpáče rozrazili kuchyňské dveře. Sklo se rozprsklo po celé místnosti a Ujvary vedl své muže přes studenou kuchyň do haly. Náhle se zarazili. Jejich nozdry nasály zápach smrti. Celý konec haly byl potřísněn krví. Krvavé šmouhy na dřevěné podlaze pokračovaly přes mramor do vedlejší místnosti. Bylo

zřejmé, že tam někdo něco táhl. Ujvary, aniž se podíval do plánku, který držel v ruce, věděl, že tam je knihovna. Kývl na dva muže a nařídil: „Poplachové zařízení! Pak se podívejte na tu holku.“ Potom se zhluboka nadechl a prudce otevřel dveře.

Byl v jakémsi domě. Temném a starém. Vedle něho stála žena a on držel v ruce nůž. V místnosti nad ním bylo zrcadlo.

„Poplachové zařízení už bylo vypnuté.“

Ujvary zamrkal očima a vidina se rozplynula. Otočil se k muži, ale vtom vběhl do místnosti druhý: „Po té holce není ani stopa. V posteli nespala.“

„Je to mrzák a jezdí na vozíku, nemohla nikam utéct, prohledejte dům.“

„Vozík ale stojí u postele…“

Ujvary se obrátil, jeho pozornost upoutalo světlo, jež probleskovalo na konci místnosti.

„Tak tu holku nechte být. Ať přijede auto, jdeme pro zrcadlo.“

Janoš Ujvary vešel do přístěnku a zastavil se před zrcadlem. Uvědomoval si, že se mu splnilo to, po čem celý život toužil. Když se přibližoval k zrcadlu, začalo ožívat. Když se dotkl studeného, mastného skla, rozzářilo se v něm najednou pulsující studené světlo, které ho oslepovalo.

Zavřel oči, cítil, jak se do něj vlévá síla, jak mu proniká do žil, jak mu buší v hlavě.

Když znovu otevřel oči, hleděl přímo do zrcadla. V zrcadle však nespatřil pokřiveného, ochromeného mužíka, viděl vysokého, hrdého, vzpřímeného, pohledného muže. Zrcadlo mu ukazovalo, jak by mohl vypadat. Pochopil… Mohlo mu poskytnout nesmrtelnost, povýšit jej na boha… a co za to chtělo? Několik mizerných životů, hrstku umučených, horkou krev vylitou na jeho sklo.

Nesmrtelnost a božství.

Cena za ně se mu zdála nicotná.

Ujvaryho obraz v zrcadle se rozplynul a vynořil se tmavovlasý přízrak. Živoucí, smyslný, erotický. V očích měl příslib, co může být… co bude.

Ujvary se zrcadlu uklonil.

„Paní, přišel jsem, abych vás osvobodil.“

Pohnula ústy. Na rtech se objevil úsměv – ďábelský a posměšný. A potom Ujvary uslyšel mrazivá slova, hluboko pronikající do mozku: „Ficzko, tentokrát mě nesmíš zklamat.“

Když zatáčeli do slepé ulice v Kensingtonu, ozvala se v rádiu centrála: „Právě jsme přijali hlášení, že se něco děje v domě Emanuely Frazerové.“ Zpráva byla určena přímo inspektorce Haarenové. „Sousedé nám oznámili, že viděli nějaké neznámé, podezřelé muže, kteří vylomili zadní dveře do domu. Před hlavním vchodem zaparkovali dodávkové auto. Chtěla jste, abychom vás informovali o všem, co se tyká toho domu,“ poznamenal policejní dispečer.

Haarenová odbočila do ulice, kde bydlela Frazerová, objela dům a zahradu a vrátila se zpět na hlavní třídu. Když zastavila, Stuart Miller vyskočil z vozu a beze slova zmizel. Ve zpětném zrcátku inspektorka viděla, že zaběhl do zadní uličky.

„Inspektorko Haarenová, slyšela jste?“

„Ano, rozumím. Stojím před domem Frazerových,“ odpověděla Haarenová a vyhlédla okénkem ven. Zahlédla nejasný obrys dodávkového auta, ukrytého mezi stromy. Jeho zadní dveře se otevřely. Rozeznala pět nebo šest mužů, nakládali do vozu velký obdélníkový předmět.

Zrcadlo!

Haarenová pozorovala, jak se dveře auta zavřely a nějaký malý, silně kulhající muž přešel k místu řidiče a nastoupil dovnitř. Z výfuku se zakouřilo.

Tohle nevypadá jako obyčejné vloupání, řekla si inspektorka. Obyčejní zloději by přece důkladně vybrali celý dům. A kde je Emanuela Frazerová a její ošetřovatelka? Co se s nimi stalo? To je ale Stuartova věc, ji teď zajímá ta dodávka.

Právě když Haarenová zařadila a rozjela se, vyrazila dodávka ze slepé uličky. Inspektorka si uvědomovala, že hodně riskuje. Kdyby dodávka zabočila na druhou stranu, musela by obrátit svůj vůz do protisměru, čímž by na sebe jistě upoutala pozornost, protože na ulici nebyl vůbec žádný provoz.

„Devětačtyřicítka. Pro ústředí. Sleduji tmavomodrou dodávku, poznávací značka E 315 CCF. Sedí v ní pět nebo šest mužů, kteří se, myslím, zúčastnili vloupání do Frazerova domu. Může to mít nějakou souvislost s únosem dětí. Seržant Miller je uvnitř. Pošlete sem pár hlídkových vozů a ambulanci.“

Odhodila vysílačku na sedadlo a soustředila se na řízení. Dovedla si představit, jak horečnou aktivitu na policejním ústředí vyvolalo její hlášení, týkající se unesených dětí.

Doufala, že dodávka zamíří do živých londýnských ulic, aby zmátla policisty, kteří by se vydali za zloději, ale vtom jí došlo, že řidič jede po hlavních ulicích prostě proto, že většina vedlejších ulic je nesjízdná. Provoz byl minimální, proto si inspektorka držela odstup od sledovaného vozu.

„Pro inspektorku Haarenovou," zahrčela vysílačka. „Vůz s hledaným číslem patří firmě Van Hire International, která půjčuje dodávky."

„Zjistěte, komu ta firma patří. Ať se podívají, kdo si to auto vypůjčil."

„Inspektorko, vždyť je neděle ráno."

„Tohle mi nevykládejte, řekněte to rodičům těch dětí."

V rádiu znovu zapraskalo.

„Inspektorko, seržant Miller volá z domu Frazerových."

„Ano, Stuarte?"

„Inspektorko, tady se stalo něco strašnýho. V hale to vypadá jako na jatkách. Po těch dvou ženách není ani stopa a zrcadlo taky zmizelo."

„Jsou tam mrtvoly?"

„Ne, žádná. Ale v hale byla rozhodně zabita jedna, ne-li dvě osoby. Všude je krev, jsou tu stopy, ze kterých je jasný, že jedno tělo bylo odtažené do knihovny. Myslím, že šlo o rituální vraždu."

Inspektorka si hluboce vzdechla. Pro všechny ty vraždy bylo přece typické, že vypadají jako rituální. Haarenová se podivila, když sledovaná dodávka dojela na exkluzivní náměstí Eaton Square ve středu Londýna. Auto zastavilo, okamžitě se otevřely zadní dveře a z nich vyskočilo pět mužů, kteří vystoupili po schodech ke vchodu jednoho z domů.

Haarenová projela zvolna celým náměstím, na rohu se obrátila. Divila se, jak jsou ti zloději neopatrní, ale pak si uvědomila, proč by ne. Nepředpokládali přece, že je někdo hledá.

Margareta Haarenová zajela k chodníku a vypnula motor. V náhlém tichu k ní z dálky dolehl hlahol kostelních zvonů, mimoděk se pokřižovala. To už neudělala léta. Práce u policie různě ovlivňovala život policistů. Ona sama u policie mnoho získala, i o mnoho přišla: o soucit, lidskost i o víru v laskavého Boha. Existoval-

li však přece jen Bůh, teď se k němu modlila, aby zachránil těch třináct nevinných dušiček… Pokud ovšem již není pozdě.

KAPITOLA 48

Emanuela Frazerová otevřela oči.

Neviděla žádné barvy, žádná světla, pouhopouhou šeď. Byla slepá. Ne, není slepá, uvědomila si. Stála nahá v šedivém, vířícím, nekonečném prázdnu, které se kolem ní otáčelo a svíjelo jako mlha hnaná větrem. Otočila se a viděla, že se nekonečná šeď začíná měnit. Dokonce jako by zahlédla neurčité tvary, obrysy jakýchsi postav.

Zavřela oči. Uvědomila si, že zemřela. Vzpomínky se vracely.

Many opět otevřela oči. Tohle přece není smrt. V tomto šedivém nekonečnu už přece kdysi byla. Poté, kdy ji postihla ta hrozná nehoda, když ztratila vědomí. Tehdy se jí zdálo, že putovala po šedém, nekonečném jiném světě, byla v něm uvězněná, nemohla z něho ven, ale mohla pozorovat skutečný, reálný svět. Psychologové jí to tehdy vysvětlili: její mozek i v bezvědomí stále přijímal podněty z okolí a pokoušel se na ně reagovat. Tehdy takovému vysvětlení věřila – ale dnes…?

To nebyl sen, nebyl to pouhý hrůzný sen, ale skutečnost. Jestliže však zemřela, jak toto může být skutečnost? Existuje život po smrti…? Nebo se ocitla v jakémsi předpeklí? či je uvězněna v zrcadle?

Přece si opřela nůž o hruď a vrazila si do těla ostří ostré jako břitva. Cítila bolest, cítila, jak jí po těle teče horká krev, cítila, jak jí srdce přestává bít, až ztichlo docela.

Zemřela.

Ale teď opět něco vnímala. Byla v jiném světě, paralelním, napodobujícím a občas odrážejícím svět skutečný. Sem odcházejí duše, když v noci opouštějí spící tělo, sem přicházejí i po smrti. Ale zatímco se duše spících mohou vrátit zpět do svých tělesných schránek, duše mrtvých musí čekat, až bude rozhodnuto o jejich konečném osudu.

Many se pohybovala po astrálním světě. Z doby těsně po neštěstí si vzpomínala na kužel, na otáčející se sloup šedých mraků. Tehdy se zdálo, že má jakýsi skrytý, tajný význam. Netušila jaký, ale věděla, že kdyby ho znovu spatřila, okamžitě by ho poznala.

Charakter krajiny, jíž se ubírala, se měnil. Otáčející se šedivý horizont potemněl, jeho kontury ostřeji vystoupily, v dálce zahlédla

nejasné obrysy hor. Many si však nebyla jistá, zda je to skutečnost, nebo pouze iluze. Nesnaží se jen její mozek dát tvar něčemu, co vlastně neexistuje?

Najednou Many ucítila první lehoučké závany větru. Zvolna se otočila, zaklonila hlavu, rozpřáhla ruce a poddala se vání. Cítila vítr na nahém těle a otáčela se tam, odkud vanul. Když jí zadul do tváře plnou silou, otevřela oči… a spatřila otáčející se, ohromný, šedý kužel.

Tyčil se vysoko nad krajinu, připomínal temný vír a vyzařovala z něho nepředstavitelná síla. Jeho kovově šedou barvou probleskovaly špinavě bílé, ostře zelené a jedovatě žluté pruhy. Viděla, jak jsou do trychtýře vtahovány malé jiskřičky, které přilétaly z celé té nesmírné šedé planiny. Uvědomila si, že to jsou duše právě zemřelých, jež trychtýř pohlcoval, aby ukojil svůj nekonečný hlad.

Emanuela Frazerová se podívala nahoru, chtěla vidět ústí trychtýře. Měla z něho hrůzu, a přesto věděla, že není jiné cesty – i ona tam musí. Potom bude navěky odpočívat v pokoji.

Many se nechala nést větrem, jenž ji laskal, leč táhl stále blíž k otáčejícímu se kuželu. Rozpřáhla paže, pootočila tělo a poddala se neuvěřitelné síle, jež ji přitahovala k zejícímu chřtánu trychtýře.

Něco takového už znala. Prožila to ve snech a nočních můrách po neštěstí, kdy se jí zdálo, že je uvězněná v křišťálovém bloku. Obrovský mrtvolný kužel byl složen z duší zemřelých, jež nasál svou obrovskou silou. Když se Many nesoustředila přímo na trychtýř, mohla zahlédnout míhající se tváře – lidské i nelidské – těla žen, mužů, zvířat, mytických netvorů a bastardů. Kroužily kolem ní.

Duše Many Frazerové byla nasávána výš a výš, přes okraj a pak ji trychtýř pohltil. Když padala, míhaly se okolo ní obrazy – míst i lidí. Viděla starobylé úbory Řeků, Egypťanů, Římanů, barbary v kožešinách, kovová i kožená brnění, hrubé vlněné tkaniny, jemné a vlající hedvábí. Zajiskřily se klenoty, zaleskly se fraky urozených pánů, skvělé toalety dam, nákladné vojenské stejnokroje i obnažená těla. Viděla tváře, jež na ni zíraly ve vytržení, pak ale pochopila, že se nedívají na ni, nýbrž do zrcadla. Bylo tam víc mužů než žen a všichni měli ve tváři jakýsi podivný, strašný hlad. Jejich těla měla rozličnou barvu pleti – bronzově opálenou, černou jako uhel, měděnou, olivovou i albínsky bílou.

Vtom se objevila čísi tvář. Zmizela a poté se objevila znovu.

Emanuele Frazerové chvíli trvalo, než si uvědomila, že tu tvář zná. Byla to tmavá tvář, tvář muže. Stále se otáčela a otáčela. Snažila se ten obličej najít, ale vír ji nepřetržitě vtahoval hlouběji dovnitř. Ta tvář jí něco připomínala. Soustředila se, pokoušela se dostat zpět nahoru, ale marně. Zavřela tedy oči a představila si, jak pomalu stoupá, jak její tělo nadnáší jemný vánek. Když pak oči otevřela, viděla, že se skutečně vznáší vzhůru.

Kolem ní se rychle mihla stěna vířících tváří a postav, nevšímala si jich…

Tam!

Many se koncentrovala na tu tvář a sledovala ji přes celé zástupy duší. Tvář byla nejprve zcela nepatrná, ale jak se k ní blížila, zvětšovala se.

Byl to Janoš Ujvary.

Zdál se jí však starší, menší a štíhlejší, vlasy měl šedivé, ve tváři hluboké vrásky. Náhle se za ním objevil nejasný, podivný obraz, připomínající špatně zaostřenou fotografii. Postupně rozeznávala jakési sklepení. Kamenné stěny, z nichž visely řetězy, osvětlovaly čadící pochodně, v pozadí stál opřený železný koš se žhavým uhlím. Z klenutého stropu visela železná klec plná hrotů a ostrých nožů. Za Ujvarym stála žena s velmi krutým výrazem ve tváři. Dívala se kamsi mimo, stejným pohledem jako ostatní tváře uvězněné v trychtýři. Žena byla oblečená do bohatě vyšívaného oděvu, který mohl pocházet – jak Many odhadovala – z Evropy. Za ženou stály dvě jiné, v hrubých vlněných selských šatech. Jedna byla vysoká a svalnatá, druhá malá, svraštělou tvář měla posetou jizvami po neštovicích. Na dřevěném stole vedle leželo třináct do plátna zabalených balíčků. Najednou se jeden z nich pohnul, objevila se pohybující se dětská pěstička. Pak Many viděla, jak žena vytáhla z pochvy připevněné u pasu nůž ostrý jako břitva. Janoš Ujvary zvedl jedno z dětí a vybalil je z pokrývek. Držel dítě vysoko nad hlavou a vykročil k ženě s nožem.

Many ustoupila, naplnilo ji zoufalství: věděla, co se stane. Poznala, co vidí. Minulost. Toto je Ujvary, nebo jeho předek, jenž sloužil zrcadlu a krmil ho krví, krví nemluvňat…

Uchopil ji znovu vír, vtáhl ji hlouběji do trychtýře, hluboko, hluboko – až k samému srdci víru. Zavřela oči, snažila se nevidět to, co se míhalo kolem ní se strašidelnou rychlostí, temné a krvavé obrazy smrti, mučení a zmaru. To všech se událo v minulosti, před

staletími a tisíciletími, leč ani čas neubral obrazům na nesmírné hrůze…

Many složila ruce na ňadra a soustředila se na to, aby zpomalila svůj pád – ihned ucítila, jak vítr, který skučel okolo ní, zeslábnul. Už jednou tento kužel bolesti, smrti a zmaru ve svých snech navštívila. Věděla, že na jeho dně najde zrcadlo.

Pronikavý ledový vítr ji varoval, že už je blízko u dna trychtýře. Ledový vítr ji mrazil v očích, pálil a ona cítila, jak jí po lících proudí horké slzy. Odvrátila tvář a pevně sevřela oči. Vtom vítr ustal.

Otevřela oči a spatřila před sebou vysokou, tmavou chodbu, vedoucí kamsi ven z bezútěšné šedé nekonečnosti. Z chodby vanul odporný zápach smrti. Uvědomila si, že se ocitla na druhé straně zrcadla. Přistoupila těsně ke sklu a spatřila velkou kamennou místnost. Na okamžik si myslela, že je to stejné sklepení, které už viděla. Potom si všimla, že místnost je větší, modernější – ačkoli i zde hořely na stěnách louče. V pozadí se míhaly stíny ve tvaru postav. Sledovala, jak se pohybují, když ke sklu přistoupil malý Janoš Ujvary. Many ustoupila, nebyla si jistá, zda ji Ujvary neuvidí.

Najednou vystoupila z rozkmitaných šedých stínů Stheno a přitiskla své ruce ke sklu. Many ustoupila, i když Stheno o tom, že je v Jiném světě, nevěděla. Nyní poprvé viděla Stheno naprosto jasně, nikoli přes neprůhledné a nerovné sklo. Zepředu Stheno vypadala jako žena, ale Many si všimla, že zezadu je porostlá hrubými chlupy, ve vlasech se jí svíjeli hádci, na nohou měla spáry, podobné ostruhám.

„Paní," Janoš Ujvary klečel. „Máme třináct novorozených panen, brzy budete svobodná."

Za Ujvarym se objevila vysoká, štíhlá, světlovlasá nahá žena. Z jejího překrásného těla vyzařovala magická síla. Many však cítila zápach hniloby, vycházející z téhož těla. Žena položila levou ruku na Ujvaryho rameno, zaťala mu prsty do těla, až jí pod nehty vytryskla krev. Přiložila dlaň k ústům a poté na sklo. Stheno se okamžitě přisála k zrcadlu a začala krev lízat. „Sestro!"

„Sestro!" odpověděla Stheno.

Světlovlasá žena ustoupila a ukázala na třináct novorozeňat, ležících na zemi.

„Podívej se, sestro. Vše je připraveno. Nadešel čas."

Pak se vrátila k zrcadlu, přitiskla na něj dlaně a dotkla se ho ústy. Stheno zaujala stejnou pozici jako ona. Many viděla, jak se rty

světlovlásky pohybují a slyšela lehký šepot: „Už brzy budeš svobodná. Pak budeme hodovat!“

Stheno zaklonila hlavu a vítězoslavně zavyla.

KAPITOLA 49

Margareta Haarenová zaskřípala vztekle zuby a hodila sluchátko vysílačky na přístrojovou desku auta. Pohotovostní jednotce to v tomto počasí bude trvat nejméně ještě dalších třicet minut, než sem dorazí. Nejprve musí jednotku svolat, vydat jim zbraně a zatykač… obvyklá blbá byrokracie!

A za tu dobu mohou šílenci těch třináct dětí pobít.

Fajn! Jenže ona nemíní tak dlouho čekat! Vystoupila z auta a otevřela zavazadlový prostor. Hledala cokoli, co by mohla použít jako zbraň. Ti lumpové za sebou nechali pět mrtvol v nemocnici, ztratila se Frazerová dcera a její ošetřovatelka… Inspektorka našla páku na montování pneumatik a připevnila si ji lepící páskou k noze. Není to sice ideální, ale lepší než nic.

V postranní ulici, vedoucí kolem domu, se přikrčila. Touto dobou byla ulice opuštěná, ulice i chodníky pokrýval lesknoucí se led a zmrzlý sníh, jež nikdo celé dny neuklízel. Rozhlédla se, zda nenajde zadní vchod do domu, ale celý dům byl obehnán vysokou cihlovou zdí. Nahoře ji pokrývala vysoká vrstva sněhu, pod níž se patrně skrývaly buď ostny, nebo skleněné střepy. Musela tedy předními dveřmi, nebylo vyhnutí. V boční kapse pláště nahmátla účet za elektřinu za minulý měsíc – ještě byl v obálce. Sevřela pevně montážní páku v pěsti, přešla ke vchodu vzorně očištěnému od sněhu a zabušila na dveře.

Právě se chystala zazvonit, když se dveře otevřely a objevila se velmi mladá žena v černých šatech, připomínajících uniformu služek. Měla *vlasy* černé jako uhel, jemně kávovou pleť a černé oči – vypadala jako Egypťanka.

Margareta Haarenová nasadila strojeně lítostivý úsměv: „Velmi se omlouvám, že ruším tak brzy ráno, ale byla jsem pověřena osobně vám předat tento účet…“ Podívala se na obálku a potom na dveře: „Je tu číslo tři?“

Mladá žena přikývla a Haarenová přistoupila těsně k ní, obálku držela před sebou. Pozorovala temnou chodbu za služkou, zdálo se jí, že tam nikdo není. Dívka vzala od inspektorky obálku a obrátila ji… vtom jí Haarenová širokou dlaní přikryla ústa a zatlačila ji do chodby. Pod služkou se podlomily nohy a upadla na leštěnou

dřevěnou podlahu. Inspektorka k ní přiskočila, nasadila jí na krk montážní páku a přitiskla jí hlavu k zemi.

„Kde jsou ti chlapi, co právě přišli?“

Děvče na ni zíralo, ale ani nehleslo.

„Kam dali to zrcadlo?“

Děvčeti se trochu rozšířily oči.

„A kde jsou děti?“

Tentokrát se dívčiny černé oči zablýskly a inspektorka si byla jistá, že trefila hřebík na hlavičku.

Povolila stisk. Kovová tyč dopadla na podlahu vedle služčiny hlavy a kovově zazvonila. „Tak kam dali to zrcadlo a děti?“ naléhala energicky inspektorka.

Děvče se usmálo.

A Haarenová ucítila v týlu kulatý kovový předmět. Revolver.

„Máte smůlu, madam. Nevím, kdo jste. Nevím, co tady děláte. Ale zcela jistě vím, že živá odtud neodejdete.“

Janoš Ujvary byl na vrcholu blaha. Dosáhl nejen cíle svého života, ale i mety řady předchozích životů. Byl se zrcadlem spojen v minulosti, nejen v tomto, ale i v předchozích životech, v předchozích převtěleních. Nyní nadešel okamžik jeho největšího triumfu. Až osvobodí ze zrcadla Stheno, jež spolu s Euryale znovu stvoří svou sestru, potom Gorgony zavolají z dlouhého spánku *Staré bohy.* A až se opět objeví tito bohové, odmění svého věrného sluhu. Dají mu moc a slávu. Vše je připraveno. Mají zrcadlo a třináct dětí, třináct obětí. Zbývá jen, aby Euryale v těle Heleny Goldenové dala pokyn. Euryale se však dosud tiskla ke sklu a cosi tiše mumlala své sestře.

Dveře podzemního sklepení se rozlétly, Ujvary se znechuceně obrátil. Přece nařídil sluhům, aby ho za žádnou cenu nikdo nerušil!

Ve výtahové kabině stál muž se ženou: jeho sluha s revolverem přitisknutým k hlavě té ženy. Sluha, aniž spustil z Haarenové oči, řekl: „Vnikla sem. Ptala se na zrcadlo a na děti.“

Ujvary se vylekal. Nikdo ho přece nemůže spojovat ani s únosem dětí, ani se zrcadlem. Chybí svědci, chybí motiv… jenže ho našli, strašně brzy ho našli. Ohlédl se na zrcadlo. Teď už na tom nezáleželo a záhy nebude záležet vůbec na ničem. Otočil se k ženě a zeptal se: „Kdo jste?“

„Inspektorka Haarenová z londýnské policie. A vás, pane, zatýkám…“

Ujvary se usmál, drzost té ženské ho skutečně pobavila.

„Já nemám revolver u hlavy jako vy, inspektorko Haarenová.“ Pak se Ujvary tázavě podíval na sluhu.

„Nikdo jiný tam nebyl. Myslím, že je sama. Není ozbrojená a nemá u sebe zatykač. Měla jenom tohle,“ ušklíbl se sluha a zvedl montážní páku.

„Čistě ze zvědavosti, inspektorko, můžete mi prozradit, jak jste mě vypátrala?“

Inspektorka zvedla hlavu a ukázala bradou na blondýnu přitisklou ke sklu. „Náhodou, opravdu náhodou, hledala jsem svoji neteř.“

„Vaši neteř?“ Ujvary se ohlédl přes rameno. „Tak vy hledáte neteř,“ opakoval zvolna. Odvrátil se a vyštěkl: „Přiveďte tu ženskou sem!“

Hlouček jeho přívrženců nesouhlasně zamručel, když mezi ně přivedli Haarenovou a inspektorka byla otřesená, když mezi nahými muži a ženami poznala několik velmi známých lidí.

„Paní,“ řekl Ujvary a hluboce se uklonil před světlovlasou ženou. Euryale se otočila od zrcadla, podívala se nejprve na Ujvaryho, potom na Margaretu Haarenovou. Na okamžik se v jejích očích cosi zablesklo: Vzpomínka? Poznání?

„Paní, je tady cizinka. Tvrdí, že zná tělo, v němž jste.“

Euryale pokročila vpřed a zblízka si Haarenovou prohlédla. Pak napřáhla ruku a pohladila inspektorce tvář, nesmírně jemně ji pohladila. „Ano, člověk ji kdysi znal, ale ten člověk již neexistuje.“

„Kdo jsi?“ šeptala Margareta. „Co jsi? Ty přece nejsi Helena.“

Světlovlasá žena se usmála: „Ne, já nejsem Helena. Helena… je pryč.“ Pak se otočila a řekla: „Dejte ji zrcadlu. Má sestra si pochutná na její krvi – bude to předkrm před hlavním chodem. Má sestra ji pohltí, až projde sklem.“

Ujvary se uklonil: „Ano, paní.“ Pak nařídil svým věrným: „Připravte ji!“

Hlouček se na Haarenovou vrhl, snažila se bránit, kopla jednoho z mužů těžkou botou přímo do rozkroku. Zařval a zhroutil se na zem, lapal po dechu, ve tváři rudý jako rak. Jednu z hubených nahých žen Margareta zasáhla loktem přímo do prsů. Žena zaječela a utekla, ale to už na inspektorce ležela další nahá těla. Jejich tíže ji přitiskla k zemi. Drželi ji rukama i zuby, trhali jí šaty z těla. Zarputile se bránila, ale bili ji a kopali, bylo jich příliš mnoho. Dva muži jí klekli na nohy, dva další ji drželi za paže, za vlasy a další jí přitiskl hlavu k

lesklé dřevěné podlaze. Byla bezmocná, bezbranná a když ji z těla strhali zbytky šatů, roztřásla se zimou. Obrátili ji na břicho a brutálně ji svázali ruce a nohy. Pak jí provlékli provaz kolem krku a spojili ho se svázanýma nohama. Kdyby se pokusila utéct, sama by se uškrtila.

Postavili ji na nohy a Ujvary si stoupl před ní. Jeho lačné oči přeběhly po jejích plných ňadrech, po pevném těle a zastavily se na jejím klíně. V ruce držel nůž s dlouhou čepelí a černou rukojetí.

„Kdo jste?“ zeptala se Haarenová.

„Co na tom záleží?“

„Asi nezáleží, ale řekněte mi, co chcete udělat s těmi dětmi?“

„Jestliže poliji krví třinácti novorozených děvčátek zrcadlo, zrcadlo vydá své tajemství…“ zamumlal Ujvary téměř pro sebe.

„O tohle se pokoušel Frazer?“

„Frazer? Ach, Jonathan Frazer. Pochybuji. Zrcadlo ho jen využívalo, aby je krmil. Jakmile bude Euryale svobodná, všechno půjde svou vlastní cestou.“

„A co teď? Co bude teď?“

Ujvary vytáhl z pochvy nůž a Margareta Haarenová ucítila jeho kruté ostří. Z řezné rány na krku jí začala téct krev.

„Teď naplníme náš úděl,“ řekl Ujvary a přitlačil inspektorku k zrcadlu. Rukou jí tiskl hlavu, aby krev mohla stékat na studené, mastné sklo.

Za nimi se rozplakalo jedno z nemluvňat a vzápětí se k němu přidalo další a další. Za chvíli naříkalo všech třináct děvčátek, jako by vycítilo blížící se záhubu. Margaretě Haarenové se stáhlo hrdlo, z očí jí vyhrkly slzy. Takhle to přece nesmí skončit. Ne, takhle ne. Avšak Ujvary a celá jeho sekta je zjevně přesvědčena o opaku. A co je s Helenou? Co udělal s Helenou?

Koutkem oka náhle Margareta Haarenová zahlédla ve skle pohyb.

KAPITOLA 50

Sama sebe zabila, aby oklamala zrcadlo, aby ho připravila o obživu. A nepovedlo se jí to. Zrcadlo bude nasyceno dětskou krví a Stheno se dostane na svobodu. Její vlastní smrt, stejně jako smrt Julie Haighové a smrt dalších nesčíslných obětí, byla zbytečná.

Many se odsunula od temného otvoru a vzdušný vír ji zanesl zpět do trychtýře, míjela pokroucené, točící se tváře, mezi nimiž spatřila Ujvaryho tvář. Ještě jednou se k ní vrátila a pochopila, že to byl Ujvaryho předek. Snad z patnáctého, šestnáctého století.

Nekonečná šeď kolem ní kroužila. Náhle však zmizela a ona opět stála přitištěná k obdélníkovému otvoru, v němž znovu viděla studené temné hradní sklepení. Spatřila, jak Ujvary napřahuje nůž na nahé dítě, ležící na zjizveném dřevěném stole…

Helena Jo zneklidněla, už když viděla přípravy k obětování nemluvňat. Hraběnce odkojila čtyři děti – tři děvčátka a jednoho chlapce. Když se hraběnka v patnácti spustila s jedním z hajných, svěřili Heleně Jo důvěrný úkol: nějak se dítěte zbavit.

Bylo to děvčátko s vlásky jako len. Předpokládali, že odnese dítě do lesa a nechá ho někde napospas dravé zvěři, ale Helena Jo to nedokázala. Sama byla nejstarší z patnácti dětí a kam až jí paměť sahala, vždy se starala o mladší sourozence. Když řádila epidemie neštovic, která zahubila každého třetího člověka, ona patřila k těm šťastným, kdo přežili. Osm členů její rodiny zemřelo. Helena měla od té doby tvář zjizvenou a plnou dolíků. Nenašla sice manžela, ale sama měla dvě děti, jež hluboce milovala. I ty však zemřely na neštovice. Jak šla léta, přenesla Helena veškerý svůj cit na cizí děti. Jakmile ale dosáhly jedenácti let, ztratila o ně zájem – dospívající děti ji odpuzovaly. Takže teď tu nemohla nečinně stát a přihlížet, jak se hraběnka a Ficzko připravují zabít třináct neviňátek. Pohlédla úkosem na Dorotheu Szentesovou, i ona zde stála se sevřenými rty, zaťatými pěstmi, na rukou jí vystupovaly žíly, jak křečovitě je svírala.

Dorothea dovedla hledat pro hraběnku krev, a dovedla to dokonce podivným způsobem ospravedlňovat: vždyť co je prý posláním sluhy, než aby sloužil? Někteří slouží prací, jiní krví. A má-li být

účinnost krve zvýšena bolestí, i to dovedla pochopit. Nikoliv však zabíjení novorozenců.

Ficzko zvedl dítě, přinesl je k zrcadlu a držel je v pažích. „Vládkyně skla, přijmi panenskou krev této oběti.“

Emanuela Frazerová zoufale potřásla hlavou: „Ne!“

„Ne,“ vykřikla Helena Jo, vrhla se vpřed a vytrhla Ficzkovi nůž z ruky. Odhodila ho na stůl a potom mu vyrvala dítě.

Ticho přerušil vzteklý hraběnčin výkřik: „Jak se opovažuješ?“ Otočila se k Szentesové: „Dorko, vyřiď to s ní! Možná že je načase zrcadlo polít i její řídkou krví.“

Velká žena si založila ruce na velká prsa, zavrtěla hlavou a rozhodně pronesla: „Ne, má paní. To neudělám. Učinila jsem všechno, co jste mi přikázala, jela jsem přes celou Evropu do země královny Alžběty s tímhle ohavným netvorem, abych vám přivezla zrcadlo. Riskovala jsem vlastní život, ale kdybych věděla, k čemu to zrcadlo chcete, byla bych ho rozbila na kousky, hned jak jsem ho prvně viděla.“

Hraběnka mrtvolně zbledla. Zaťala zuby a z černých očí jí sršely jiskry hněvu.

„Okamžitě mě poslechneš a já zapomenu, že jsi kdy něco takového vypustila z úst.“

„Ne, paní. To nemohu udělat. A taky vím, že i kdybych to udělala, stejně byste mi to nikdy nezapomněla,“ řekla Dorothea rozhodně. „Dnes to končí. Nechci mít se smrtí těchto dětí nic společného a nedovolím vám, abyste je nechala zabít proto, že si to přeje tenhle zloduch.“

„Ficzko,“ zasyčela hraběnka, „zavolej stráže.“ Dorothea Szentesová popošla krok vpřed a spustila svou těžkou pěst na Ficzkovo rameno. „Jestli to uděláš, zlomím ti vaz.“

„Jsi blázen,“ odporoval Ficzko nejistě. „Ty si myslíš, že ti to projde… tahle urážka?“

Dorothea se podívala na Helenu Jo, ale ta pokrčila rameny: „Nevím…“

Jedním prudkým pohybem paže Dorothea Ficzka odhodila a ohlédla se na hraběnku: „Asi jediná cesta, jak se odtud s Helenou můžeme dostat, je, že tu zůstanete vy a ten váš hrdlořez.“

„Co chceš?“ zeptala se chladně Báthoryová.

„Sklep má silné zdi a stráže jsou na křik zvyklé. Pochybuju, že by poznaly nářek vlastní paní.“

Teď se v hraběnčiných očích poprvé objevil strach. „To myslíš vážně? Opravdu?“

„Smrtelně vážně! Věrně jsem vám sloužila a chtěla jsem sloužit dál. Vodila jsem vám děvčata, pro zábavu a pro krev, spala jsem s vámi. Možná, že vás nemám ráda – jak by mohlo mít obyčejné selské děvče rádo hraběnku, ale dobře jsem se o vás starala. A možná, že i proto teď nenechám Ficzka, aby vás zneužíval pro své plány.“

Zmatená hraběnka, která si nedovedla vysvětlit, co to všechno znamená, se podívala na Helenu Jo: „Souhlasíš s tím?“

Helena horlivě kývla hlavou. „Vím, že si myslíte, že budete navěky mladá, když se budete koupat v krvi. Podívejte se na sebe, sáhněte si na svoji jemnou pokožku – vidíte, asi to je účinný lék. Tomu bych rozuměla, která žena by nechtěla být stále mladá? Jenže teď chcete polít zrcadlo krví nevinných dětí, abyste vyvolala nějakého strašného netvora, který by vám sloužil a splnil všechna vaše přání! A tomu už nerozumím.“ Pak se otočila k zrcadlu a plivla na něj: „Co může přinést krev? Dobrého ducha ne. Jedině démona. Ficzko vyvolá ďábla a ten vás zničí.“

Báthoryová znejistěla, otočila se na malého muže a oslovila ho přezdívkou: „Thorko, je to pravda?“

„Paní, vy přece víte, že to není pravda. Všechno, co jsem dělal, bylo jen pro vás. Abyste byla navždy mladá a krásná. Věřte mi, paní.“ Pak ukázal na stůl: „Proč si myslíte, že jsem je chtěl obětovat? Protože je to nutné!“

„Dokaž to,“ řekla hraběnka.

„Jak?“

„Zeptej se zrcadla. Chci slyšet jeho odpověď.“

Ficzko sáhl po noži a rychlým pohybem si prořízl žíly na zápěstí. Vytryskla krev a zbrotila sklo. Ficzko přitiskl krvácející ruku na povrch zrcadla, krev se valila kolem jeho dlaně a na zrcadle se za chvíli objevil její krvavý otisk.

„Tak, a teď se zeptejte! Podívejte se do zrcadla a ptejte se, na co chcete.“

Tam, kde Ficzkova krev potřísnila zrcadlo, povrch skla změkl a zvláčněl. Many Frazerová přitiskla svou dlaň přesně na Ficzkovu a zatlačila.

Sklo se vydulo. Ženy s hrůzou sledovaly, jak se ze skla oddělil krvavý otisk dlaně. Pak se objevilo zápěstí a paže, které se podobaly

řídké šedé mlze, jíž prosvítala lehká červeň. Dlouhé rudé prsty s černými nehty náhle sáhly po Ficzkově tváři, palec a malíček mu stiskly vystupující lícní kosti. Ficzko do ruky udeřil, ale jeho pěst jen rozstříkla kapičky krve na nachové damaškové roucho hraběnky Báthoryové. Hraběnka se dotkla krve, setřela krůpěje špičkami prstů a přiložila si je k ústům.

Tajemná mlha stiskla Ficzkovu hlavu ještě silněji, pak se ruka změnila v paťáty, jež mu z tváří vytrhly tři velké, krvácející cáry tkáně. Z lebky, od brady k temeni, mu pařát začal loupat maso. Vydloubl mu obě oči.

Když Ficzko začal ječet, sáhla mu strašlivá ruka do otevřených úst. Chtěl zvracet, ale nešlo to. Začal tlouct do zrcadla, zoufale bil do hrůzné ruky, spojené s krvavou dlaní. Ficzko se zmítal, když mu ruka vytrhla z úst jazyk, kus chvějícího se masa. Bez jazyka Ficzko nemohl křičet, začal do zrcadla bodat dýkou, dotkl se jedné z krvavých skvrn na skle. Dýka ji prorazila a za ní do skla pronikla i Ficzkova ruka. Krev však okamžitě zaschla v hnědý škraloup a povrch se změnil. Nabyl původního stavu a ostré sklo hladce uřízlo Ficzkovi ruku těsně nad zápěstím.

Dorothea Szentesová chytila Ficzka a vrazila mu pravou ruku do koše s rezavým uhlím, aby oheň zacelil krvácející tepny. Ficzko zasténal, zazmítal se v křeči a omdlel.

Ženy odstoupily od třesoucího se těla, hnusil se jim pach spáleného masa. Pak konečně promluvila Báthoryová: „Vraťte ty děti domů. A zrcadlo dejte pryč.“ Pohlédla na obě služky a dodala: „Snad máte pravdu. V tom zrcadle nesídlí nic dobrého.“

„A jak vysvětlíme ostatním, co se tu dnes stalo?“ zeptala se Helena Jo a dívala se na Ficzka.

„Nic se nestalo,“ řekla klidně Báthoryová. „Souhlasíte?“

„Ano, paní, nic se nestalo,“ přikývly obě ženy současně.

Emanuela Frazerová se sehnula, aby zvedla stále se chvějící lidskou ruku, svírající nůž s dlouhým ostřím. Silou rozevřela prsty ruky a pak paži odhodila. Divila se, že i v jiném světě existuje nůž, k čemu zde asi slouží? V dlani cítila, jak je nůž těžký a studený a když si ho přitiskla k tělu, cítila jeho ostří, ale neporanil ji.

Many odstoupila od tmavého otvoru vedoucího do minulosti, tajemný studený vítr ji opět nesl do nitra šedého trychtýře, zpět k bráně do současnosti. Čím více se blížila k tmavému obdélníkovému otvoru, tím lépe viděla drobné barevné body v šedivém Jiném světě,

jež vystupovaly ze zrcadla. Jasně červené kruhy se otáčely, lehce chvěly a z každého vyzařovala energie. Jeden kruh před ní explodoval a Many ucítila, jak jí do těla vnikla síla. Sáhla po dalším kruhu, pak po dalším, opájela se rozkoší, kterou jí ty dotyky poskytovaly, cítila, jak se jí vrací chuť žít. Pochopila, že by mohla vyjít ze zrcadla, kdyby načerpala dostatek životní síly, poznala to právě v okamžiku, kdy spatřila, jak se k zrcadlu tiskne nahá žena. Rudé kruhy proudily z rány na jejím hrdle a Many si uvědomila, že se sytí životní silou z krve této ženy. „To jsi ty?“

Many ucítila silný pach hniloby a otočila se dřív, než k ní netvor promluvil. Stheno stála proti ní. Oči a ústa měla široce otevřená údivem. Byla nahá, v lidské podobě.

„Proč jsi zde?“ šeptala. „Nevím,“ řekla Many. „Jistě nejsi mrtvá…“ „Jak jistě to víš?“ zeptala se Many. Stheno potřásla hlavou s hustými černými vlasy. „Ztratila jsem s tebou spojení. Jak jsi se sem dostala?“

„Vzala jsem si život.“

„Proč?“ chtěla vědět Stheno. Hněv jí zkřivil rty.

„Abych nemusela dělat to, co chceš ty. Abych tě nemusela krmit tvými oběťmi. Zabila jsem se, abych tě oklamala.“

„A teď jsi tady,“ řekla Stheno s obdivem. Usmála se a odhalila zažloutlé zuby. „Jen málo duší zde, v Jiném světě, přežije. Něco tě sem muselo zavolat.“

„Dala jsem ti svou krev. Teď jsme spojeny – ty a já,“ řekla Many unaveným hlasem.

„Ano, jsme pokrevní sestry,“ přikývla Stheno a sepjala ruce. Předklonila se a po tváři jí přeběhly stíny, prostoupily jí pleť a začaly se rozšiřovat v temné skvrny. „Tvoje krev mi dala sílu. Nyní jsme spojeny a brzy, velmi brzy opět budu ve světě lidí, sestro,“ řekla Stheno a pokynula ke vchodu. „Můžeš mne následovat.“

Many zvedla nůž, svírala ho oběma rukama, čepel namířenou vzhůru. „Zabila bych tě, kdybych mohla.“

Netvor hlasitě zavyl: „Jsi hloupá. Jsem jedna z Gorgon. Jsem nesmrtelná.“

„Medusa, tvá sestra, nebyla nesmrtelná,“ zašeptala Many.

Stheno se přestala usmívat. „To jsi neměla říkat, teď tě zabiji bez lítosti.“

Many rozpřáhla ruce. „Já už jsem stejně mrtvá, jak mi můžeš ublížit?“

„Viděla jsi kužel síly s lidskými dušemi," zašeptala Stheno. „Některé z nich jsou v něm už od prvních dnů lidského soužení, odsouzeny k věčné agónii. Jsou daleko horší věci, než je smrt."

„Viděla jsem, co můžeš udělat, čeho jsi schopná. Zničila jsi všechny, které jsem milovala. Mně už ublížit nemůžeš."

„Agónie může přijít kdykoliv." Stheno dopadla na všechny čtyři, vlasy jí zakryly obličej. Many pohlédla k zemi, ale zvíře noční můry zvedlo hlavu s tváří bestie: tesáky vyčnívající z masivních dásní, skvrnitá kůže, orámovaná červeným okrem, s drsnými puchýři, s rozčepýřenými chlupy, jež lapaly po člověku s hadí mrštností. Dosud to byla ženská bytost, ale hnusná, obscénní. Ohromná prsa zarostlá chlupy, bílá tekutina jí stékala po ochlupení mezi stehny. Obluda plivla – lepkavá zelená tekutina se rozestírala po zemi tak, jak se obluda pomalu zvedala a natahovala paťáty. Na okamžik se zarazila, zakývala se a vrhla se na Many s rozšklebenými čelistmi, s dokořán rozevřenou náručí…

„Budeš mě prosit, abych tě vysvobodila smrtí," zachroptěl netvor.

„Vrať se do pekla," ušklíbla se Many s bezděčnou ironií. Tak tohle je peklo? Vtom se jí do kůže zabořily drápy. Many se rozmáchla nožem a vrazila jej do chřtánu bestie. Vedla nůž k lebce. Krev Many potřísnila obličej a stékala jí po rtech, do úst, slaně trpká krev.

S krví přišlo poznání. Absolutní, hrozné, děsivé poznání… a síla. Projela jí jako elektrický proud. Sevřela jí tělo, kroutila a rvala její svaly. Křeč jí odhodila dál od šelmy. Narazila na temnou šedivou stěnu.

Stheno se potácela na zemi, drápy obtočené kolem rukojeti nože, jenž jí trčel z hrdla. Tělo šelmy začalo metamorfovat. Obrysy se rozplývaly a měnily. Náhle se na těle šelmy objevil lidský obličej… Maska démona na těle anděla. Přeměny byly příliš rychlé, aby je stihla sledovat, měnily ženu v šelmu a naopak, až se posléze ustálily v temné ženské postavě, na niž Many byla zvyklá.

Many vstala, vytrhla Stheno z hrdla nůž a přistoupila ke sklu.

Nahá žena dosud zakrývala průhled, Ficzko stál za ní a tiskl ji ke sklu. Pod nimi civěla do skla mladá blondýnka.

Many se dotkla skla.

Krev, prýštící ženě z rány, omývala vše kolem, i ji… připomínala jí dávné zážitky, přinášela vzpomínky, vzpomínky…

Emanuela Frazerová byla nasycena. Pozvedla paže a čerstvá krev jí proudila celým tělem, pronikala do žil, měnila její studenou, šedivou kůži v živou, růžovou pleť.

Zvedla pravou ruku a skutečně viděla, jak se její barva mění. Otočila ruku a představila si ji jako ruku bestie. Z kůže jí trčely dlouhé tmavé chlupy.

Když se Many obrátila zpět k zrcadlu, mladá blondýnka – Euryale – na ni zírala, oči a ústa rozšířené zděšením. „Obětuj, proveď oběť! Hned," křičela, „než bude pozdě! Obětuj!" Popadla jedno z nemluvňat a snažila se je vybalit z plenek.

Ujvary povolil sevření a zraněná Haarenová se zhroutila na zem. Ujvary otřel zkrvavený nůž o stehno a zdvihl ostří nad dětský krček…

KAPITOLA 51

Viděla Emanuelu Frazerovou v zrcadle!

Margareta Haarenová zavřela oči. Byla jí zima, taková zima, a současně se koupala v potu. Tušila, že za chvíli upadne do šoku, protože ztratila příliš mnoho krve. Věděla, že nemůže udělat nic pro ty ubohé děti, nic pro sebe, prostě vůbec nic. Pochopila, že je blízko smrti. Začala blouznit.

Když opět otevřela oči, viděla netvora, nebyla to ani žena, ani zvíře, sápajícího se na Emanuelu Frazerovou. Ohavný netvor z hrůzných snů měl na prstech dlouhé zprohýbané drápy, čnějící tesáky připravené drásat a trhat. Viděla, jak Many zvedla nůž a vrazila ho bestii do chřtánu, viděla, jak netvor padl na zem a jeho tělo se proměňovalo. Byla svědkem toho, jak Many vytrhla nůž z netvorova těla a přistoupila k zrcadlu. Tvář jí hyzdil ošklivý úsměv. Inspektorka viděla, jak se netvor dotkl skla potřísněného krví, jak si přiložil zkrvavené prsty ke rtům a tmavým jazykem olizoval krev. Oči měl zavřené, hlavu zvrácenou dozadu.

Haarenová lehce pohnula hlavou, ze rtů jí vyšlo jediné slovo: „Ne!“ Takto zemřít nechtěla, nahá a krvácející, do posledních okamžiků vyděšená netvory, kteří pili její krev. Otočila hlavu a ohlédla se na ženu, jež kdysi byla její neteří… pak si uvědomila, že nebyla sama, kdo sledoval, co se děje v zrcadle. Helena – nebo spíše netvor, jenž měl Helenino tělo – upřeně zíral do zrcadla, ústa otevřená, oči široce rozevřené. Hrůzou? Údivem? Náhle začal křičet a uchopil jedno z dětí.

Haarenové hučelo v hlavě, spánky se jí mohly rozskočit, neslyšela, co křičí, ale věděla, že ji vyděsilo něco, co viděla v zrcadle. Jenže v zrcadle byla přece jenom Many Frazerová. Najednou povolil tlak, který ji tiskl k zrcadlu, současně přestala cítit chlad nože na prsou.

Zhroutila se na zem před zrcadlem a instinktivně se schoulila.

Viděla, že šedovlasý muž zvedl nůž k útlému dětskému hrdlu, a pak viděla, jak ze zrcadla vystupuje hrůzný netvor.

Nejprve se objevila ruka, jako by se vynořovala z tiché hladiny jezera. Ruka s dlouhými prsty, drápy ostrými jako břitva, porostlá hrubými zrzavými chlupy. Drápy polapily Ujvaryho, přejely mu po skráni, utrhly mu ucho, seškrábly pokožku, pod níž se objevil sval.

Ujvary zařval, upustil nůž a chytil se za tvář. Kolem prstů mu proudila krev a vodnatá tekutina. S očima vytřeštěnýma hrůzou se otočil k hloučku svých věřících. Chvilka ticha. Pak sklepením zazněl výkřik vysokého ženského hlasu.

Noha – noha kozy, pokrytá chlupy – se objevila v rozbitém zrcadle. Tam, kde se její kopyto zarylo do dřevěné podlahy, vyrazil dým. Potom se vynořil zbytek šelmy.

Tělo bylo nepochybně ženské: dlouhé kývající se prsy se dotýkaly žaludku. Bylo to chlupaté stvoření s obnaženými svaly, maskou kance s dlouhými žlutými kly, jež seshora sahaly až k bradě, ze spodní dásně až k očím. Špinavou hřívu vlasů oživovalo plno malinkých červenobílých hadů. Šelma se rozkročila nad inspektorčiným tělem a znovu se vrhla na Ujvaryho, polapila ho drápy a rvala mu kůži z těla. Do šera zazářila jeho bílá žebra. Mužík se zmítal v křečích, neschopen postavit se na nohy, jež byly bez života. Šelma jej pohlcovala. Uchopila jeho hlavu prackami a zvedla ho ze země. Jak se bestie shýbala, skrze dásně jí probleskly tesáky, ze chřtánu vyrazil had a zaútočil Ujvarymu na oči, na otevřená ústa. Zanechával po sobě kusy vytrhané kůže. Ústa šelmy nad Ujvarym sklapla – v obscénní parodii polibku. Stisk čelisti lámal kosti. Tělo, jež bestie odmrštila, již nemělo tvář.

Šelma si přejela paťáty přes zkrvavený obličej, otřela si tlamu a obrátila ohromnou hlavou, aby se porozhlédla kolem.

„Sestro… sestro, sestro moje. Sestro!“ Blondýnka uhýbala před šelmou a držela před sebou dítě jako štít. „Sestro, konečnější volná a svobodná. Konečně!“

Šelma minula blondýnku, aniž na ni pohlédla. Narazila na nahé ženské tělo, odřela z něho kůži až na kost a vzápětí ženě přerazila páteř. Kopytem rozdrtila chodidlo muže na cár krvavého hadru. Muž padl jako podťatý a snažil se odvalit stranou. Bestie mu prorazila lebku. Zbytek sekty se shlukl v nejzazším konci místnosti, někteří se zakrývali svršky, jiní se chopili židlí, stolů, mečů i posvátných zbraní. Bestie se vrhla mezi ně a drtila je jako potkany. Komu se podařilo vyhnout se jí a uskočit, toho polapili hadi z jejích vlasů.

Za necelé dvě minuty šelma zmasakrovala všech dvanáct členů sekty. Teď byl netvor nasycen. Čvachtal v kalužích krve a dlouhým tmavým jazykem vysával morek z rozdrcených kostí. Konečně se netvor obrátil a vrátil se k místu, kde se Margareta Haarenová choulila pod studeným sklem. Dvěma prsty si svírala ránu na krku,

aby zmírnila krvácení. Bestie se k ní sklonila a syčící hadi se pokoušeli dosáhnout její šíje. Naštěstí stál netvor příliš daleko a hadí jazyky marně kmitaly vzduchem. Jen jedna kapka jedu dopadla inspektorce na stehno, a vypálila v mase díru, jako by tam ukápla kyselina. Netvor se otočil a konečně pohlédl na blondýnku.

„Sestro?“ zeptala se zvolna žena. „Sestro, to jsem já – Euryale. Sestro?“ Ustupovala zpět, až narazila zády na studenou kamennou zeď. „To všechno bylo kvůli tomu, abychom tě osvobodili, sestro.“ Zvedla dítě. „Musíme je obětovat, abychom přivedli zpět také Medusu. Znovu budeme tři a jedna zároveň.“

Čelisti šelmy pracovaly, provazy slin padaly na chlupatá prsa.

„Opustily jste mě,“ zachroptěla.

„Ne, sestro, ne! Nikdy! Byla to jen náhoda, že jsem přijala toto tělo. Krmila jsem tě… ale stálo mě to tolik úsilí, abych tohle tělo uchovala. Dělala jsem, co jsem uměla.“

Přitom, jak mluvila, se kůže Heleny Goldenové začala krabatět, vrásčit, lámat se a loupat jako hadí kůže. Žádná nová růžová pokožka však pod ní nebyla – jen zelenkavé shnilé maso.

Netvor se sklonil a přijal z rukou ženy s udivující jemností dítě. Položil malinký živý uzlíček na zem a přistoupil blíž k blondýně.

„Euryale, sestro!“

Obličej blondýny se rozjasnil ulehčujícím úsměvem. „Stheno! Okamžik jsem se tě bála.“

„Polib mě.“

Blondýna oběma pažemi objala velkou hlavu netvora a přitiskla rty k jeho prázdným ústům. Čelisti se sevřely. Kly prokously ženě rty a vytrhly jazyk. Silné drápy jí projely hluboko do lebky po obou stranách těsně nad ušima. Zbytek hlavy zničily ohromné ruce, zahnuté spáry se zaryly do očních důlků. Pak zvíře hlavu lehce utrhlo – opar pachu krve, kostí a rozmačkaného mozku naplnil vzduch.

Margareta Haarenová chtěla mít oči stále zavřené, ale nedokázala se nedívat na to, jak zvíře hltá. Kusy roztříštěných kostí létaly vzduchem. Tak, jak se netvor postupně dostával do těla, vytrhával jednotlivé orgány a rval je paňáty. Když skončil – nic kromě cárů kůže, kaluží krve a rozdrcených kostí nepřipomínalo Euryale. Pak se stvoření vrátilo k Margaretě Haarenové a ke třinácti dětem. Plížilo se po dřevěné podlaze po čtyřech, z otevřených čelistí mu kapaly krvavé sliny.

S obrovským úsilím se inspektorce podařilo odplazit se od zrcadla a uchopit nůž, který upustil Ujvary. Střenka nože byla dosud slizká krví. Snaha vstát ji donutila povolit stisk na hluboké ráně na krku. Znovu začala krvácet. Drže si ruku na hrdle, postavila se mezi třináct plačících nemluvňat – jako jejich poslední ochrana před šelmou. Netvor se zastavil, přehlížejíc scénu před sebou. Náhle se otočil a vydal se zpět k zrcadlu.

Civěl do zcela temného skla zrcadla, jež teď vůbec nic neodráželo, pak uchopil dřevěný rám, obrátil svou ohromnou hlavu a podíval se na inspektorku.

„Znič mne. Rychle."

Inspektorka slepě zírala na šelmu.

„Znič mne, než bude pozdě." Je to trik, poslední část rituálu?

„Znič mne, prosím…"

Margareta Haarenová se zadívala šelmě do obličeje a spatřila tmavohnědé, měkké oči ženy. Přistoupila blíž…

Předpokládala, že chlupy šelmy budou tvrdé a nepoddajné – ale když se jich dotkla, zjistila, že jsou neuvěřitelně jemné. Kůže byla tvrdá, zaváněla zvláštním zvířecím pachem. Hady, kteří na ni prskali z vlasů, osekala nožem a šelma se zhroutila. Zdálo se, že cítí bolest.

„Rychle!" Zvíře zvrátilo hlavu a nastavilo hrdlo.

Margareta Haarenová zaryla nůž do kůže. Musela to zkoušet několikrát, protože čepel po tvrdé kůži klouzala. Konečně ostří projelo hrdlem. Šelma stiskla čelisti, aby se ubránila pláči, v obou koutcích širokých úst zapěnila rudá sirupovitá tekutina.

Krev příšery kouřila, syčela a bublala, jak padala na sklo. Purpurová krev jako by měla stříbrný okraj, jak pronikala až ke starému dřevu, jež vypadalo jakoby potažené kůží.

Netvor se otočil a pohlédl na Margaretu Haarenovou. „Toto je skutečná kůže Euryale, stvoření, které na sebe vzalo podobu a tělo tvé neteře. Kdysi byly tři dcery Phorkýsovy, Gorgony. Stheno, Euryale a Medusa. Pak byly dvě. Pro svou záchranu Stheno zaklela Euryale do zrcadla a její rozdrcené kosti a kůži položila na sklo. Tajemství je v kůži. Je-li krmena krví, otevírá dveře do Jiného světa. Poté Stheno vztáhla ruku i na sebe a vlastní krví nakrmila zrcadlo. Znič kůži, rozkrájej ji, spal ji, ale nedopusť, aby se jí dotkla lidská krev. Krev je život!"

Pak – jakoby s nadlidskou silou – bestie uchopila kůži napjatou na dřevěném rámu zrcadla a držela ji, dokud nůž Margarety Haarenové nezahájil dílo zkázy.

„Spal ji.“

Inspektorka pohlédla k doutnajícímu ohništi uprostřed místnosti. Protože se bála dotknout se kůže rukama potřísněnýma krví, strhla ze stěny svícen, nabrala jím kůži a rozhoupala ji, aby dolétla až na rozpálené ohniště. Kůže se začala škvířit, tmavla, vraštila se, až konečně shořela. Byla to kůže zvířete. Z tmavého dřevěného rámu zrcadla se začalo kouřit, pak se prudce vzňal a zbyly z něj jen zuhelnatělé trosky.

Šelma však byla dosud naživu, přestože jí plameny spalovaly ruce a modré plaménky tancovaly na její chlupaté kůži.

Horní část skla, nyní bez opory, se najednou utrhla a dopadla na zvíře. Kusy skla se mu zařezávaly do těla. Potom se ve víru plamenů a jisker zbortil i ohořelý těžký rám zrcadla. A zbytek kůže – jako neskutečná maska – slétl ze špičky nože, který držela inspektorka, spadl na podlahu, kde chvíli tancoval v plaménccích, než se rozpadl v prach.

Margaretě Haarenové se s vypětím posledních sil podařilo odnosit všech třináct dětí na nejvzdálenější konec místnosti. Když skončila, vtrhla do podzemního sálu policie.

KAPITOLA 52

„Tak se povídá, že budete povýšena na hlavní inspektorku," usmál se Stuart Miller a sáhl do sáčku s hrozny, který přinesl Haarenová do nemocnice. Několik bobulek si vložil do úst.

Smrtelně unavená Haarenová kývla, za poslední tři dny toho mnoho nenaspala.

Stuart se rozhlédl po pokoji plném květin: „Také jste dostala telegram z Buckinghamského paláce."

Haarenová znovu přikývla.

Seržant ztišil hlas a zeptal se: „Vzpomínáte si, co se vlastně stalo?"

„Nevzpomínám si na nic. Našli jste nějaké mrtvoly?" zeptala se inspektorka chraplavým hlasem. Kolem krku měla silný obvaz.

„Když jsme přišli, to sklepení hořelo jako svíčka. Na stropě byly panely z polystyrénu – jako protihluková izolace – a strop byl navíc ze dřeva, takže to všechno vybuchlo jako bomba. Měli jsme co dělat, abychom odtud vás a ty děti dostali, než se strop propadl."

„Co je s dětmi?"

„Jsou v nemocnici, na pozorování, ale jsou v naprostém pořádku. Pár jich museli ošetřit, nadýchaly se kouře jako vy. Ale bude to dobré."

„Majitel domu?"

„Nějaký Janoš Ujvary, východoevropan s velmi pochybnou minulostí. Vyšetřování moc neukázalo. Zdá se, že byl členem nějakého Satanova kultu. Pravděpodobně ty děti unesl, aby je obětoval."

„Ano, vypadá to tak…"

„Pořád ale nechápu, jak do toho všeho zapadá to zrcadlo. Jo, a taky nemůžeme najít žádnou stopu po tělech Emanuely Frazerové a Julie Haighové. Kdyby to v tom domě nevypadalo jako na jatkách, myslel bych si, že někam společně zmizely." Pokrčil rameny a pokračoval: „V každém případě pátráme dál. A když už mluvíme o zrcadle…" Stuart sáhl do kapsy a vytáhl malý, obdélníkový balíček. Podával ho inspektorce, ale pak si uvědomil, že má obvázané ruce. „Když jsme vnikli do sklepa, našli jsme tam pár skleněných střepů."

Strhl obal, v němž bylo zabaleno malé obdélníkové zrcadlo zasazené v prostém dřevěném rámu.

„Naši hoši vám ho nechali zarámovat. Jako absolutně osobní suvenýr z nejslavnějšího případu.“ Miller postavil zrcadlo na noční stolek a podíval se na hodinky. „Už musím jít. Povinnost volá. Přijdu zase zítra.“

„Děkuji, Stuarte,“ zašeptala Haarenová. A jakmile seržant zmizel ve dveřích, popadla obvázanýma rukama zrcadlo a zadívala se do něj. Zrcadlo bylo skutečně klíčem, ale kolik nezodpovězených otázek ještě zůstalo? V prvé řadě – odkud zrcadlo pochází… a proč je ten netvor zničil?

V úlomku zrcadla se zavlnily stíny.

Emanuela Frazerová zvedla dýku a napřáhla ji vzhůru – zvíře se na ni vrhlo a probodlo si hrdlo. Drápy se jí zabořily do kůže. Krev potřísnila Many ruce, vnikla jí do úst – horká, slaná a trpká.

A s krví přišlo poznání – úplné, hrůzné, strašné poznání – a moc.

Věděla, co zrcadlo znamená.

Věděla, jak je zničit.

Zdvihla ruku, podvědomě si uvědomujíc, jak jí krev cirkuluje v žilách – silná a rudá… a její šedivá studená kůže okamžitě zrůžověla. Když zvedla pravou ruku, spatřila v ní barvu starého zlata, její kůže ztvrdla, jako by zkovověla. Obrátila ruku a představila si ji jako spáry šelmy – chlupaté a ostré. Tvrdé chlupy jí trčely dolů. Emanuela si pamatovala Gorgony, vzpomínala si, jak vypadají, přesně si vybavila pocit, jenž měnil jejich tělo…

Many Frazerová, s tělem šelmy, vystoupila ze zrcadla.

Margareta Haarenová přikývla. Vší silou mrštila malým zrcadlem o stěnu. Rozbilo se na tisíce malých kousků.

Hraběnka Alžběta Báthoryová (1560 – 1614) je skutečnou historickou postavou a počínala si tak, jak je v knize popsáno. Jejím hlavním pomocníkem byl Janoš Ujvary, přezdívaný Ficzko, „chlapec“, jenž ji zasvětil do tajů okultismu a vybíral pro ni většinu jejích obětí.

Hraběnčiny zločiny jsou dobře zmapovány, a přestože počet jejích obětí – všechny byly ženy – nikdy nebude přesně vyčíslen, existují dokumenty, z nichž je zřejmé, že umučila a zavraždila 600 až 650 žen a dívek, protože věřila, že jejich krev jí dopomůže k věčnému mládí. Posléze byla za své zločiny zaživa zazděna.

Traduje se, že hraběnka Báthoryová strávila hodiny a hodiny před zvláštním zrcadlem. Svědci vypovídali, že při páchání zločinů se zrcadlem hovořila a poslouchala jeho odpovědi.

John Dee, dvorní kouzelník královny Alžběty I., Dorothea Szentesová, Helena Jo, Klára a Istvan jsou rovněž historické postavy. A i o spojení Deea s kouzelným zrcadlem existují historické záznamy.

Zrcadlo dosud existuje. Jeho povrch je navěky zahalen těžkým černým suknem.

Gorgony – v řecké mytologii tři strašidelné sestry boha moří. Byly to obludy podobné drakům, na těle měly zlaté šupiny a místo vlasů hady. Měly velká křídla, ohavné obličeje, z tlamy jim visel jazyk a místo zubů měly tesáky. Dvě z Gorgon – Stheno a Euryale – byly nesmrtelné, jedině Medusa byla smrtelná. Zabil ji Perseus, když jí uřízl hlavu.